# Lagrådsremiss

## Åtgärder för en hållbar konsumtion

---

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 12 november 2026

*Johan Forssell*

*Ida Vilhelmsson*
(Justitiedepartementet)

## Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Regeringen föreslår en ny lag om reparation av vissa konsumentvaror och lagändringar för att genomföra två EU-direktiv.

I den nya lagen om reparation av vissa konsumentvaror finns bland annat regler om att konsumenter har rätt att få vissa varor reparerade. Det föreslås även lagändringar i konsumenttjänstlagen som inför ett europeiskt formulär för reparationsinformation som syftar till att konsumenter ska få förbättrade möjligheter att reparera varor.

Ändringar föreslås också i marknadsföringslagen och distansavtalslagen som ska ge konsumenter bättre möjligheter att göra miljömässigt hållbara konsumtionsval. Högre krav ställs bland annat på marknadsföring i form av miljörelaterade påståenden och information som ska lämnas till konsumenter.

Den nya lagen och lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 maj 2027.

# Innehållsförteckning


1 Beslut ..... 4

2 Lagtext ..... 5

2.1 Förslag till lag om reparation av vissa konsumentvaror ..... 5

2.2 Förslag till lag om ändring i konsumenttjänstlagen (1985:716) ..... 8

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler ..... 12

2.4 Förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486) ..... 18

2.5 Förslag till lag om ändring i konsumentköplagen (2022:260) ..... 26

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen ..... 28

3 Ärendet och dess beredning ..... 29

4 Direktiven och deras genomförande ..... 29

4.1 Direktivens syfte och karaktär ..... 29

4.2 En översikt av direktivens artiklar ..... 30

4.2.1 Reparationsdirektivet ..... 30

4.2.2 Direktivet om mer konsumentmakt ..... 31

4.3 Utgångspunkter för genomförandet av direktiven ..... 32

5 Reparationsdirektivet ..... 32

5.1 En ny lag om reparation av vissa konsumentvaror ..... 32

5.1.1 Grundläggande bestämmelser ..... 32

5.1.2 Konsumentens rätt till reparation ..... 36

5.1.3 Reglernas efterlevnad ..... 41

5.2 Ändringar i konsumentköplagen ..... 45

5.2.1 Reparerbarhet som köprättsligt krav på en vara ..... 45

5.2.2 En förlängd ansvarstid vid fel på varan ..... 47

5.3 Ändringar i konsumenttjänstlagen ..... 49

5.3.1 Ett europeiskt formulär för reparationsinformation ..... 49

5.3.2 En nationell kontaktpunkt för den europeiska onlineplattformen för reparationsinformation ..... 54

5.4 Åtgärder för att främja reparation ..... 55

6 Direktivet om mer konsumentmakt ..... 57

6.1 Definitioner ..... 57

6.2 Utökade informationskrav vid konsumentavtal ..... 60

6.3 Marknadsföring ..... 62

7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser ..... 66

8 Konsekvenser ..... 68

9 Författningskommentar ..... 72
9.1 Förslaget till lag om reparation av vissa konsumentvaror ..... 72
9.2 Förslaget till lag om ändring i konsumenttjänstlagen (1985:716) ..... 81
9.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler ..... 86
9.4 Förslaget till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486) ..... 91
9.5 Förslaget till lag om ändring i konsumentköplagen (2022:260) ..... 99
9.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen ..... 101
Bilaga 1 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 ..... 102
Bilaga 2 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 ..... 118
Bilaga 3 Sammanfattning av betänkandet Åtgärder för en mer hållbar konsumtion (SOU 2025:124) ..... 138
Bilaga 4 Betänkandets lagförslag ..... 143
Bilaga 5 Förteckning över remissinstanserna ..... 164
Bilaga 6 Jämförelsetabell: Direktiven och svensk lag ..... 165

# 1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om reparation av vissa konsumentvaror,
2. lag om ändring i konsumenttjänstlagen (1985:716),
3. lag om ändring i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler,
4. lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486),
5. lag om ändring i konsumentköplagen (2022:260),
6. lag om ändring i lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen.

# 2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

## 2.1 Förslag till lag om reparation av vissa konsumentvaror

Härigenom föreskrivs[1] följande.

**Lagens tillämpningsområde**

**1 §** Denna lag gäller för varor som köps av konsumenter och som omfattas av krav på reparerbarhet.

**Avtalsvillkor som avviker från lagen**

**2 §** Avtalsvillkor som i jämförelse med bestämmelserna i denna lag är till nackdel för konsumenten är utan verkan mot denne.

**Ord och uttryck i lagen**

**3 §** I denna lag avses med

*auktoriserad representant*: en fysisk eller juridisk person som är etablerad inom EES och som enligt skriftlig fullmakt från en tillverkare har rätt att i tillverkarens ställe utföra särskilda uppgifter avseende tillverkarens skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 av den 13 juni 2024 om upprättande av en ram för att fastställa ekodesignkrav för hållbara produkter, om ändring av direktiv (EU) 2020/1828 och förordning (EU) 2023/1542 och om upphävande av direktiv 2009/125/EG,

*distributör*: varje fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utom tillverkaren eller importören, som tillhandahåller en vara på marknaden,

*importör*: varje fysisk eller juridisk person som är etablerad inom EES och som släpper ut en vara från ett land utanför EES på marknaden,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*krav på reparerbarhet*: krav enligt en bindande unionsrättsakt som gäller varor eller komponenter i varor och som gör det möjligt att reparera en vara,

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*reparation*: en eller flera åtgärder som vidtas för att återföra en defekt vara till ett skick där varan uppfyller sitt avsedda syfte,

*tillverkare*: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare,

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar.

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828, i den ursprungliga lydelsen.

**Konsumentens rätt till reparation av en vara**

**4 §** Tillverkaren av en vara som omfattas av krav på reparerbarhet är skyldig att reparera varan om konsumenten kräver det och det är möjligt.

En reparation får inte vägras endast av den anledningen att varan tidigare har reparerats av någon annan än tillverkaren.

**5 §** Reparationen ska utföras till ett skäligt pris och inom skälig tid från det att tillverkaren fick tillgång till varan.

**6 §** En tillverkare ska lämna information om sina reparationstjänster och om möjligheten för en konsument att få en vara reparerad enligt 4 §. Informationen ska vara kostnadsfri och ges klart och begripligt på ett sätt som är lättillgängligt för konsumenter under den tid som krav på reparerbarhet för varan gäller.

Tillverkaren ska ge vägledande information på en webbplats om priser för typiska reparationer.

**7 §** Om tillverkaren inte är etablerad inom EES ansvarar tillverkarens auktoriserade representant för tillverkarens skyldigheter enligt 4–6 §§.

Om tillverkaren inte har någon auktoriserad representant ansvarar importören av varan eller, om det inte finns någon importör, distributören av varan för de skyldigheter som avses i första stycket.

**Tillhandahållande av reservdelar och verktyg**

**8 §** En tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg till en vara ska erbjuda dessa till ett skäligt pris.

**Förbud mot avtalsvillkor och teknik som hindrar reparation**

**9 §** En tillverkare får inte använda avtalsvillkor eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar andra än tillverkaren från att reparera en vara. Sådana tekniker får dock användas om det är motiverat av legitima och objektiva skäl.

**Tillsyn och påföljder**

**10 §** Konsumentverket utövar tillsyn över att bestämmelserna i 6, 8 och 9 §§ följs.

**11 §** Konsumentverket får meddela de förelägganden som behövs för att bestämmelserna i 6, 8 och 9 §§ ska följas.

**12 §** Konsumentverket får förelägga var och en att yttra sig, lämna upplysningar och tillhandahålla de handlingar som behövs i ett ärende om tillämpningen av denna lag.

**13 §** Om det behövs för tillsynen, får Konsumentverket förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler eller motsvarande utrymmen där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion.

I samband med inspektionen får Konsumentverket ta del av de handlingar som behövs för tillsynen och begära nödvändiga upplysningar på platsen.

**14 §** Konsumentverket får bestämma att ett beslut om föreläggande enligt 11, 12 eller 13 § ska gälla omedelbart.

**15 §** Ett föreläggande enligt 11, 12 eller 13 § får förenas med vite.

**16 §** Om det är nödvändigt för tillsynen, får Konsumentverket under dold identitet köpa varor eller tjänster av en näringsidkare (testköp).

Näringsidkaren ska underrättas om testköpet så snart det kan ske utan att åtgärden förlorar sin betydelse.

Om det inte är oskäligt, får Konsumentverket besluta att näringsidkaren ska ersätta myndigheten för vad som har betalats för varan eller tjänsten vid testköpet. Om testköpet avser en vara, ska Konsumentverket erbjuda näringsidkaren att ta tillbaka varan.

**Överklagande**

**17 §** Konsumentverkets beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

---

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.

## 2.2 Förslag till lag om ändring i konsumenttjänstlagen (1985:716)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om konsumenttjänstlagen (1985:716)

*dels* att 1, 2 och 15 §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas sex nya paragrafer, 62–67 §§, och närmast före 62 och 67 §§ nya rubriker av följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| 1 §[2] | |
| Denna lag gäller avtal om tjänster som näringsidkare utför åt konsumenter *i fall då* tjänsten avser | Denna lag gäller avtal om tjänster som näringsidkare utför åt konsumenter *när* tjänsten avser |
| 1. arbete på lösa saker, dock ej behandling av levande djur, | 1. arbete på lösa saker*, med eller utan digitala delar*, dock ej behandling av levande djur, |
| 2. arbete på fast egendom, på byggnader eller andra anläggningar på mark eller i vatten eller på andra fasta saker, | |
| 3. förvaring av lösa saker, dock ej förvaring av levande djur. | 3. förvaring av lösa saker, *med eller utan digitala delar,* dock ej förvaring av levande djur. |
| I 51–61 §§ finns särskilda bestämmelser om tjänster som avser uppförande eller tillbyggnad av en- eller tvåbostadshus (småhusentreprenader). Om det i ett avtal om en sådan tjänst ingår uppförande eller tillbyggnad av en komplementbyggnad, anses också den tjänsten som en småhusentreprenad. | |
| I den *mån* annat inte framgår av 51–61 §§ är lagens allmänna bestämmelser tillämpliga även på småhusentreprenader. | I den *utsträckning* annat inte framgår av 51–61 §§ är lagens allmänna bestämmelser tillämpliga även på småhusentreprenader. |
| 2 §[3] | |
| Lagen gäller inte | |
| 1. tillverkning av lösa saker, | 1. tillverkning av lösa saker, *med eller utan digitala delar,* |
| 2. installation, montering eller annat arbete som en näringsidkare utför för att fullgöra ett avtal om köp av en lös sak, | 2. installation, montering eller annat arbete som en näringsidkare utför för att fullgöra ett avtal om köp av en lös sak, *med eller utan digitala delar,* |
| 3. arbete som till fullgörande av ett avtal om köp utförs för att avhjälpa fel i den sålda egendomen. | |

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828, i den ursprungliga lydelsen.
[2] Senaste lydelse 2004:554.
[3] Senaste lydelse 2002:588.

15 §[4]

| | |
|---|---|
| Avser tjänsten förvaring av en lös sak gäller i stället för vad som sägs i 9, 10 och 12–14 §§ att tjänsten ska anses felaktig, om förvaringen anordnas på ett sätt som avviker från | Avser tjänsten förvaring av en lös sak*, med eller utan digitala delar,* gäller i stället för vad som sägs i 9, 10 och 12–14 §§ att tjänsten ska anses felaktig, om förvaringen anordnas på ett sätt som avviker från |

1. vad konsumenten med hänsyn till 4 § har rätt att kräva, även om avvikelsen beror på en olyckshändelse eller därmed jämförlig händelse,

2. sådana föreskrifter eller myndighetsbeslut som väsentligen syftar till att säkerställa att föremålet för tjänsten är tillförlitligt från säkerhetssynpunkt, eller

3. vad som därutöver får anses avtalat.

Tjänsten ska också anses felaktig, om förvaringen anordnas i strid mot förbud enligt 27 § produktsäkerhetslagen (2004:451) eller på ett sätt som avviker från sådana uppgifter enligt 10 § som inte har rättats på ett tydligt sätt.

| | |
|---|---|
| | ***Det europeiska formuläret för reparationsinformation*** |
| | *62 §* |
| | *Om en näringsidkare erbjuder konsumenter tjänster i form av reparationer av lösa saker, med eller utan digitala delar, genom att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation som finns i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828, i den ursprungliga lydelsen, ska formuläret innehålla information om* |
| | *1. näringsidkarens namn, postadress, telefonnummer och e-postadress och andra medel för kommunikation via internet som näringsidkaren tillhandahåller,* |
| | *2. den lösa sak som ska repareras,* |
| | *3. vad som ska åtgärdas genom reparationen och uppgift om tillvägagångssättet för reparationen,* |

[4] Senaste lydelse 2008:491.

*4. reparationens pris eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas och det högsta belopp som priset kan uppgå till,*

*5. den tid som behövs för näringsidkaren att genomföra reparationen,*

*6. tillgången till ersättningsvaror under reparationstiden och priset för dessa,*

*7. den plats där konsumenten ska överlämna saken,*

*8. tillgången till tilläggstjänster, såsom avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av näringsidkaren, och specificerade kostnader för dessa,*

*9. giltighetstiden för villkoren i formuläret, och*

*10. i tillämpliga fall, ytterligare förhållanden som är relevanta.*

*63 §*

*Ett formulär enligt 62 § ska vara kostnadsfritt för konsumenten och ges i en handling eller i någon annan läsbar och varaktig form som är tillgänglig för denne.*

*En näringsidkare som lämnar ett erbjudande genom att använda formuläret ska, om konsumenten begär att få formuläret, överlämna det inom skälig tid och innan avtalet ingås.*

*64 §*

*Näringsidkaren är bunden av ett erbjudande som lämnas i ett formulär enligt 62 § under 30 dagar från det att erbjudandet lämnades.*

*65 §*

*En näringsidkare som erbjuder tjänster i form av reparation av lösa saker, med eller utan digitala delar, ska informera konsumenten om priset för en undersökning av en defekt sådan sak som syftar till att*

*1. identifiera felets art eller typen av reparation som krävs, eller*

*2. att uppskatta priset för en reparation.*

*66 §*
*En näringsidkare som erbjuder tjänster i form av reparation av lösa saker, med eller utan digitala delar, genom att använda ett formulär enligt 62 §, ska anses ha fullgjort de informationskrav som följer av*

*1. 22 a § första stycket 1–5 marknadsföringslagen (2008:486),*

*2. 16 § första stycket första meningen och första stycket 7 och 8 samt 17 § första stycket 1 lagen (2009:1079) om tjänster på den inre marknaden,*

*3. 2 kap. 2 § 1–3, 5 och 7 lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler, och*

*4. 8 § första stycket lagen (2002:562) om elektronisk handel och andra informationssamhällets tjänster, i fråga om en tjänsteleverantörs namn, adress i etableringsstaten och e-postadress.*

***Bemyndiganden***

*67 §*
*Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkor för näringsidkares användande av den nationella delen på den europeiska onlineplattformen för reparationsinformation.*

---

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.

## 2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler

Härigenom föreskrivs[1] att 1 kap. 2 § och 2 kap. 2 och 3 §§ lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler[2] ska ha följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|

**1 kap.**

2 §[3]

I lagen avses med

*affärslokal*: fast eller rörligt affärsställe där näringsidkaren varaktigt eller vanligen driver verksamhet,

*avtal utanför affärslokaler*: avtal som ingås

– då näringsidkaren och konsumenten samtidigt är närvarande på någon annan plats än i näringsidkarens affärslokal eller efter det att konsumenten lämnat ett anbud på en sådan plats,

– i näringsidkarens affärslokal eller med hjälp av ett medel för distanskommunikation i omedelbar anslutning till att konsumenten kontaktats av näringsidkaren på någon annan plats där de samtidigt varit närvarande, eller

– under en utflykt som har organiserats av näringsidkaren i marknadsförings- eller försäljningssyfte,

*digitalt innehåll*: data som framställs och tillhandahålls i digital form,

*digital tjänst*: en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller att utbyta uppgifter eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av tjänsten,

*distansavtal*: avtal som ingås inom ramen för ett av näringsidkaren organiserat system för att träffa avtal på distans, om kommunikationen uteslutande sker på distans,

*driftskompatibilitet*: förmåga att fungera med annan hårdvara eller programvara än sådan som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*kompatibilitet*: förmåga att utan konvertering fungera med sådan hårdvara eller programvara som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825.

[2] Senaste lydelse av lagens rubrik 2014:14.

[3] Senaste lydelse 2022:655.

*marknadsplats online*: en tjänst som använder programvara, inbegripet en webbplats, en del av en webbplats eller en applikation, som administreras av en näringsidkare eller för dennes räkning och som gör det möjligt för konsumenten att ingå distansavtal med andra näringsidkare eller konsumenter,

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*personuppgifter*: sådan information som avses i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning),

*programvaruuppdatering: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster ska leva upp till de krav på varan som framgår av avtalet eller av lag,*

*reparerbarhetsindex: ett index som uttrycker möjligheten att reparera en vara och som fastställts inom Europeiska unionen,*

*tillverkare: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare, eller den som importerar varor till EES,*

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar,

*vara med digitala delar*: lös sak som är integrerad eller sammankopplad med ett digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att avsaknaden av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varan inte kan användas på det sätt som är avsett.

## 2 kap.

### 2 §[4]

Innan ett avtal ingås ska näringsidkaren ge konsumenten information om

1. sitt namn, organisationsnummer, telefonnummer, adress, e-postadress och andra medel för kommunikation via internet som näringsidkaren tillhandahåller och som gör det möjligt för konsumenten att bevara uppgifter i en läsbar och varaktig form, och, om näringsidkaren agerar för någon annans räkning, motsvarande uppgifter för den näringsidkaren,

2. varans eller tjänstens huvudsakliga egenskaper i den omfattning som är lämplig med hänsyn till varan eller tjänsten och till hur informationen ges,

3. varans eller tjänstens pris, inbegripet skatter och avgifter, eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas; om avtalet löper på

[4] Senaste lydelse 2026:246.

obegränsad tid eller avser en prenumeration, ska även kostnaderna per faktureringsperiod och per månad anges,

4. personanpassning av priset på grund av automatiserat beslutsfattande,

5. kostnader för leverans eller porto och andra tillkommande kostnader,

6. kostnaden för att ett medel för distanskommunikation används, om inte kostnaden är beräknad efter normaltaxa,

| | |
|---|---|
| 7. villkoren för betalning samt för leverans eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande; om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska det i början av beställningsprocessen anges vilka betalningssätt som godtas och om det finns några begränsningar för leveransen, | 7. villkoren för betalning samt för leverans*, inbegripet förekomsten av miljövänliga leveransalternativ,* eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande; om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska det i början av beställningsprocessen anges vilka betalningssätt som godtas och om det finns några begränsningar för leveransen, |

8. handpenning eller andra ekonomiska garantier som konsumenten ska lämna och de villkor som gäller för detta,

9. den rätt som konsumenten har att reklamera enligt lag, hur reklamation kan göras och gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan vända sig för att framställa klagomål,

10. huruvida och under vilka förutsättningar det finns en ångerrätt, tidsfristen och övriga villkor för ångerrätten, hur ångerrätten utövas, att det finns ett standardformulär för utövande av ångerrätten samt förekomsten av den funktion som avses i 10 a § och var den finns tillgänglig,

11. den skyldighet konsumenten vid utövande av ångerrätten kan ha att på egen bekostnad återsända varan samt, vid distansavtal, kostnaden för att återsända varan om den är sådan att den inte kan återsändas med post,

12. huruvida konsumenten är skyldig att ersätta näringsidkaren enligt 15 § 3 eller 4,

13. åtaganden från näringsidkaren eller tillverkaren om att, utöver vad som följer av lag, betala tillbaka det som betalats för varan, byta ut eller reparera den eller utföra någon form av service på den, ifall varan inte överensstämmer med uppgifter som lämnats i utfästelser eller marknadsföring eller om det finns andra avvikelser från uppgifter som lämnats på ett sådant sätt,

| | |
|---|---|
| | *14. näringsidkarens ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster,* |
| *14*. den assistans och service som gäller efter försäljningen, | *15.* den assistans och service som gäller efter försäljningen *samt andra garantier och liknande utfästelser än de som avses i punkten 13,* |
| | *16. den minimiperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster,* |

*15*. uppförandekoder som gäller för näringsidkaren och hur konsumenten kan ta del av dem,

*16*. avtalets löptid,

*17*. kortaste giltighetstid för konsumentens skyldigheter enligt avtalet,

*18*. villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt,

*19*. funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder,

*20*. kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det, *och*

*21*. vilka möjligheter som finns att få en tvist med näringsidkaren prövad utanför domstol.

*17.* uppförandekoder som gäller för näringsidkaren och hur konsumenten kan ta del av dem,

*18.* avtalets löptid,

*19.* kortaste giltighetstid för konsumentens skyldigheter enligt avtalet,

*20.* villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt,

*21.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder,

*22.* kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det,

*23.* vilka möjligheter som finns att få en tvist med näringsidkaren prövad utanför domstol*, och*

*24. varans reparerbarhetsindex eller, om ett sådant inte finns, i förekommande fall information om tillgång till reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla de krav på varan som följer av avtalet och av lag samt pris och tillgång på dem.*

Vid en auktion får informationen enligt första stycket 1 ersättas med motsvarande uppgifter om auktionsförrättaren, om det är möjligt att delta i auktionen även på ett annat sätt än genom att använda ett medel för distanskommunikation. Under samma förutsättning får information enligt första stycket 9 om gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan framställa klagomål avse auktionsförrättarens verksamhetsställe.

3 §[5]

I fråga om distansavtal ska informationen enligt 2–2 b §§ ges klart och begripligt och på ett sätt som är anpassat till det medel för distanskommunikation som används. Särskild hänsyn ska tas till behoven hos underåriga och andra särskilt utsatta personer. *Informationen enligt 2 b § 1 ska ges i ett särskilt avsnitt i*

I fråga om distansavtal ska informationen enligt 2–2 b §§ ges klart och begripligt och på ett sätt som är anpassat till det medel för distanskommunikation som används. Särskild hänsyn ska tas till behoven hos underåriga och andra särskilt utsatta personer.

[5] Senaste lydelse 2022:655.

*onlinegränssnittet och vara direkt och lätt tillgänglig från den plats där sökresultaten presenteras.*

Om avtalet ska ingås genom ett sådant medel för distanskommunikation som gör att information endast kan ges i begränsad omfattning eller under begränsad tid, ska åtminstone information enligt 2 § första stycket 1, i fråga om näringsidkarens namn och organisationsnummer, 2–5, *16* och *18* ges med hjälp av det kommunikationsmedlet. Om det finns en ångerrätt, ska information enligt 2 § första stycket 10 också ges med hjälp av kommunikationsmedlet. *Övrig information enligt 2 § första stycket och 2 a § ska ges på något annat lämpligt sätt i enlighet med kraven i första stycket i denna paragraf.*

Om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska konsumenten särskilt uppmärksammas på innehållet i den information som ges enligt 2 § första stycket 2–5 och *16–18*.

Om avtalet ska ingås genom ett sådant medel för distanskommunikation som gör att information endast kan ges i begränsad omfattning eller under begränsad tid, ska åtminstone information enligt 2 § första stycket 1, i fråga om näringsidkarens namn och organisationsnummer, 2–5, *18* och *20* ges med hjälp av det kommunikationsmedlet. Om det finns en ångerrätt, ska information enligt 2 § första stycket 10 också ges med hjälp av kommunikationsmedlet.

Om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska konsumenten särskilt uppmärksammas på innehållet i den information som ges enligt 2 § första stycket 2–5*, 13* och *18–20*.

*Information om konsumentens rätt att reklamera enligt lag ska ges med användande av ett sådant harmoniserat meddelande som avses i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960 av den 25 september 2025 om utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelandet om den rättsliga garantin om avtalsenlighet (reklamationsrätt) och den harmoniserade märkningen för den kommersiella hållbarhetsgarantin. Information om andra garantier än de som följer av lag ska ges med användande av en sådan harmoniserad märkning som avses i samma förordning. Informationen enligt 2 b § 1 ska ges i ett särskilt avsnitt i onlinegränssnittet och vara direkt och lätt tillgänglig från den plats där sökresultaten presenteras. Övrig information enligt 2 § första stycket och 2 a § ska ges*

*på något annat lämpligt sätt i enlighet med kraven i första stycket i denna paragraf.*

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.
2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

## 2.4 Förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om marknadsföringslagen (2008:486)

*dels* att 3, 10 och 22 a §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas tre nya paragrafer, 12 d, 14 b och 22 b §§, och närmast före 12 d och 14 b §§ nya rubriker av följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| | 3 §[2] |
| I denna lag avses med | I denna lag *och i bilagan enligt 4 §* avses med |
| | *allmänt miljöpåstående: ett miljöpåstående som inte ingår i en hållbarhetsmärkning och som inte specificeras tydligt och väl synligt på mediet,* |
| *affärsbeslut*: ett beslut som fattas av en konsument eller en näringsidkare om huruvida, hur och under vilka förutsättningar en produkt ska köpas, om hela eller delar av köpesumman ska betalas, om produkten ska behållas eller överlåtas, eller om en avtalsenlig rättighet i samband med produkten ska utnyttjas, oavsett om konsumenten eller näringsidkaren beslutar att handla eller att avstå från att handla, | |
| | *certifieringssystem: ett kontrollsystem från tredje part som intygar att en produkt, en process eller en affärsverksamhet uppfyller krav för användning av en hållbarhetsmärkning på villkor som* |
| | *a) är allmänt tillgängliga, transparenta, rättvisa och icke-diskriminerande för näringsidkare som vill och kan uppfylla dem,* |
| | *b) har utarbetats i samråd med sakkunniga och berörda parter,* |
| | *c) fastställer förfaranden för att hantera bristande efterlevnad och som kan leda till att möjligheten att använda hållbarhetsmärkningen återkallas, och* |

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825.

[2] Senaste lydelse 2022:656.

*d) innebär att en objektiv övervakning av systemet utförs av någon annan än en näringsidkare som använder systemet eller som ansvarar för det, och som efterlever standarder och förfaranden på nationell eller internationell nivå,*

*digitalt innehåll*: data som framställs och tillhandahålls i digital form,

*digital tjänst*: en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller att utbyta uppgifter eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av tjänsten,

*driftskompatibilitet*: förmåga att fungera med annan hårdvara eller programvara än sådan som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*elektronisk post*: ett adresserat eller på något annat sätt individualiserat elektroniskt meddelande i form av text, röst, ljud eller bild som sänds via ett allmänt elektroniskt kommunikationsnät och som kan lagras i nätet eller i mottagarens terminalutrustning tills mottagaren hämtar det,

*erkänd utmärkt miljöprestanda: miljöprestanda som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke eller i nationella eller regionala EN ISO 14024 typ I miljömärkesprogram som är officiellt erkända i medlemsstaterna eller krav på högsta miljöprestanda i annan unionsrätt,*

*förbrukningsvara: en komponent i en vara som återkommande förbrukas och som behöver bytas ut eller fyllas på för att varan ska fungera på avsett vis,*

*god marknadsföringssed*: god affärssed eller andra vedertagna normer som syftar till att skydda konsumenter och näringsidkare vid marknadsföring av produkter,

*hållbarhet: en varas förmåga att behålla sin funktion och prestanda under normal användning,*

*hållbarhetsmärkning: en förtroendemärkning, kvalitetsmärkning eller motsvarande som syftar till att särskilja och marknadsföra en produkt, en process eller en affärsverksamhet med hänvisning till dess miljömässiga eller sociala egenskaper och som inte är nödvändig*

*för att uppfylla något krav enligt unionsrätten eller i nationell rätt,*

*kompatibilitet*: förmåga att utan konvertering fungera med sådan hårdvara eller programvara som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*marknadsföring*: reklam och andra åtgärder i näringsverksamhet som är ägnade att främja avsättningen av och tillgången till produkter inbegripet en näringsidkares handlande, underlåtenhet eller någon annan åtgärd eller beteende i övrigt före, under eller efter försäljning eller leverans av produkter till konsumenter eller näringsidkare,

*marknadsplats online*: en tjänst som använder programvara, inbegripet en webbplats, en del av en webbplats eller en applikation, som administreras av en näringsidkare eller för dennes räkning och som gör det möjligt för konsumenten att ingå distansavtal med andra näringsidkare eller konsumenter,

*miljöpåstående: en framställning som inte är nödvändig för att uppfylla ett krav enligt unionsrätten eller i nationell rätt och som anger att en produkt, en produktkategori, ett varumärke eller en näringsidkare har*

*a) positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än andra produkter, produktkategorier, varumärken eller näringsidkare, eller*

*b) förbättrat sin påverkan på miljön över tid,*

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*produkter*: alla typer av varor och tjänster, även digitala tjänster, digitalt innehåll, fast egendom och rättigheter och skyldigheter,

*programvaruuppdatering: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster ska leva upp till de krav på varan som framgår av avtalet eller av lag,*

*rankning*: den relativa position som en näringsidkare tilldelar produkter så som de presenteras, organiseras eller vidarebefordras, oberoende av vilka tekniska medel som används för sådan presentation, organisation eller vidarebefordran,

*reparerbarhetsindex: ett index som uttrycker möjligheten att reparera en vara och som fastställts inom Europeiska unionen,*

*tillverkare: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare, eller den som importerar varor till EES,*

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar,

*vara med digitala delar*: lös sak som är integrerad eller sammankopplad med ett digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att avsaknaden av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varan inte kan användas på det sätt som är avsett.

10 §

En näringsidkare får vid marknadsföringen inte använda sig av felaktiga påståenden eller andra framställningar som är vilseledande i fråga om näringsidkarens egen eller någon annans näringsverksamhet.

Första stycket gäller särskilt framställningar som rör

1. produktens förekomst, art, mängd, kvalitet och andra utmärkande egenskaper,

*2. produktens miljömässiga och sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter såsom hållbarhet, reparerbarhet och återvinningsbarhet,*

*2.* produktens ursprung, användning och risker såsom inverkan på hälsa *och miljö*,

*3.* produktens ursprung, användning och risker såsom inverkan på hälsa,

*3*. kundservice, reklamationshantering samt metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande,

*4.* kundservice, reklamationshantering samt metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande,

*4*. produktens pris, grunderna för prisberäkningen, särskilda prisfördelar och betalningsvillkoren,

*5.* produktens pris, grunderna för prisberäkningen, särskilda prisfördelar och betalningsvillkoren,

*5*. näringsidkarens egna eller andra näringsidkares kvalifikationer, ställning på marknaden, åtaganden, varumärken, varunamn, kännetecken och andra rättigheter,

*6.* näringsidkarens egna eller andra näringsidkares kvalifikationer, ställning på marknaden, åtaganden, varumärken, varunamn, kännetecken och andra rättigheter,

*6*. belöningar och utmärkelser som har tilldelats näringsidkaren,

*7.* belöningar och utmärkelser som har tilldelats näringsidkaren,

*7*. leveransvillkor för produkten,

*8.* leveransvillkor för produkten,

*8*. behovet av service, reservdelar, byte eller reparation,

*9.* behovet av service, reservdelar, byte eller reparation,

*9*. näringsidkarens åtagande att följa uppförandekoder, *och*

*10.* näringsidkarens åtagande att följa uppförandekoder,

*10*. konsumentens rättigheter enligt lag eller annan författning.

*11.* konsumentens rättigheter enligt lag eller annan författning, *och*

*12. fördelar som inte följer av någon egenskap hos produkten eller näringsidkarens verksamhet och som är irrelevanta.*

En näringsidkare får inte heller utelämna väsentlig information i marknadsföringen av sin egen eller någon annans näringsverksamhet. Med vilseledande utelämnande avses även sådana fall när den väsentliga informationen ges på ett oklart, obegripligt, tvetydigt eller annat olämpligt sätt.

***Tjänster som jämför produkter***

*12 d §*

*En näringsidkare som tillhandahåller en tjänst som jämför produkter eller leverantörer och som ger konsumenter information om miljömässiga eller sociala egenskaper eller om cirkularitetsaspekter, såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet, ska informera konsumenten om*

*– den jämförelsemetod som används,*

*– de produkter som jämförs och deras leverantörer, och*

*– de åtgärder som vidtas för att hålla informationen uppdaterad.*

*Informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket.*

***Påståenden om framtida miljöprestanda***

*14 b §*

*En näringsidkare får vid marknadsföring som riktas till konsumenter använda sig av ett miljöpåstående om framtida miljöprestanda endast om påståendet stöds av tydliga, objektiva och kontrollerbara åtaganden i en allmänt tillgänglig genomförandeplan.*

*Genomförandeplanen ska vara realistisk och innehålla mätbara och tidsbundna mål. Den ska även innehålla andra relevanta och nödvändiga delar för att stödja dess genomförande. Näringsidkaren ska se till att en oberoende sakkunnig*

| | |
|---|---|
| | *regelbundet kontrollerar hur genomförandeplanen följs och att slutsatserna görs allmänt tillgängliga.* |

22 a §[3]

Vid andra avtal än distansavtal och avtal utanför affärslokaler enligt 1 kap. 2 § lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler ska näringsidkaren innan avtalet ingås ge konsumenten klar och begriplig information om

1. sitt namn och telefonnummer samt sin gatuadress och e-postadress,
2. produktens huvudsakliga egenskaper i den omfattning som är lämplig med hänsyn till produkten och till hur informationen ges,
3. produktens pris, inbegripet skatter och avgifter, eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas,
4. kostnader för leverans eller porto och andra tillkommande kostnader,
5. villkoren för betalning samt för leverans eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande,
6. den rätt som konsumenten har att reklamera enligt lag och hur reklamation kan göras,
7. åtaganden från näringsidkaren eller tillverkaren om att, utöver vad som följer av lag, betala tillbaka det som betalats för produkten, byta ut eller reparera den eller utföra någon form av service på den, ifall produkten inte överensstämmer med uppgifter som lämnats i utfästelser eller marknadsföring eller om det finns andra avvikelser från uppgifter som lämnats på ett sådant sätt,

| | |
|---|---|
| | *8. näringsidkarens ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster,* |
| *8*. den assistans och service som gäller efter försäljningen, | *9*. den assistans och service som gäller efter försäljningen *samt andra garantier och liknande utfästelser än de som avses i punkten 7,* |
| | *10. den minimiperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster,* |
| *9*. avtalets löptid, | *11.* avtalets löptid, |
| *10*. villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt, | *12*. villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt, |
| *11*. funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder, *och* | *13.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder, |
| *12*. kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och | *14*. kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och |

[3] Senaste lydelse 2022:656.

digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det.

digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det, *och*

*15. varans reparerbarhetsindex eller, om ett sådant inte finns, i förekommande fall information om tillgång till reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla de krav på varan som följer av avtalet och av lag samt pris och tillgång på dem.*

Informationsskyldigheten enligt första stycket gäller inte, om informationen framgår av sammanhanget. Informationsskyldigheten gäller inte heller i fråga om

1. avtal som inte innebär en betalningsförpliktelse för konsumenten eller, i fråga om avtal om digitalt innehåll som levereras på något annat sätt än på ett fysiskt medium eller digitala tjänster, att konsumenten ska tillhandahålla personuppgifter på det sätt som anges i 2 kap. 1 § andra stycket lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler,

2. vardagliga avtal som fullgörs omedelbart,

3. andra avtal om fast egendom än sådana som avser uthyrning av fast egendom, eller

4. avtal som anges i 2 kap. 1 a § första stycket 1, 2 och 6–8 samt andra stycket och i 3 kap. lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler.

*22 b §*

*Information om konsumentens rätt att reklamera enligt lag ska ges genom ett sådant harmoniserat meddelande som avses i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960 av den 25 september 2025 om utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelandet om den rättsliga garantin om avtalsenlighet (reklamationsrätt) och den harmoniserade märkningen för den kommersiella hållbarhetsgarantin. Information om andra garantier än de som följer av lag ska ges genom en sådan harmoniserad märkning som avses i samma förordning.*

*Informationen i första stycket ska lämnas på ett synligt sätt.*

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.

2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

3. Äldre bestämmelser gäller för marknadsföring som har vidtagits före ikraftträdandet.

## 2.5 Förslag till lag om ändring i konsumentköplagen (2022:260)

Härigenom föreskrivs[1] i fråga om konsumentköplagen (2022:260)

*dels* att 4 kap. 2 och 14 §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas en ny paragraf, 5 kap. 4 a §, av följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| **4 kap.** | |
| 2 § | |
| Varan ska, utöver vad som följer av 1 §, | |
| 1. vara ägnad för de ändamål för vilka varor av samma slag i allmänhet används, | |
| 2. stämma överens med kvaliteten på och näringsidkarens beskrivning av ett prov eller en modell som har gjorts tillgänglig för konsumenten före köpet, | |
| 3. ha den mängd och de egenskaper och andra särdrag i fråga om hållbarhet, funktionalitet, kompatibilitet, säkerhet och särdrag i övrigt, som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art, | 3. ha den mängd och de egenskaper och andra särdrag i fråga om hållbarhet, *möjlighet till reparation,* funktionalitet, kompatibilitet, säkerhet och särdrag i övrigt, som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art, |
| 4. stämma överens med sådana uppgifter om varans egenskaper och andra särdrag eller användning som näringsidkaren eller någon i ett tidigare säljled eller för näringsidkarens räkning har lämnat vid marknadsföringen av varan eller annars före köpet, och | |
| 5. åtföljas av den förpackning och andra tillbehör samt anvisningar för installation, montering, användning, förvaring och skötsel som konsumenten med fog kan förutsätta. | |
| 14 § | |
| Näringsidkaren svarar för fel på varan som har funnits vid avlämnandet och som visar sig inom tre år från denna tidpunkt. Om näringsidkaren har åtagit sig att som ett led i att fullgöra köpet installera varan, gäller ansvaret för fel från när installationen har utförts av näringsidkaren eller av någon annan för dennes räkning. | Näringsidkaren svarar för fel på varan som har funnits vid avlämnandet och som visar sig inom tre år från denna tidpunkt. *Näringsidkaren svarar dock för fel som har funnits vid avlämnandet och som visar sig inom fyra år från denna tidpunkt, om ett avhjälpande enligt 5 kap. 4 § skett inom tre år från avlämnandet.* Om näringsidkaren |

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799.

| | |
|---|---|
| | har åtagit sig att som ett led i att fullgöra köpet installera varan, gäller ansvaret för fel från när installationen har utförts av näringsidkaren eller av någon annan för dennes räkning. |
| För en vara med digitala delar där det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls kontinuerligt under en period, svarar näringsidkaren för fel på innehållet eller tjänsten som uppstår eller visar sig under tre år efter det att varan med digitala delar avlämnades eller den längre tid som avtalet löper. | För en vara med digitala delar där det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls kontinuerligt under en period, svarar näringsidkaren för fel på innehållet eller tjänsten som uppstår eller visar sig under tre år efter det att varan med digitala delar avlämnades eller den längre tid som avtalet löper. *Näringsidkaren svarar dock för sådana fel som visar sig inom fyra år från avhjälpandet eller den längre tid som avtalet löper, om ett avhjälpande enligt 5 kap. 4 § skett inom tre år från avlämnandet.* |

Om konsumenten inte i rätt tid hämtar eller tar emot en vara som hålls tillgänglig för konsumentens räkning och varan försämras därefter, svarar näringsidkaren för försämringen, om den inte enbart beror på varans egen beskaffenhet. Om en försämring av varan uppkommer efter avlämnandet, svarar näringsidkaren för försämringen, om den är en följd av näringsidkarens avtalsbrott.

| | |
|---|---|
| | **5 kap.** |
| | *4 a §* |
| | *Näringsidkaren ska, innan avhjälpande eller omleverans enligt 4 § vidtas, informera konsumenten om dennes rätt att välja mellan dessa åtgärder och om följderna enligt 4 kap. 14 § första och andra styckena av ett avhjälpande.* |
| | *Informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket marknadsföringslagen (2008:486).* |

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.
2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

## 2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen

Härigenom föreskrivs[1] att 1 § lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen ska ha följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| 1 § | |
| Denna lag tillämpas i fråga om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen i domstolar eller vid förvaltningsmyndigheter avseende överträdelser av | |
| – bestämmelser i förordningar som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022, och bestämmelser som kompletterar dessa, och | |
| – bestämmelser som genomför direktiv som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets *förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022.* | – bestämmelser som genomför direktiv som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets *direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024.* |
| Lagen tillämpas också i fråga om godkännande av enheter för att väcka sådan grupptalan. | |

---

Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799.

# 3 Ärendet och dess beredning

I februari 2024 antogs Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information (direktivet om mer konsumentmakt). Direktivet ska tillämpas från och med den 27 september 2026. Direktivet finns i *bilaga 1*.

I juni 2024 antogs Europarlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1818 (reparationsdirektivet). Direktivet ska tillämpas från och med den 31 juli 2026. Direktivet finns i *bilaga 2*.

Regeringen gav i februari 2025 en särskild utredare i uppdrag att analysera direktiven och ta ställning till hur de bör genomföras i svensk rätt.

Utredningen överlämnade i januari 2026 betänkandet Åtgärder för en mer hållbar konsumtion (SOU 2025:124). En sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 3*. Betänkandets lagförslag finns i *bilaga 4*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 5*. Remissyttrandena finns tillgängliga på regeringens webbplats (regeringen.se) och i lagstiftningsärendet (Ju2026/00135).

# 4 Direktiven och deras genomförande

## 4.1 Direktivens syfte och karaktär

Denna lagrådsremiss hanterar två direktiv, direktivet om mer konsumentmakt och reparationsdirektivet. Direktiven är delar av den så kallade gröna given inom EU.

Direktivet om mer konsumentmakt är inriktat på konsumenters möjligheter att fatta välgrundade köpbeslut och syftar till att bidra till mer miljövänliga konsumtionsmönster. Det innehåller bestämmelser som bland annat ska motverka vilseledande miljöpåståenden och hållbarhetsmärkningar. Reparationsdirektivet syftar till att uppmuntra konsumenter att i högre utsträckning reparera varor i stället för att slänga dem och på så sätt i förlängningen minska resursanvändningen och mängden avfall som produceras. Direktivet föreskriver bland annat en skyldighet för tillverkare att på konsumentens begäran reparera vissa konsumentvaror och innehåller regler om ett europeiskt formulär för reparation.

Båda direktiven omfattas av krav på fullharmonisering.

## 4.2 En översikt av direktivens artiklar

### 4.2.1 Reparationsdirektivet

Direktivet innehåller 24 artiklar.

*Artikel 1–3* innehåller regler om tillämpningsområde, definitioner och harmoniseringsnivå.

I *artikel 4* finns bestämmelser om ett europeiskt formulär för reparationsinformation som reparatörer får ge till en konsument inför ett avtal om reparation.

I *artikel 5* och *6* finns bestämmelser som innebär att bland andra tillverkare är skyldiga att reparera vissa varor på begäran av en konsument. Reparationsskyldigheten gäller varor för vilka och i den utsträckning krav på reparerbarhet föreskrivs i de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II till direktivet. Enligt artikel 5 ska kommissionen också anta delegerade akter för att ändra bilaga II mot bakgrund av utvecklingen av regelverket kring krav på reparerbarhet.

I *artikel 7* regleras att en europeisk onlineplattform för reparation ska införas. Den syftar till att underlätta för konsumenter att hitta reparatörer. I de fall medlemsstater har egna motsvarande onlineplattformar ska den europeiska onlineplattformen länka till dessa.

Av *artikel 8* följer att kommissionen ska inrätta en expertgrupp som ska ge råd om utformningen av den europeiska onlineplattformen för reparation. I *artikel* 9 anges bland annat att medlemsstaterna ska informera kommissionen om den nationella kontaktpunkt som de har utsett för den europeiska onlineplattformen.

*Artikel 10* innehåller bestämmelser om att kommissionen, när så är lämpligt, ska anta riktlinjer för att bistå vissa företag att uppfylla de krav och skyldigheter som fastställs i direktivet.

I *artikel 11* finns bestämmelser om att medlemsstaterna ska säkerställa att det finns lämpliga och effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av direktivet.

*Artikel 12* föreskriver att konsumenter ska ges information om sina rättigheter enligt direktivet. Enligt *artikel 13* ska medlemsstaterna också vidta åtminstone en åtgärd för att främja reparation.

Av *artikel 14* följer att direktivet är tvingande till konsumentens förmån.

I *artikel 15* anges att medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som har antagits enligt artiklarna 4–6 i direktivet.

I *artikel 16* görs ändringar i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (varudirektivet). Det handlar bland annat om objektiva krav på avtalsenlighet, säljarens ansvarsperiod vid reparation av en vara, och informationskrav.

Genom *artikel 17* ändras Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG (direktivet om grupptalan) på så sätt att reparationsdirektivet omfattas av direktivet om grupptalan.

Genom *artikel 18* görs en ändring i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 av den 12 december 2017 om samarbete mellan de nationella myndigheter som har tillsynsansvar för konsumentskyddslagstiftningen och om upphävande av förordning (EG) nr 2006/2004 (CPC-förordningen). Ändringen får till följd att reparationsdirektivet omfattas av CPC-förordningen.

I *artikel 19* anges att kommissionen senast den 31 juli 2031 ska lägga fram en rapport om tillämpningen av direktivet.

I *artikel 20* finns bestämmelser om kommissionens befogenheter att anta delegerade akter för att ändra bilaga II i direktivet.

I *artikel 21* anges att artikel 16 i direktivet inte ska tillämpas på köpeavtal som ingåtts före den 31 juli 2026.

I *artikel 22* regleras medlemsstaternas införlivande av direktivet.

I *artikel 23* och *24* finns avslutande bestämmelser.

### 4.2.2 Direktivet om mer konsumentmakt

Direktivet innehåller sex artiklar.

I *artikel 1* görs ändringar i artikel 2, 6 och 7 samt i den så kallade svarta listan i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktivet om otillbörliga affärsmetoder).

Ändringarna som görs genom artikel 1 innebär att det införs flera nya definitioner i direktivet om otillbörliga affärsmetoder, däribland miljöpåståenden och hållbarhet. Det införs också bestämmelser om exempelvis vilseledande miljöpåståenden, informationskrav vid marknadsföring och om marknadsföring som alltid ska anses otillbörlig enligt svarta listan.

I *artikel 2* görs ändringar i artikel 2, 5, 6 och 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (konsumenträttighetsdirektivet). Två nya artiklar, 22 a och 27 a, införs också. De nya artiklarna innebär bland annat att det införs nya definitioner i konsumenträttighetsdirektivet som är kopplade till hållbarhet och reparerbarhet.

I *artikel 3* anges att kommissionen senast den 27 september 2031 ska lämna en rapport om tillämpningen av direktivet till Europaparlamentet och rådet.

I *artikel 4* regleras medlemsstaternas införande av direktivet.

I *artikel 5* och *6* finns avslutande bestämmelser.

## 4.3 Utgångspunkter för genomförandet av direktiven

Ett EU-direktiv är bindande för medlemsstaterna när det gäller det resultat som ska uppnås, men överlåter åt medlemsstaterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet (artikel 288 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt). En medlemsstat behöver vid genomförandet inte använda sig av samma terminologi och systematik som i direktivet, så länge genomförandet innebär att det avsedda resultatet uppnås.

Både direktivet om mer konsumentmakt och reparationsdirektivet är fullharmoniseringsdirektiv. Det innebär att medlemsstaterna inte får behålla eller införa bestämmelser i sin nationella rätt som skiljer sig från vad som fastställts genom direktiven, om inte något annat framgår av dem. I reparationsdirektivet finns till exempel vissa lagstiftningsval.

Det får antas att de nya direktiven kommer att införlivas i avtalet om det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet). Det innebär att det kommer att gälla även i förhållande till de länder som är medlemmar i EES, för närvarande Norge, Island och Liechtenstein. Förslagen som lämnas i lagrådsremissen är därför utformade för att genomföra direktivet även i förhållande till EES-länderna.

# 5 Reparationsdirektivet

## 5.1 En ny lag om reparation av vissa konsumentvaror

### 5.1.1 Grundläggande bestämmelser

**Regeringens förslag**

Flera av reglerna i reparationsdirektivet ska genomföras i en ny lag om reparation av vissa konsumentvaror. Lagen ska gälla för varor som köps av konsumenter och som omfattas av krav på reparerbarhet.

Den nya lagen ska innehålla ett antal definitioner, bland annat näringsidkare, konsument, tillverkare, reparation och vara.

Avtalsvillkor som i jämförelse med bestämmelserna i lagen är till nackdel för konsumenten ska vara utan verkan mot denne.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag stämmer i huvudsak överens med regeringens men utredningen har valt andra lagtekniska lösningar. Utredningen föreslår inte en definition av näringsidkare eller reparation.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag. *Stockholms universitet* tillstyrker att vissa av reparationsdirektivets artiklar genomförs i en ny lag.

**Skälen för regeringens förslag**

*Reglerna om reparationsskyldighet bör genomföras i en ny lag*

Reparationsdirektivet medför en skyldighet för tillverkare och i vissa fall andra aktörer att reparera varor som köps av konsumenter och som omfattas av krav på reparerbarhet enligt de unionsrättsakter som omfattas av en bilaga till direktivet (artikel 5). Det gäller bland annat diskmaskiner för hushållsbruk, kyl- och frysprodukter och dammsugare. Syftet med regleringen är att motverka att varor kasseras trots att det är möjligt att reparera dem.

Reparationsskyldigheten förutsätter inte att det finns en avtalsrelation mellan konsumenten och den som är skyldig att utföra reparationen. Utgångspunkten är i stället att tillverkaren av en vara är skyldig att mot skälig ersättning reparera varan oavsett vem som står i en köprättslig avtalsrelation med konsumenten och oberoende av det köprättsliga felansvaret. En möjlighet för en konsument att på detta sätt ställa krav på en aktör att utföra en reparation, utan att det finns en avtalsrelation eller ett köprättsligt felansvar, saknas i svensk rätt. För att leva upp till direktivet krävs att det införs lagregler på området. Frågan är hur genomförandet ska ske.

Direktivet möjliggör för konsumenter att kräva en prestation från en tillverkare av en vara. Reglerna är av civilrättslig karaktär. Någon lämplig befintlig lagstiftning för direktivets genomförande finns dock inte. De lagar som ligger närmast till hands är konsumentköplagen (2022:260) och konsumenttjänstlagen (1985:716). Dessa lagar reglerar avtalsförhållandet mellan en konsument och en näringsidkare som antingen är säljare eller som utför en tjänst. Som framgår förutsätter reparationsskyldigheten enligt direktivet inte något avtalsförhållande, utan är utomobligatorisk. Reparationsskyldigheten är inte heller kopplad till en säljares felansvar. Därtill gäller reparationsskyldigheten enligt direktivet endast för vissa varor. Direktivet har alltså i detta avseende ett mer begränsat tillämpningsområde än både konsumentköplagen och konsumenttjänstlagen. Regeringen anser därför att en ändamålsenlig lösning är att genomföra direktivets regler om reparationsskyldighet i en ny lag. Detta tillstyrks också av bland annat *Stockholms universitet*. Lagen bör ha rubriken lag om reparation av vissa konsumentvaror.

*Tillämpningsområde*

Reparationsdirektivets tillämpningsområde omfattar varor som köps av konsumenter och som omfattas av krav på reparerbarhet i vissa bindande EU-förordningar (artikel 1.2 och 1.3 samt bilaga II till direktivet). Utredningen föreslår att den nya lagens tillämpningsområde ska avse varor som köps av konsumenter och att det därutöver införs en dynamisk hänvisning till reparationsdirektivets bilaga II. Enligt utredningen kan lagens tillämpningsområde därmed utökas i takt med att fler varor tas upp i bilagan, utan att lagstiftningsåtgärder behöver vidtas.

Regeringen anser i likhet med utredningen att tillämpningsområdet ska omfatta varor som köps av konsumenter. Det innebär att den som utgångspunkt reglerar konsumentförhållanden. Om det i ett enskilt fall är en näringsidkare som köper varan, bör exempelvis inte reparationsskyldigheten enligt lagen aktualiseras i förhållande till denne. Till skillnad från utredningen anser regeringen dock att tillämpningsområdet därutöver kan ringas in genom att det anges att varor som omfattas av krav på reparerbarhet omfattas. Att lagen ska gälla för varor som omfattas av krav på reparerbarhet innebär att den ska tillämpas på varor för vilka det enligt en bindande unionsrättsakt finns krav på att varor eller komponenter till varor ska kunna repareras, jämför definitionen. På så sätt omfattar tillämpningsområdet de varor som avses i direktivet.

I direktivet anges också att det ska tillämpas i händelse av fel hos varorna som uppstår eller framkommer utanför säljarens köprättsliga felansvar enligt varudirektivet (artikel 1.2). Detta får närmast förstås som att den reparationsskyldighet som föreskrivs gäller oberoende av det köprättsliga felansvaret. En ordning där reparationsskyldighet skulle föreligga först om det konstateras att en säljare inte har ett köprättsligt felansvar, exempelvis för att felet uppkommit efter avlämnandet, skulle kunna leda till tillämpningssvårigheter och framstår inte som ändamålsenlig. Den nya lagen om reparation av vissa konsumentvaror bör därmed kunna vara tillämplig samtidigt som konsumentköplagens regler om avhjälpande. Konsumenten bör i ett sådant fall ha möjlighet att välja på vilken grund varan ska repareras.

*Definitioner*

I reparationsdirektivet finns ett antal definitioner av uttryck och begrepp som används i direktivet (artikel 2). De definitioner som har betydelse för reglerna om reparationsskyldigheten är auktoriserad representant, distributör, importör, konsument, krav på reparerbarhet, reparation, tillverkare och vara. Ytterligare ett antal definitioner har betydelse för andra regler i direktivet men behöver inte övervägas i förhållande till den nya lagen (se vidare avsnitt 5.3). Utöver definitionerna av vara och säljare, som definieras genom en hänvisning till varudirektivet, motsvarar definitionerna de som framgår av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 av den 13 juni 2024 om upprättande av en ram för att fastställa ekodesignkrav för hållbara produkter, om ändring av direktiv (EU) 2020/1828 och förordning (EU) 2023/1542 och om upphävande av direktiv 2009/125/EG (ekodesignförordningen).

Med auktoriserad representant avses en fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som enligt skriftlig fullmakt från en tillverkare har rätt att i tillverkarens ställe utföra särskilda uppgifter med avseende på tillverkarens skyldigheter. Med distributör avses varje fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utom tillverkaren eller importören, som tillhandahåller en produkt på marknaden. Importör definieras som varje fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som släpper ut en produkt från ett tredjeland på unionsmarknaden. Tillverkare definieras som varje fysisk eller juridisk person som tillverkar en produkt eller som låter konstruera eller tillverka en produkt och saluför produkten under sitt eget namn eller eget varumärke.

Uttrycket tillverkare är centralt för reglerna om reparationsskyldighet då det i första hand är tillverkaren som har denna skyldighet. En definition av uttrycket bör därför införas. Uttrycken auktoriserad representant, distributör och importör får betydelse i och med att dessa i vissa fall har de skyldigheter som annars åligger en tillverkare. Mot bakgrund av att uttrycken endast används i en paragraf skulle det kunna övervägas att skriva ut innebörden i lagtext, i stället för att införa definitioner. Definitionerna är dock förhållandevis komplicerade och skulle tynga den materiella lagtexten i onödan. Definitioner bör därför införas. De bör anpassas till att också omfatta aktörer som är etablerade inom EES.

När det gäller uttrycken konsument och vara hänvisar reparationsdirektivet till varudirektivets definitioner som i svensk rätt genomförts i konsumentköplagen (prop. 2021/22:85 s. 47–51). Jämfört med varudirektivets definition av vara undantas dock vatten, gas och elektricitet. Uttrycken är avgörande för den nya lagens tillämpning och motsvarande definitioner som i konsumentköplagen bör införas. Det saknas behov av att uttryckligen ange att vatten, gas eller elektricitet inte omfattas av definitionen av vara i reparationslagen eftersom dessa inte kan förväntas bli föremål för reparation i lagens mening.

Uttrycket krav på reparerbarhet definieras i reparationsdirektivet som krav enligt de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II och som gör det möjligt att reparera en vara. Lagen om reparation av vissa konsumentvaror ska bara tillämpas på varor för vilka krav på reparerbarhet föreskrivs. En definition av uttrycket bör därför införas i lagen.

Med reparation avses en eller flera åtgärder som vidtas för att återföra en defekt produkt eller avfall till ett skick där produkten eller avfallet uppfyller sitt avsedda syfte. I enlighet med vad utredningen för fram anser regeringen att definitionen av reparation ligger i linje med ordets språkliga innebörd och i allt väsentligt är självförklarande. Uttrycket är dock centralt för tillämpningen av de nya reglerna. För att åstadkomma ett tydligare regelverk anser regeringen därför, till skillnad från utredningen, att en definition av uttrycket reparation bör införas i lagen. Definitionen bör anpassas till begreppsbildningen i lagen i övrigt genom att ordet vara används i stället för uttrycket produkt eller avfall.

Begreppet näringsidkare definieras inte i reparationsdirektivet. Det är dock avgörande för vissa bestämmelser om tillsyn som följer av att direktivet läggs till de rättsakter som träffas av CPC-förordningen. Regeringen anser därför, till skillnad från vad utredningen föreslår, att en definition av näringsidkare bör införas i lagen.

*Lagens tvingande karaktär*

Enligt reparationsdirektivet ska ett avtal som är till konsumentens nackdel i förhållande till de nationella bestämmelser som införlivar direktivet inte vara bindande för konsumenten. Reparatören är dock oförhindrad att erbjuda konsumenten avtalsvillkor som ger ett bättre skydd än vad direktivet föreskriver (artikel 14). Även om den nya lagen inte förutsätter ett avtalsförhållande mellan konsumenten och tillverkaren eller någon annan som är skyldig att utföra en reparation, kan det finnas ett avtalsförhållande. För reparationsskyldighetens genomförande bör det vidare förutsättas att ett avtal som reglerar de närmare villkoren för

reparationen ingås. En paragraf om att avtalsvillkor som i jämförelse med lagen är utan verkan mot konsumenten bör därför införas. Av sådana regler följer också att för konsumenten mer förmånliga villkor kan avtalas.

Utredningen föreslår att en paragraf om lagens tvingande karaktär ska begränsas till reglerna i lagen om att tillverkaren ska reparera varan och att den ska utföras kostnadsfritt eller till ett skäligt pris. Någon sådan begränsning finns inte i direktivet. Även om reglerna om att reservdelar och verktyg ska tillhandahållas till ett skäligt pris och reglerna om avtalsvillkor och teknik som hindrar andra än tillverkaren från att reparera varan främst bör vara av marknadsrättslig natur, är det inte uteslutet att reglerna om lagens tvingande karaktär kan aktualiseras även i förhållande till dessa regler. Regeringen föreslår därför att reglerna om lagens tvingande karaktär får en generell utformning.

### 5.1.2 Konsumentens rätt till reparation

**Regeringens förslag**

En tillverkare ska vara skyldig att reparera en vara som omfattas av krav på reparerbarhet. Reparationsskyldigheten ska endast gälla om en reparation är möjlig, men får inte vägras endast av skälet att varan tidigare har reparerats av någon annan. Reparationen ska utföras till ett skäligt pris och inom skälig tid.

En tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg till en vara ska erbjuda dessa till ett skäligt pris och får inte använda avtalsvillkor eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar andra än tillverkaren från att reparera en vara, om det inte är motiverat.

Tillverkaren ska vara skyldig att informera konsumenten om reparationstjänsten.

Om tillverkaren inte är etablerad inom EES ska i stället dennes auktoriserade representant eller, i brist på en sådan, importören eller distributören, vara skyldig att utföra vissa av tillverkarens skyldigheter.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag stämmer i huvudsak överens med regeringens men utredningen har valt andra lagtekniska lösningar. Utredningen föreslår också att vissa av lagens regler ska tillämpas mellan näringsidkare och att det ska framgå av lag att en reparation kan utföras kostnadsfritt.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag. *Sveriges advokatsamfund* avstyrker utformningen av paragrafen som reglerar under vilken tid reparationsskyldighet gäller. Vidare efterfrågar samfundet förtydliganden om förhållandet till konsumenttjänstlagen i fråga om påföljd vid dröjsmål.

*Kammarrätten i Sundsvall* och *Svea hovrätt* efterfrågar ett förtydligande av om en privatperson som är importör eller distributör kan omfattas av lagen. *Uppsala universitet* anser att det saknas behov av att i lagtext ange

att en reparation kan utföras kostnadsfritt. *Konkurrensverket* instämmer i utredningens förslag att vissa regler inte bör begränsas till konsument-förhållanden.

### Skälen för regeringens förslag

*Tillverkarens reparationsskyldighet*

Enligt reparationsdirektivet är en tillverkare skyldig att på konsumentens begäran reparera en sådan vara som omfattas av direktivets tillämpnings-område (artikel 5.1). Tillverkaren är inte skyldig att reparera sådana varor om en reparation är omöjlig. Tillverkaren behöver inte heller själv utföra reparationen, utan kan lägga ut reparationen på entreprenad. Det är dock, i första hand, tillverkarens ansvar att se till att varan blir reparerad. En tillverkare får vidare inte vägra att reparera varor enbart av det skälet att en tidigare reparation har utförts av annan reparatör eller av annan person (artikel 5.7). En konsument kan, utan att det påverkar reparationsskyldig-heten, begära reparation hos en valfri reparatör (artikel 5.8).

Som regeringen konstaterat finns i gällande rätt ingen möjlighet för konsumenter att utanför det köprättsliga felansvaret kräva en åtgärd i form av en reparation av en vara. Skyldigheten enligt direktivet gäller även om konsumenten inte har något avtalsförhållande med tillverkaren. För att genomföra direktivet krävs lagregler som föreskriver en sådan skyldighet för de varor som omfattas av krav på reparerbarhet.

En fråga är under hur lång tid reparationsskyldigheten bör föreligga. Direktivet ger inget tydligt svar på frågan men en rimlig utgångspunkt bör vara att reparationsskyldigheten gäller så länge krav på reparerbarhet före-ligger enligt aktuell EU-förordning. *Sveriges advokatsamfund* anser att det i lagtext tydligt bör framgå att det även under den tid som det föreligger en skyldighet att tillhandahålla reservdelar föreligger en reparations-skyldighet. Regeringen konstaterar att krav på reparerbarhet bör kunna anses föreligga under den tid det finns krav på tillhandahållande av reservdelar. Ett exempel på när så är fallet är kommissionens förordning (EU) 2023/1670 av den 16 juni 2023 telefoner och om fastställande av krav på ekodesign för smarttelefoner, andra mobiltelefoner än smarttelefoner, trådlösa surfplattor i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG och om ändring av kommissionens förordning (EU) 2023/826 där det finns krav på att vissa reservdelar ska tillhandahållas ett visst antal år efter sista utsläppandet av en vara på marknaden. Frågan får dock bedömas i varje enskilt fall utifrån den aktuella EU-rättsakten. Lagtexten bör därför utformas med angivande av att en tillverkare är skyldig att reparera en vara som omfattas av krav på reparerbarhet.

En tillverkare är enligt direktivet inte skyldig att reparera en vara om reparationen är omöjlig. Med detta avses att reparationen ska vara faktiskt och rättsligt möjlig (se skäl 24) för att reparationsskyldigheten ska aktuali-seras. Detsamma gäller enligt varudirektivet i frågan om att en konsument vid fel ska kunna välja mellan reparation och utbyte av en vara såvida den valda åtgärden inte är omöjlig. I enlighet med hur motsvarande rekvisit i varudirektivet genomförts i konsumentköplagen, bör i reparationslagen framgå att reparationsskyldighet föreligger om en reparation är möjlig. Vid bedömningen av vad som är möjligt bör ledning kunna hämtas från konsu-

mentköplagen (se 5 kap. 4 § konsumentköplagen och prop. 2021/22:85 s. 266). I reparationsdirektivet anges dock att en reparation inte ska kunna vägras enbart av det skälet att en tidigare reparation har utförts av någon annan. Detta bör därför framgå av lag. Om en reparation utförd av någon annan medför att varan inte rent faktiskt eller rättslig kan repareras, bör det dock inte anses möjligt att reparera den.

Vidare ska reparationen enligt reparationsdirektivet utföras inom skälig tid från det att näringsidkaren förfogar över varan och till ett skäligt pris eller kostnadsfritt (artikel 5.2 punkterna a–b). Ett skäligt pris kan ta hänsyn till arbetskostnader, kostnader för reservdelar, driftskostnader för reparationsanläggningen och sedvanlig marginal. Det bör dock inte fastställas på ett sätt så det avsiktligt avskräcker konsumenter från att dra nytta av tillverkarens reparationsskyldighet (direktivets skäl 24). Vid bedömningen av vad som är en skälig tid bör exempelvis kunna beaktas bland annat reparationens natur. För att reparationsskyldigheten ska kunna fullgöras bör det många gånger vara nödvändigt att ett avtal ingås som reglerar de närmare förutsättningarna för reparationen. Ett avtalsvillkor om ett pris eller en reparationstid som går utöver vad som kan anses skäligt bör med stöd av lagens regler om dess tvingande karaktär sakna verkan mot konsumenten. En konsument är därmed inte skyldig att betala mer än ett skäligt pris och tillverkaren är skyldig att utföra reparationen under en skälig tid oavsett vad som avtalats. Den nya lagen utgör därmed lex specialis i förhållande till konsumenttjänstlagen i detta avseende. Det bör vidare vara tillverkaren eller den som annars är skyldig att reparera varan som har bevisbördan för de omständigheter som är avgörande för skälighetsbedömningarna (jämför prop. 1984/85:110 s. 93 och 303 och rättsfallet NJA 2016 s. 1011).

Utredningen föreslår att det av lag ska framgå att reparationen ska ske kostnadsfritt eller till ett skäligt pris. Som *Uppsala universitet* framför följer det av allmänna principer att det är upp till var och en att tillhandahålla en tjänst kostnadsfritt oavsett om det framgår av lag. Att en tjänst kan vara kostnadsfri behöver därför inte anges särskilt. Sammanfattningsvis bör det införas regler om att reparationen ska ske inom skälig tid efter att tillverkaren får tillgång till varan och till ett skäligt pris.

*Sveriges advokatsamfund* efterfrågar vissa förtydliganden om förhållandet till konsumenttjänstlagen vad avser felpåföljderna vid dröjsmål. Regeringen konstaterar att tillverkarens reparationsskyldighet konstitueras i lagen. Det är dock upp till tillverkaren och konsumenten att avtala om de närmare villkoren för reparationen. För ett sådant avtal som omfattas av konsumenttjänstlagen blir den lagens felpåföljder tillämpliga.

Reparationsdirektivet föreskriver vidare att tillverkaren under reparationstiden, kostnadsfritt eller mot en avgift, får tillhandahålla konsumenten en ersättningsvara. Om reparation inte är möjlig, får näringsidkaren vidare erbjuda konsumenten en rekonditionerad vara (artikel 5.2 punkterna c–d). Reglerna ger inte uttryck för någon skyldighet för tillverkaren. Enligt svensk rätt är det en självklarhet att näringsidkaren redan har de angivna möjligheterna och kan ingå avtal i enlighet med det. Något behov av lagstiftningsåtgärder finns därför inte. Detsamma gäller vad som anges i direktivet om att tillverkaren får lägga ut reparationer på entreprenad för att fullgöra sin reparationsskyldighet. Enligt reparationsdirektivet får konsumenten vidare, utan att det påverkar skyldigheten att reparera enligt artikeln, begära reparation hos valfri reparatör (artikel 5.8). Detta bör

närmast förstås som att konsumenten har möjlighet att ingå avtal om reparation med någon annan än den som tillverkat varan. Även detta är en självklarhet som inte behöver anges i lag.

*Verktyg och reservdelar till ett skäligt pris*

En tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg för varor som omfattas av reparationsdirektivet, ska erbjuda dessa till ett skäligt pris som inte avskräcker från reparation (artikel 5.4). Av direktivets skäl framgår bland annat att det i de rättsakter som antagits enligt ekodesignförordningen anges att tillverkare ska ge tillgång till olika typer av reservdelar och verktyg (skäl 18). Någon skyldighet att tillhandahålla reservdelar eller verktyg följer dock inte av reparationsdirektivet. När det ändå görs till följd av krav i annan författning eller för att tillverkaren själv önskar, ska priset enligt reparationsdirektivet vara skäligt. En lagregel med denna innebörd bör införas i lagen. I bedömningen av vad som är skäligt bör bland annat tillverkningskostnader och kostnader för lagerhållning beaktas.

En särskild fråga är om reglerna bör gälla både i förhållandet mellan näringsidkare och konsumenter och mellan näringsidkare. Utredningen anser att direktivets ordalydelse inte ger stöd för att skyldigheten är begränsad till konsumentförhållanden. Enligt regeringen bör dock direktivstexten ses i sitt sammanhang, dels utifrån tillämpningsområdet, dels utifrån reglerna om direktivets tvingande karaktär. Direktivet gäller varor som köps av konsumenter. Reglerna om direktivets tvingande karaktär tar endast sikte på avtalsvillkor som är till nackdel för konsumenter. Lagregeln bör därför, till skillnad från vad utredningen för fram och vad *Konkurrensverket* förespråkar, vara tillämplig endast i konsumentförhållanden.

*Förbud mot avtalsvillkor och teknik som hindrar reparation*

Av reparationsdirektivet framgår att tillverkare inte får använda några avtalsklausuler eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar reparation av varor som omfattas av krav på reparerbarhet, såvida det inte är motiverat av legitima och objektiva faktorer inbegripet skyddet av immateriella rättigheter i enlighet med unionsrätten och nationell rätt (artikel 5.6). Tillverkarna får särskilt inte hindra oberoende reparatörer från att använda originalreservdelar eller begagnade reservdelar, kompatibla reservdelar eller reservdelar som skapats genom 3D-printing, om dessa reservdelar uppfyller kraven i unionsrätt eller nationell rätt, till exempel krav på produktsäkerhet, och efterlever immateriella rättigheter.

Bestämmelser om förbud mot oskäliga avtalsvillkor finns i lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden (avtalsvillkorslagen) och lagen (1984:292) om avtalsvillkor mellan näringsidkare. Det kan till exempel röra sig om villkor i standardavtal som väsentligen avviker från dispositiv rätt eller villkor som är oklara. En tillämpning av dessa lagar skulle kunna aktualiseras i fråga om avtalsvillkor som hindrar reparation. För att säkerställa direktivets genomförande bör dock förbudet komma till uttryck i den nya lagen tillsammans med ett förbud mot tekniker som hindrar reparation. Utredningen anger att artikelns ordalydelse inte är begränsad till att gälla konsumentförhållanden och föreslår att den ska få ett vidare tillämpningsområde. I likhet med de överväganden regeringen

gjort i fråga om verktyg och reservdelar till ett skäligt pris, anser regeringen dock att reglerna i lagen endast bör gälla i konsumentförhållanden.

*Informationskrav*

I reparationsdirektivet föreskrivs krav på att information ska lämnas av tillverkaren. Konsumenten ska via en fritt tillgänglig webbplats ha tillgång till information om vägledande priser som tas ut för typiska reparationer av varor som omfattas av reparationsskyldigheten (artikel 5.5). Tillverkaren ska också lämna information om reparationstjänsterna på ett lättillgängligt, tydligt och begripligt sätt, åtminstone under den period som reparationsskyldigheten gäller (artikel 6). Regler med denna innebörd bör införas i den nya lagen. Reglerna är av marknadsrättslig karaktär.

*Ansvar för andra än tillverkaren*

I reparationsdirektivet föreskrivs en ordning som gäller om tillverkaren av en vara inte är etablerad i den Europeiska unionen. I sådana fall ska tillverkarens auktoriserade representant fullgöra reparationsskyldigheten. Om tillverkaren inte har någon auktoriserad representant i unionen, ska importören eller, i avsaknad av en sådan, distributören av den berörda varan fullgöra tillverkarens skyldighet. I tillämpliga fall ska dessa aktörer också uppfylla tillverkarens informationskrav (artiklarna 5.5 och 6). Motsvarande regler bör införas i lagen om reparation av vissa konsumentvaror och anpassas för att gälla inom EES.

Syftet med det subsidiära ansvaret för auktoriserade representanter, importörer och distributörer är att säkerställa att konsumenten kan göra gällande sina rättigheter även när en tillverkare inte är etablerad i unionen. Regleringen gör det också möjligt för tillverkare utanför unionen att organisera och fullgöra sin reparationsskyldighet inom unionen. Reparationsskyldigheten ska av dessa aktörer utföras på samma sätt som av tillverkaren, nämligen inom skälig tid och för ett skäligt pris. De träffas däremot inte av direktivets regler om att tillhandahålla reservdelar och verktyg till ett skäligt pris (artikel 5.4) eller om förbudet mot avtalsvillkor och tekniker som hindrar reparation (artikel 5.6).

*Kammarrätten i Sundsvall* och *Svea hovrätt* efterfrågar ett förtydligande av om en privatperson som är importör eller distributör kan omfattas av lagen. Utredningen anser att det inte är uteslutet att även privatpersoner skulle kunna omfattas av det subsidiära ansvaret vid privatimport och försäljning av varor. Regeringen konstaterar dock att direktivet har ett tydligt konsumentskyddande syfte och är inriktad på konsumentförhållanden. Det framstår vidare som orimligt att avsikten med direktivet skulle vara att någon som inte är näringsidkare skulle åläggas informationskrav i form av att tillhandahålla prisexempel för en reparation på en webbplats. Till skillnad från utredningen anser regeringen därför att lagen som utgångspunkt inte bör bli tillämplig när en konsument är importör eller distributör.

### 5.1.3 Reglernas efterlevnad

**Regeringens förslag**

Konsumentverket ska utöva tillsyn över lagens marknadsrättsliga regler. Konsumentverket ska bland annat kunna meddela förelägganden och förena dem med vite.

Det ska införas regler som ger Konsumentverket de befogenheter enligt CPC-förordningen som krävs för tillsynen av lagen, exempelvis vad gäller att förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler eller motsvarande utrymmen där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion och genomföra testköp.

Konsumentverkets beslut ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag stämmer i huvudsak överens med regeringens. Utredningen föreslår dock en annan lagteknisk lösning. Utredningen föreslår inte heller särskilda regler i anledning av att reparationsdirektivet läggs till CPC-förordningens bilaga.

**Remissinstanserna**

Merparten remissinstanserna tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag.

*Konsumentverket* tillstyrker delvis att myndigheten ska ansvara för tillsyn enligt lagen men anser inte att myndigheten ska ha ett tillsynsansvar över förhållanden mellan näringsidkare. Myndigheten anser vidare att de befogenheter som framgår av CPC-förordningen bör genomföras i lagen om reparation av konsumenters varor. *Stockholms universitet* anser att Konsumentverkets beslut bör överklagas till Patent- och marknadsdomstolen, med möjlighet att överklaga till Patent- och marknadsöverdomstolen.

**Skälen för regeringens förslag**

*Krav på direktivets efterlevnad*

Reparationsdirektivet ställer krav på effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av direktivet (artikel 11). Dessa medel ska omfatta bestämmelser som möjliggör för ett eller flera av vissa angivna typer av organ att vidta åtgärder enligt nationell rätt vid medlemsstaternas domstolar eller behöriga förvaltningsmyndigheter för att säkerställa att de bestämmelser som genomför direktivet tillämpas. De organ som avses är offentliga organ och deras företrädare, konsumentorganisationer och yrkessammanslutningar. Artikel 11 har sin motsvarighet i flera andra direktiv på det civilrättsliga området, exempelvis artikel 19 i varudirektivet.

Vidare ställer reparationsdirektivet krav på sanktioner för överträdelse av de nationella reglerna om reparations- och informationsskyldigheterna i direktivet. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande (artikel 15).

Genom reparationsdirektivet ändras vidare CPC-förordningen på så sätt att reparationsdirektivet läggs till i bilagan till förordningen (artikel 18). Detta innebär i sin tur att förordningens bestämmelser om tillsyn omfattar reparationsdirektivet. Förordningen slår bland annat fast att myndigheter som ansvarar för tillsyn av den unionslagstiftning som omfattas av förordningen ska ha en minimiuppsättning utrednings- och tillsynsbefogenheter (artikel 9). Förordningen är tillämplig för ett flertal svenska författningar, bland annat när det gäller tillsyn enligt marknadsföringslagen (2008:486).

*Effektiva rättsmedel föreligger avseende lagens civilrättsliga regler*

Den nya lagen ger konsumenter en civilrättslig möjlighet att kräva en reparation av bland annat tillverkare. Om reparationen inte fullgörs kan konsumenten föra talan om detta i allmän domstol. En sådan talan kan exempelvis, vid konsumentens yrkande, leda till en verkställbar dom att vid vite fullgöra reparationsskyldigheten. Verkställighet av en dom kan även av Kronofogdemyndigheten förenas med vite.

I en domstolsprocess har Konsumentombudsmannen möjlighet att biträda en konsument om tvisten är av betydelse för rättstillämpningen eller om det annars finns ett allmänt konsumentintresse av att tvisten prövas (se lagen [2011:1211] om Konsumentombudsmannens medverkan i vissa tvister). En offentlig grupptalan kan också väckas enligt lagen (2002:599) om grupprättegång av konsumentombudsmannen eller en ideell förening som tillvaratar konsumentintressen i tvister mellan konsumenter och näringsidkare.

Reparationsdirektivet förs också till den lista av rättsakter som omfattas av direktivet om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen. Det innebär att godkända enheter med stöd av det direktivet kan föra talan enligt lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen.

Sammantaget konstaterar regeringen att svensk rätt erbjuder effektiva rättsmedel avseende reglerna av civilrättslig karaktär.

*Konsumentverkets tillsyn*

För att tillförsäkra en ändamålsenlig efterlevnad bör Konsumentverket utöva tillsyn över de marknadsrättsliga reglerna i lagen (6, 8 och 9 §§). *Konsumentverket* tillstyrker en sådan ordning när det gäller konsumentförhållanden. Som framgår av avsnitt 5.1.2 gör regeringen en annan bedömning än utredningen i frågan om tillämpningsområdet för vissa av lagens regler. Som en följd av detta bör Konsumentverkets tillsynsansvar endast omfatta konsumentförhållanden.

Utredningen lämnar förslag om vissa tillsynsåtgärder, men inte något förslag i anledning av att reparationsdirektivet tas upp i bilagan till CPC-förordningen. *Konsumentverket* anser att samma lagstiftningsteknik som används för andra områden där CPC-förordningen gäller bör användas även i detta fall. Regeringen konstaterar att en EU-förordning visserligen är direkt tillämplig. Mot bakgrund av de överväganden som tidigare gjorts gällande intresset av överskådlighet och en effektiv tillämpning av förordningen, anser dock regeringen i likhet med *Konsumentverket* att vissa lagstiftningsåtgärder krävs (jämför prop. 2019/20:120 s. 32–34).

Både reglerna i reparationsdirektivet och reglerna i CPC-förordningen innebär alltså att Konsumentverket behöver ges befogenheter att vidta tillsynsåtgärder. När det gäller vilka tillsynsåtgärder det bör röra sig om gör regeringen följande överväganden.

Enligt CPC-förordningen (artikel 9.4 e och 9.4 f) ska behöriga myndigheter ha befogenhet att skriftligen förelägga näringsidkaren att upphöra med överträdelser och se till att överträdelser som omfattas av förordningen upphör eller förbjuds. För att genomföra dessa krav bör Konsumentverket få meddela förelägganden som behövs för att säkerställa efterlevnaden av reglerna om informationskrav, tillhandahållande av reservdelar och verktyg till skäligt pris samt förbud mot avtalsvillkor och teknik som hindrar reparation. En näringsidkare kan därmed föreläggas att lämna information enligt lagen, eller att upphöra med avtalsvillkor eller programvarutekniker som hindrar reparation. (jämför prop. 2019/20:120 s. 74–75).

Enligt CPC-förordningen (artikel 9.3 b) ska behöriga myndigheter ha befogenhet att begära att en myndighet, ett offentligt organ, en offentlig enhet eller en fysisk eller juridisk person tillhandahåller relevant information, relevanta data eller relevanta handlingar. En paragraf med denna innebörd bör införas i lagen (jämför prop. 2019/20:120 s. 46–51). Konsumentverket bör därmed få möjlighet att förelägga var och en att yttra sig, lämna upplysningar och tillhandahålla de handlingar som behövs i ett ärende om tillämpningen av lagen om reparation av vissa konsumentvaror. Det kan handla om uppgifter om vilka avtalsvillkor som används eller vilken information som finns publicerad på en webbplats. Syftet med föreläggandet ska vara att fastställa huruvida en överträdelse har ägt rum eller äger rum och att kartlägga uppgifter om överträdelsen.

Enligt CPC-förordningen ska vidare behöriga myndigheter ha möjlighet att utföra nödvändiga inspektioner på plats och få tillträde till bland annat näringsidkarens lokaler (artikel 9.3 c). En motsvarande paragraf bör införas i lagen om reparation av vissa konsumentvaror (jämför prop. 2019/20:120 s. 51–56). Konsumentverket ges därmed möjlighet att, om det behövs för tillsynen, förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler eller motsvarande utrymmen där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Vid inspektionen kan det exempelvis kontrolleras om information lämnas på det sätt som lagen föreskriver. Konsumentverket får vid inspektionen också beslagta handlingar, till exempel om avtalsvillkor eller programvarutekniker som används. Inspektionen ska syfta till att få fram utredningsmaterial i ärendet.

Enligt CPC-förordningen ska behöriga myndigheter kunna besluta om sanktioner, till exempel böter eller viten, vid överträdelser eller underlåtenhet att följa ett beslut eller ett föreläggande (artikel 9.4 h i CPC-förordningen). Konsumentverket bör därför ha möjlighet att förena föreläggandena med vite (jämför prop. 2019/20:120 s. 74–75). I fråga om möjligheten att förelägga om yttrande, upplysningar och tillhandahållande av handlingar finns en motsvarande regel i marknadsföringslagen (45 §, se prop. 2019/20:120 s. 46–56). Att förena förelägganden med vite bör endast användas som påtryckningsmedel när det är nödvändigt för att få en näringsidkare att följa lagens regler eller ett föreläggande.

Enligt CPC-förordningen ska myndigheter ha möjlighet att besluta att ett föreläggande ska gälla omedelbart (artikel 9.4 a). Artikeln är generellt

utformad och gäller alla förelägganden som omfattas av förordningen. Vid CPC-förordningens tillkomst infördes regler om att förelägganden kan gälla omedelbart (se till exempel 45 a § marknadsföringslagen). I förvaltningslagen (2017:900) (35 §) anges när ett beslut får verkställas. Huvudregeln är att ett beslut som får överklagas inom viss tid får verkställas när överklagandetiden har gått ut om beslutet inte har överklagats. I vissa fall får beslutet alltid verkställas omedelbart, bland annat om beslutet enbart gäller tillfälligt. En myndighet får även verkställa ett beslut omedelbart om exempelvis ett väsentligt allmänt eller enskilt intresse kräver det. När det gäller den nya lagen är det angeläget att de beslut som fattas kan gälla omedelbart även om de överklagas. Annars finns det risk att effekten av ett beslut om till exempel ett föreläggande om att sluta sälja en produkt eller upphöra med användning av oskäliga avtalsvillkor dröjer på grund av yttre faktorer som långa handläggningstider, vilket motverkar syftet med reglerna. I likhet med vad som gäller enligt bland annat marknadsföringslagen bör beslutet därför kunna få gälla omedelbart.

Av CPC-förordningen (artikel 9.3 d) framgår att behöriga myndigheter ska ges befogenhet att köpa in varor eller tjänster genom testinköp, om nödvändigt under dold identitet, för att upptäcka överträdelser som omfattas av förordningen och för att samla in bevis. Myndigheterna kan på så sätt inspektera, observera, undersöka, demontera eller testa varor eller tjänster. En utgångspunkt i svensk rätt är att myndighetsutövning ska ske i öppna former, stå i proportion till det behov som finns och inte provocera fram handlingar som annars inte hade ägt rum. Dolda köp kan dock vara av särskild betydelse när det gäller möjligheten att kontrollera att varor lever upp till krav som finns i lag eller om näringsidkaren efterlever marknadsrättsliga krav på avtalsvillkor. En möjlighet att genomföra dolda testköp bör därför införas i lagen av reparation av vissa konsumentvaror. Detta är förenligt med de regler som genomförts i anledning av CPC-förordningen på andra områden, till exempel marknadsföringslagen, lagen om avtalsvillkor i konsumentförhållanden och lagen (2010:751) om betaltjänster (se prop. 2019/20:120 s. 58–65). Med hänsyn till vikten av att myndighetsutövning ska ske under öppna former, bör dolda testköp endast få ske om det är nödvändigt för tillsynen. Konsumentverket bör också ha inlett en tillsynsåtgärd mot en viss näringsidkare för att ett testköp alls ska få ske, och i kravet på att testköpet ska vara nödvändigt ligger även att möjligheten att agera dolt ska vara en grundläggande förutsättning för att tillsynen ska vara effektiv (se prop. 2019/20:120 s. 63). I likhet med de regler som redan införts är det angeläget att konsumentverket underrättar näringsidkaren om testköpet så snart det kan ske utan att åtgärden förlorar sin betydelse och att myndigheten får möjlighet att kräva att näringsidkaren ersätter vad som har betalats vid testköpet, om det inte är oskäligt. Vidare kan det i undantagsfall finnas situationer där myndigheten bör kunna avstå från att kräva ersättning av andra skäl än att ett krav skulle vara oskäligt. Ett typfall är om kostnaden för det köpta har varit låg, samtidigt som ett krav på ersättning medför påtagligt administrativt merarbete. Om ersättningskrav framställs bör Konsumentverket vara skyldig att erbjuda näringsidkaren att, utan kostnad, ta tillbaka produkten.

I likhet med andra åtgärder som innebär ett ingrepp i ett enskilt intresse får ett testköp genomföras endast om det avsedda resultatet står i rimligt förhållande till de olägenheter som kan antas uppstå för näringsidkaren

(5 § förvaltningslagen). Vid denna bedömning ska bland annat arten och omfattningen av den misstänkta överträdelsen beaktas. Om misstanken avser en ringa överträdelse kan ett testköp under dold identitet vara en oproportionerlig åtgärd (jfr prop. 2019/20:120 s 106).

För ett antal av de befogenheter som föreskrivs i CPC-förordningen saknas ett behov av uttryckliga lagregler. I linje med de överväganden som tidigare gjorts, krävs inte författningsstöd för att myndigheterna ska få agera enligt flera av förordningens bestämmelser (se prop. 2019/20:120 s. 75–78). De åtgärder som kan komma i fråga för ett varningsmeddelande bör vidare främst utgöra marknadsföring eller oskäliga avtalsvillkor. Dessa åtgärder omfattas redan av marknadsföringslagen (41 a §) och avtalsvillkorslagen (3 b §). Någon regel om varningsmeddelanden behövs därför inte i lagen.

*Överklagande*

De beslut som Konsumentverket fattar vid tillsynen bör kunna överklagas. Förvaltningsrättsliga beslut överklagas normalt till allmän förvaltningsdomstol. Det kan övervägas om besluten i stället bör kunna överklagas till Patent- och marknadsdomstolen. *Stockholms universitet* förespråkar en sådan lösning. Patent- och marknadsdomstolen handlägger bland annat marknadsföringsrättsliga mål och har expertis och erfarenhet i frågor om näringslivets villkor och konsumentförhållanden. Konsumentverkets tillsynsbeslut i enlighet med de befogenheter som följer av CPC-förordningen överklagas dock till allmän förvaltningsdomstol (se exempelvis 15 § lagen [2019:59] med kompletterande bestämmelser till EU:s geoblockeringsförordning). Regeringen anser sammantaget att det finns starkare skäl för att beslut enligt lagen ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd bör krävas vid överklagande till kammarrätten.

## 5.2 Ändringar i konsumentköplagen

### 5.2.1 Reparerbarhet som köprättsligt krav på en vara

**Regeringens förslag**

De objektiva krav som gäller en vara enligt konsumentköplagen ska kompletteras med en exemplifiering av att varan ska ha de egenskaper och andra särdrag i fråga om möjlighet till reparation som är normalt förekommande för varor av samma slag.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag stämmer överens med regeringens men utredningen har valt en annan lagteknisk lösning.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag. *Uppsala universitet* anser att det saknas behov av

ytterligare exempel för att en vara ska vara behäftade med fel och befarar att terminologin i konsumentköplagen öppnar för en uppluckring av det kontraktsrättsliga felbegreppet, det allmänna avtalsbegreppet och grundläggande principer om bestämmande av rättshandlingars innehåll.

**Skälen för regeringens förslag**

Enligt konsumentköplagen, som genomför varudirektivet, finns krav på att en vara ska ha både de egenskaper som avtalats och de objektiva egenskaper som anges i lagen. Det handlar bland annat om att varan ska vara ägnad för de ändamål för vilka varor av samma slag i allmänhet används utifrån en genomsnittlig konsuments förutsättningar. Varan ska också ha den mängd och de egenskaper och andra särdrag i övrigt, som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art (4 kap. 2 §). Genom reparationsdirektivet (artikel 16.1) görs ett tillägg till de objektiva kraven i varudirektivet (artikel 7.1 d). Tillägget innebär att reparerbarhet läggs till i exemplifieringen av de egenskaper som varor ska ha. En vara ska därmed besitta de egenskaper och andra särdrag i fråga om reparerbarhet som är normala för varor av samma typ. I varudirektivets regler nämns som exempel på övriga egenskaper och andra särdrag varans hållbarhet, funktionalitet, kompatibilitet och säkerhet, vilka uttryckligen angetts i konsumentköplagen vid genomförandet av varudirektivet.

Någon definition av reparerbarhet finns inte i reparationsdirektivet eller varudirektivet. I reparationsdirektivet definieras endast krav på reparerbarhet. Uttrycket reparerbarhet som införs i varudirektivet bör ta sikte på vilken möjlighet det finns att reparera en vara som omfattas av varudirektivet. Reparerbarheten bör vidare inte ha någon koppling till avhjälpandet av ett fel inom ramen för säljarens felansvar, utan kan åsyfta möjligheten att reparera en defekt som uppstår exempelvis efter avlämnandet. Ett köprättsligt krav på möjligheten att reparera en vara innebär därmed att en vara som normalt sett kan repareras objektivt sett är behäftad med fel, om den inte går att reparera i ett sådant avseende som är normalt förekommande. Det bör till exempel kunna röra sig om en cykel där däcken inte går att byta sedan en punktering uppstått.

*Uppsala universitet* befarar att den terminologi som framgår av konsumentköplagen öppnar för en uppluckring av det kontraktsrättsliga felbegreppet, det allmänna avtalsbegreppet och grundläggande principer om bestämmande av rättshandlingars innehåll. Universitet anser också att det saknas behov av att förtydliga att en vara ska ha de egenskaper och andra särdrag i fråga om reparerbarhet som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta, eftersom detta redan gäller och ytterligare exempel tynger lagtexten. Regeringen konstaterar att konsumentköplagen fick sin utformning när varudirektivet genomfördes i svensk rätt år 2022. Det finns inte nu anledning att omvärdera de ställningstaganden som då gjordes i fråga om bland annat terminologi (se prop. 2021/22:85). När det gäller de kriterier för en vara som gäller oavsett vad parterna avtalat om, konstateras vidare att lagstiftaren tidigare valt att i lagtext ange de exempel som framgår av varudirektivet. För att genomföra ändringarna i varudirektivet anser regeringen att även kravet på reparerbarhet bör införas i paragrafen.

### 5.2.2 En förlängd ansvarstid vid fel på varan

**Regeringens förslag**

Om en näringsidkare avhjälper ett fel , ska näringsidkarens ansvarstid förlängas från tre till fyra år.

Innan en näringsidkare avhjälper ett fel på en vara eller gör en omleverans ska information lämnas till konsumenten om dennes rätt att välja mellan dessa åtgärder och om rättsföljden av att välja reparation. Informationen ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av marknadsföringslagen.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag stämmer överens med regeringens. Utredningen har dock valt en annan lagteknisk lösning.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag. *Sveriges advokatsamfund* anser att det bör förtydligas om konsumenten under den förlängda ansvarstiden kan välja mellan avhjälpande och omleverans som felpåföljd.

**Skälen för regeringens förslag**

*En förlängd ansvarstid vid fel på varan*

I konsumentköplagen, som genomför varudirektivet, finns regler som rör säljarens ansvar för en vara vid försäljning till en konsument. En näringsidkare svarar för fel på varan om felet har funnits vid avlämnandet och visar sig inom tre år från denna tidpunkt. För en vara med digitala delar där det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls kontinuerligt under en period svarar näringsidkaren dessutom för fel som uppstår under denna period, eller under den längre tid som avtalet löper (4 kap. 14 §). Visar sig felet inom två år från det att varan avlämnades föreligger en presumtion för att näringsidkaren ansvarar för felet (4 kap. 17 §).

Genom reparationsdirektivets artikel 16.2 ändras varudirektivet på så sätt att säljarens ansvarsperiod ska förlängas en gång med tolv månader om reparation av en vara äger rum som en avhjälpandeåtgärd. Medlemsstaterna har möjlighet att föreskriva en förlängning som är längre än så (artikel 10.2 och 10.3 varudirektivet). Av skäl 40 framgår att reglerna inte hindrar medlemsstaterna att föreskriva att en ytterligare förlängning av ansvarsperioden om reparation sker på nytt.

Med utgångspunkt i svensk rätt innebär direktivet att näringsidkarens felansvar måste utsträckas till minst fyra år vid en avhjälpandeåtgärd. Frågan är om möjligheten att använda en längre tidsperiod bör utnyttjas. En längre ansvarsperiod än fyra år skulle ge konsumenter starkare skäl att välja avhjälpande som felpåföljd samtidigt som det skulle medföra ett större åtagande för näringsidkare som säljer en vara. Vid genomförandet

av varudirektivet konstaterades att de flesta fel visar sig inom två år efter varans avlämnande (prop. 2021/22:85 s. 87). Under dessa två år presumeras ett fel vara sådant att näringsidkaren ansvar för det, om inte näringsidkaren visar annat. Därefter är det konsumenten som ska bevisa att felet var ursprungligt (prop. 2021/22:85 s. 202). Det kan antas att konsumenten efter de första två, och särskilt tre, åren kan ha svårigheter att bevisa att felet var ursprungligt. En längre ansvarstid än fyra år för säljaren kan därmed inte i praktiken antas ha någon nämnvärd nytta för konsumenter. Sammantaget anser regeringen att en förlängning av ansvarstiden till fyra år är tillräckligt när ett avhjälpande sker. Detta är något som även flera remissinstanser tillstyrker, däribland *Svensk handel* och *Konsumentverket*. Om ett avhjälpande sker kommer därmed möjligheten att göra fel gällande gentemot säljaren vara längre jämfört med om omleverans sker. Den förlängda ansvarstiden gäller oavsett om det är konsumenten eller näringsidkaren som påkallar ett avhjälpande framför en omleverans. *Sveriges advokatsamfund* efterfrågar förtydliganden av vad som ska gälla under den förlängda ansvarsperioden i fråga om avhjälpandemöjlighet. Enligt regeringen får direktivet tolkas på så sätt att konsumenten under den förlängda perioden har möjlighet att välja även en annan felpåföljd än avhjälpande.

I likhet med de bedömningar som gjordes om bland annat säljarens felansvar när varudirektivet genomfördes anser regeringen att det i svensk rätt finns lämpliga och effektiva sanktioner för bland annat det förlängda felansvaret (se prop. 2021/22:85 s. 224–226).

### *Informationskrav*

Genom reparationsdirektivet (artikel 16.3) införs krav i varudirektivet (artikel 13 punkt 2 a) om att säljaren innan denne vidtar ett avhjälpande ska informera konsumenten om rätten att välja åtgärd och om den förlängning av ansvarsperioden som följer av en reparation. En paragraf med denna innebörd bör införas i konsumentköplagen.

Paragrafen är av marknadsrättslig karaktär och omfattas av marknadsföringslagens sanktioner om informationen är bristfällig. Med hänsyn till vikten av att konsumenten får del av informationen och intresset av effektiva sanktioner bör det införas regler om att informationen ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket marknadsföringslagen.

### *Möjligheten att låna ut en vara*

Genom reparationsdirektivet (artikel 16.4) införs regler i varudirektivet med innebörden att säljaren vid reparation får låna ut en ersättningsvara under reparationstiden. Vidare får säljaren vid omleverans, om konsumenten uttryckligen begär det, tillhandahålla en rekonditionerad vara för att fullgöra sina skyldigheter (artikel 14.1). Reglerna utgör inga rättigheter för konsumenter eller skyldigheter för säljare. Det är i svensk rätt en självklarhet att en näringsidkare och en konsument kan avtala i enlighet med direktivet oavsett om det föreskrivs i lag eller inte. Det saknas därför behov av att föreskriva dessa möjligheter i lag.

## 5.3 Ändringar i konsumenttjänstlagen

### 5.3.1 Ett europeiskt formulär för reparationsinformation

**Regeringens förslag**

Reparationsdirektivets regler om ett europeiskt formulär för reparationsinformation ska genomföras i konsumenttjänstlagen. En näringsidkare ska kunna erbjuda en konsument en tjänst i form av en reparation genom att använda ett sådant formulär. Det ska då innehålla viss information och en näringsidkare ska vara bunden av erbjudandet under 30 dagar från att det har lämnats.

Formuläret ska ges i en handling eller i någon annan läsbar och varaktig form som är tillgänglig för konsumenten. Det ska vara kostnadsfritt och lämnas inom skälig tid från konsumentens begäran och innan avtalet ingås.

En näringsidkare ska informera konsumenten om priset för en undersökning som syftar till att identifiera bland annat vilken typ av reparation som krävs.

En näringsidkare som vid reparation av lösa saker använder sig av formuläret ska anses ha fullgjort vissa informationskrav i annan lag.

**Regeringens bedömning**

Det saknas behov av att definiera reparatör, reparation, vara och varaktigt medium i konsumenttjänstlagen. Konsumenttjänstlagens definition av konsument motsvarar definitionen i direktivet.

**Utredningens förslag och bedömning**

Utredningens förslag och bedömning stämmer i huvudsak överens med regeringens. Utredningen föreslår dock inte att det i lag ska anges vilken information som formuläret ska innehålla. Utredningen föreslår inte heller lagbestämmelser om att en näringsidkare som använder formuläret ska anses uppfylla vissa informationskrav i andra lagar, och föreslår även i övrigt andra lagtekniska lösningar.

**Remissinstanserna**

Remissinstanserna tillstyrker eller yttrar sig inte över utredningens förslag eller bedömning i stort. *Sveriges advokatsamfund* avstyrker förslaget om att det europeiska formuläret för reparationsinformation ska lämnas till konsumenten inom skälig tid och efterfrågar i stället en yttre tidsram. Samfundet anser att det bör införas lagregler om att informationskrav i andra lagar ska anses uppfyllda.

**Skälen för regeringens förslag och bedömning**

*Direktivsregleringen bör genomföras i konsumenttjänstlagen*

I reparationsdirektivet finns bestämmelser om ett europeiskt formulär för reparationsinformation (artikel 4). Formuläret återfinns i bilaga I till direktivet. Syftet med formuläret är att konsumenter ska ges goda förutsättningar att jämföra olika reparatörers erbjudanden och vara välinformerade vid valet av reparatör (skäl 10). Formuläret kan användas av en reparatör vid ingående av avtal om en reparationstjänst, men det finns inget krav på det. För att genomföra direktivet krävs lagregler.

Formuläret är enligt det tillämpningsområde som gäller för direktivet inriktat på reparationer av varor som köps av konsumenter och där det fel som ska repareras ligger utanför säljarens köprättsliga felansvar (artikel 1.2). Formulärets tillämpningsområde omfattas därmed av det tillämpningsområde som gäller enligt konsumenttjänstlagen (se 1 § första stycket 1 och 2 § 3). Regeringen anser därför att reglerna om formuläret bör genomföras i denna lag.

*Definitioner och formulärets tillämpningsområde*

I reparationsdirektivet finns ett antal definitioner och uttryck som har bäring på det europeiska formuläret för reparationsinformation. Det gäller konsument, reparatör, reparationstjänster, vara och varaktigt medium (artikel 2).

Definitionen av konsument motsvarar konsumenttjänstlagens definition och någon åtgärd i detta hänseende är inte påkallad. Uttrycken reparation och reparatör förekommer inte i konsumenttjänstlagen. I direktivet definieras reparation med hänvisning till ekodesignförordningen som en eller flera åtgärder som vidtas för att återföra en defekt produkt eller avfall till ett skick där produkten eller avfallet uppfyller sitt avsedda syfte. Reparation är mer specifikt än uttrycket arbete på lös sak som används i konsumenttjänstlagen (se prop. 1984/85:110 s. 143). Ordet reparation bör därför användas i lagen. Någon definition krävs dock inte då direktivets definition motsvarar ordets innebörd i dagligt tal och därmed är självförklarande. Till skillnad från vad som gäller i den nya lagen om reparation av vissa konsumentvaror har uttrycket inte heller någon central betydelse i konsumenttjänstlagen som motiverar en definition. I konsumenttjänstlagen definieras vidare näringsidkare. För att återknyta till lagens begreppsbildning bör hänvisas till en näringsidkare som utför reparationer. Någon definition av reparatör behövs därmed inte.

Reparationsdirektivets definition av vara hänvisar till varudirektivets definition, med angivande av att vatten, gas och elektricitet inte avses. Därmed definieras vara i reparationsdirektivet som alla lösa saker samt alla lösa saker som integrerar eller är sammankopplade med digitalt innehåll eller en digital tjänst på så sätt att frånvaron av det digitala innehållet gör att varorna inte fungerar (artikel 2.5). Definitionen har i konsumentköplagen genomförts på så sätt att det anges att en vara är en lös sak med eller utan digitala delar (se 1 kap. 2 § och prop. 2021/22:85 s. 50–51). I konsumenttjänstlagen används inte uttrycket vara. I stället används lös egendom. För att återknyta till den befintliga begreppsbildningen i konsumenttjänstlagen bör uttrycket lös sak användas i stället för vara. För att säkerställa direktivets genomförande bör det dock, till

skillnad från vad utredningen föreslår, specificeras att reglerna om formuläret gäller reparation av lösa saker, med eller utan digitala delar. Av konsekvensskäl bör detta uttryck användas i lagen i stort.

Uttrycket varaktigt medium har i andra lagar på konsumenträttens område genomförts med angivande av att information ska ges i en handling eller i någon annan läsbar och varaktig form som är tillgänglig för konsumenten. Förutom en fysisk handling som ett papper avses exempelvis e-post eller sms (se bland annat prop. 2013/14:15 s. 84). Samma uttryck bör användas även vid genomförandet av reparationsdirektivets regler om formuläret om reparationsinformation och det saknas behov av en särskild definition av varaktigt medium.

Som konstateras ovan omfattas tillämpningsområdet för formuläret av tillämpningsområdet för konsumenttjänstlagen. Lagens tillämpningsområde är dock bredare genom att bland annat arbete på fast egendom och förvaring av lösa saker omfattas (1 § första stycket 2 och 3). Med hänsyn till formulärets innehåll och syfte är det inte lämpat för andra situationer än reparationsarbete på lös sak. Reglerna om formuläret bör därför omfatta näringsidkare som utför reparation på lösa saker med eller utan digitala delar, men inte tjänster enligt lagen i övrigt.

*Formulärets funktion*

Vilken funktion som formuläret för reparationsinformation är tänkt att ha är inte givet. Benämningen av formuläret talar snarast för att det är fråga om förhandsinformation som ska lämnas till en konsument innan ett avtal ingås. I direktivet anges exempelvis att formuläret ska ges innan konsumenten blir bunden av ett avtal om reparationstjänster (artikel 4.1). En reparatör som använder sig av formuläret får enligt direktivet dock inte ändra de villkor som anges där under 30 dagar efter att formuläret kommit konsumenten tillhanda. Näringsidkaren är också skyldig att utföra tjänsten till de villkor som anges i formuläret om konsumenten inom giltighetstiden godtar dem (artikel 4.5). Vidare anges i direktivets skäl att formuläret ska utgöra en integrerad del av avtalet (skäl 13). Även om förhandsinformation innan ett avtal i och för sig kan få betydelse för avtalets innehåll, skiljer sig formuläret från sådan information på så sätt att näringsidkaren under en viss period är bunden av de villkor som anges. Formuläret får därmed, när det används, snarast anses ha karaktären av ett för reparatören bindande anbud.

Utredningen föreslår en lagreglering som ligger nära direktivets ordalydelse. Regeringen anser i stället att direktivsregleringen bör genomföras med angivande av att en näringsidkare som erbjuder en konsument en tjänst i form av reparation av lös sak genom att använda formuläret, är bunden av villkoren i det under en period om 30 dagar. Är villkoren så ofullständigt angivna att det inte kan anses vara fråga om ett reellt erbjudande kan dock tänkas att bundenhet inte uppstår i praktiken. Frågan får avgöras i rättstillämpningen utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. Av direktivet framgår vidare att näringsidkaren och konsumenten kan komma överens om att villkoren i formuläret ska gälla en längre tid än 30 dagar. Utredningen föreslår att detta ska framgå av den aktuella lagregeln. I konsumenttjänstlagen finns dock i 3 § regler om att avtalsvillkor som i jämförelse med lagen är till nackdel för konsumenten

ska vara utan verkan mot denne, om inte annat anges i lagen. Av paragrafen följer att det är fritt för parterna att ingå avtal som är mer förmånliga för konsumenten än vad som framgår av lagen. Regeringen anser därför att det saknas behov av att ange detta särskilt i fråga om näringsidkarens bundenhet av reparationsformuläret. Det kan i sammanhanget påpekas att parterna knappast är förhindrade att under de 30 dagarna avtala om andra villkor än de som framgår av formuläret, förutsatt att konsumenten godtar detta.

Utredningen föreslår också att det av lagregeln ska framgå att näringsidkaren är skyldig att utföra tjänsten enligt villkoren i formuläret, om konsumenten godtagit dem. Utredningen anger att tydlighetsskäl talar för en sådan ordning även om det redan följer av allmänna avtalsrättsliga principer. Regeringen anser dock att reglerna om näringsidkarens bundenhet av formuläret med tillräcklig tydlighet klargör att näringsidkaren också ska uppfylla villkoren när avtal om dem ingåtts. Vidare framstår det inte som lämpligt att det endast i förhållande till vissa av lagens regler om avtal anges att näringsidkaren är skyldig att prestera enligt de överenskomna villkoren. En sådan ordning kan leda till otydlighet i rättstillämpningen.

*Hur formuläret ska lämnas och dess närmare innehåll*

Av direktivet framgår när och hur formuläret ska lämnas till konsumenten. Formuläret ska tillhandahållas på ett varaktigt medium, inom skälig tid och innan konsumenten blir bunden av ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster (artikel 4.1). Vidare finns vissa krav på vilka uppgifter och villkor som formuläret ska innehålla (artikel 4.4). Det rör sig om bland annat reparatörens identitet, den vara som ska repareras, priset för reparationen och vilken typ av reparation som ska utföras. Kraven får förstås på så sätt att näringsidkaren visserligen inte är skyldig att använda sig av formuläret, men om det ändå görs ska det ske på angivet sätt och med angivande av vissa villkor och information.

Utredningen föreslår att det av lag bör framgå hur och när formuläret ska lämnas, men lämnar inget förslag om formulärets närmare innehåll ska anges. För att genomföra direktivets krav i detta hänseende, anser regeringen att även formulärets innehåll bör regleras i lag.

Enligt reparationsdirektivet ska formuläret tillhandahållas kostnadsfritt (artikel 4.2). Om en diagnostiktjänst behövs för att identifiera felets art får dock näringsidkaren ta ut ersättning för nödvändiga kostnader för tjänsten från konsumenten, om en sådan undersökning behövs för att identifiera felets art och typen av reparation samt för att uppskatta reparationspriset. Näringsidkaren ska informera konsumenten om kostnaderna för diagnostiktjänsten (artikel 4.3).

Att ett formulär av nämnt slag ska vara kostnadsfritt för konsumenten får närmast betraktas som en självklarhet även utan att det framgår av lag. För att genomföra direktivet bör dock en uttrycklig lagregel införas (jämför prop. 2015/16:197 s. 70–71 och prop. 2025/26:84 s. 34). Tar näringsidkaren trots allt betalt för att tillhandahålla formuläret, följer det av konsumenttjänstlagen (3 §) att konsumenten inte är skyldig att utge någon ersättning.

Regleringen om näringsidkarens möjlighet att ta ut ersättning för en diagnostiktjänst är i direktivet utformad som en undantagsregel från bestämmelserna om att formuläret ska vara kostnadsfritt. Enligt regeringens mening bör det dock stå parterna fritt att avtala om sådan ersättning oberoende av reglerna om att formuläret ska vara utan kostnad. För att genomföra direktivet krävs dock vissa lagstiftningsåtgärder. Till skillnad från utredningen anser regeringen inte att det av lagtext behöver framgå att näringsidkaren får begära att konsumenten betalar kostnaden för undersökningen. I stället är det ur ett genomförandeperspektiv tillräckligt med krav på att information ska lämnas om priset för en diagnostiktjänst. Utredningen föreslår vidare att informationskravet om undersökningens pris förenas med följden att konsumenten annars inte är skyldig att ersätta kostnaden för undersökningen. Direktivet ställer inte något sådant krav på en civilrättslig sanktion för bristande information. Naturligt för informationskrav är i stället marknadsrättsliga sanktioner. Marknadsföringslagen är tillämplig för informationskrav av detta slag även utan att det införs särskilda regler i konsumenttjänstlagen.

Direktivet anger vidare att formuläret ska ges till konsumenten inom skälig tid från det att begäran gjordes och innan konsumenten blir bunden av ett avtal om reparationstjänster (artikel 4.1). I skäl 11 anges att skälig tid bör motsvara kortast möjliga tidsperiod efter begäran. *Sveriges advokatsamfund* tillstyrker utredningens förslag såtillvida att det av lag bör framgå att formuläret ska lämnas efter begäran och innan konsumenten blir bunden av det. Samfundet anser dock att det bör preciseras vad som avses med skälig tid, exempelvis genom att en yttre tidsram anges eller genom ytterligare vägledning.

Enligt regeringen framstår det som motsägelsefullt att ett formulär som är frivilligt för näringsidkaren att använda måste överlämnas till konsumenten inom skälig tid efter konsumentens begäran. Enligt allmänna avtalsrättsliga principer kan en konsument inte heller bli bunden av villkor som denne inte tagit del av och godkänt. Kraven i direktivet får därför närmast förstås som att en näringsidkare som vill erbjuda en konsument en tjänst genom användande av ett formulär, ska överlämna formuläret så snart det är möjligt efter konsumentens begäran. Många gånger bör den naturliga ordningen vara att en näringsidkare lämnar över formuläret i samband med att konsumenten efterfrågar en tjänst. En regel om att formuläret ska lämnas inom skälig tid behövs dock för att genomföra direktivet.

Någon möjlighet att föreskriva en yttre frist för överlämnandet, som Sveriges advokatsamfund föreslår, är inte förenligt med direktivet. Däremot kan konstateras att bedömningen av vad som utgör en skälig tid bör innefatta ett visst handlingsutrymme för näringsidkaren, då denne själv disponerar över möjligheten att använda formuläret.

### *Informationskrav i andra rättsakter*

Reparationsdirektivet innehåller krav på information som ska framgå av formuläret. Motsvarande överlappande krav på information till konsumenten framgår även av andra unionsrättsakter. Reparationsdirektivet innehåller därför regler med innebörden att en reparatör som använder sig av formuläret får anses ha fullgjort vissa utpekade informationskrav i

andra rättsakter (artikel 4.6). Det rör sig om informationskrav i Europaparlamentets och rådets direktiv (2000/31/EG) av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (direktivet om elektronisk handel), konsumenträttighetsdirektivet och Europaparlamentets och rådets direktiv (2006/123/EG) av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (tjänstedirektivet). Reglerna kan antas bidra till att näringsidkare inte behöver lämna likartad information flera gånger och att konsumenten inte överbelastas med information som denne redan fått del av.

Utredningen gör bedömningen att det inte krävs någon lagreglering för att genomföra reparationsdirektivet i denna del. Enligt utredningen kommer en näringsidkare som använder sig av formuläret att uppfylla informationskraven i andra författningar även utan en särskild lagbestämmelse om detta. Till skillnad från utredningen anser regeringen dock att det krävs lagregler för att genomföra direktivet. Sådana regler tydliggör också att formuläret i vissa fall kan ersätta andra informationskrav. En sådan ordning efterfrågas också av *Sveriges advokatsamfund.*

*Efterlevandeåtgärder*

Enligt artikel 11 och 15 i reparationsdirektivet ska medlemsstaterna fastställa regler om sanktioner och efterlevnad avseende direktivets bestämmelser. Reparationsdirektivet har också lagts till de rättsakter som omfattas av CPC-förordningen, som i sin tur har genomförts i flera lagar.

Lämnas ett erbjudande om en reparation genom formuläret är det bindande för näringsidkaren. En näringsidkare som inte står fast vid sitt erbjudande kan bli skyldig att betala skadestånd. Ingås ett avtal kan konsumenten enligt konsumenttjänstlagen kräva fullgörelse, prisavdrag, hävning och skadestånd. Talan kan väckas i allmän domstol och Konsumentombudsmannen kan ingripa under vissa förutsättningar. Informationskraven utgör marknadsföring och kan angripas med stöd av marknadsföringslagen. Direktivets krav på efterlevandeåtgärder uppfylls genom detta.

### 5.3.2 En nationell kontaktpunkt för den europeiska onlineplattformen för reparationsinformation

**Regeringens förslag**

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om villkor för näringsidkares användande av den nationella delen av den europeiska onlineplattformen för reparationsinformation.

**Utredningens förslag**

Utredningen lämnar inget motsvarande förslag.

**Remissinstanserna**

Remissinstanserna yttrar sig inte i frågan om ett bemyndigande.

**Skälen för regeringens förslag**

Enligt reparationsdirektivet ska Europeiska kommissionen inrätta och driva en onlineplattform för reparationer (artikel 7). Det är kommissionen som ska ta fram onlinegränssnittet för plattformen och säkerställa det tekniska underhållet. Onlineplattformen ska göra det möjligt för konsumenter att hitta reparatörer och, om medlemsstaterna bestämmer det, även säljare av rekonditionerade varor, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ.

På onlineplattformen ska det finnas nationella delar som medlemsstaterna ska använda sig av, om de inte har egna motsvarande plattformar. Medlemsstaterna får anta villkor för tillgången till de nationella delarna på plattformen. Medlemsstaterna får alltså, men behöver inte, föreskriva villkor för att näringsidkare ska få förekomma på onlineplattformen. Utredningen anger att det är upp till den myndighet som utses till nationell kontaktpunkt att bestämma huruvida villkor ska föreskrivas, men lämnar inget förslag på ett bemyndigande. För att möjliggöra för den myndighet som utses till kontaktpunkt att föreskriva villkor anser regeringen att det behövs ett bemyndigande. Om myndigheten beslutar enligt villkoren, till exempel genom att hindra en näringsidkare att förekomma på onlineplattformen, kan det vidare vara fråga om myndighetsutövning. Det bör vara tillräckligt med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att fastställa föreskrifter om villkor för användande av den nationella delen på plattformen. Sådana villkor kan innehålla bestämmelser om förhandsgodkännande och krav på yrkeskvalifikationer (artikel 9). Villkoren kan även innefatta att säljare av rekonditionerade varor får förekomma på plattformen eller att näringsidkare ska leva upp till de lagkrav som gäller i förhållande till konsumenter för att få marknadsföra sig där.

## 5.4 Åtgärder för att främja reparation

**Regeringens förslag**

Lagen om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen ska omfatta överträdelser av de regler som genomför reparationsdirektivet.

**Regeringens bedömning**

Konsumentverket ansvarar för att konsumenter ska få tillgång till information om sina rättigheter och om hur de rättigheterna kan genomdrivas. Inom ramen för detta ansvar ska myndigheten informera konsumenter om rätten till reparation. Någon ytterligare åtgärd för att främja reparation behövs inte för att genomföra direktivet.

**Utredningens förslag och bedömning**

Utredningens förslag och bedömning stämmer överens med regeringens.

### Remissinstanserna

Remissinstanserna tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag och bedömning.

### Skälen för regeringens förslag och bedömning

Reparationsdirektivet läggs till i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG och omfattas därmed av det direktivet (artikel 17). Direktivet är genomfört genom lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen. I lagen finns en hänvisning till direktivet om grupptalan. Med anledning av detta bör lagen ändras så att hänvisningen till direktivet om grupptalan även inkluderar reparationsdirektivet.

Av artikel 12 i reparationsdirektivet framgår att medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att information om konsumenternas rättigheter enligt direktivet och om hur dessa rättigheter kan genomdrivas finns tillgänglig för konsumenter, inbegripet på nationella webbplatser som är anslutna till den gemensamma digitala ingång som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster. Av artikel 13 framgår att medlemsstaterna ska vidta en åtgärd för att främja reparation och i direktivsskälen anges att det bland annat kan handla om en informationsinsats (skäl 36).

Enligt förordningen (2009:607) med instruktion för Konsumentverket ansvarar myndigheten för att tillgängliggöra information och vägledning om konsumenters rättigheter och skyldigheter(1 § 2 och 3 § 3). Konsumentverket har därmed redan ett informationsansvar när det gäller konsumenträttigheter. Det är en naturlig utgångspunkt att Konsumentverket inom ramen för sina redan existerande uppgifter även ansvarar för att ge information om konsumenters rättigheter enligt reparationsdirektivet. Regeringens förslag i lagrådsremissen kan sägas innebära att Konsumentverket får i uppgift att informera konsumenter om deras rätt till reparation. Därmed uppfylls skyldigheten att vidta en åtgärd för att främja reparation.

# 6 Direktivet om mer konsumentmakt

## 6.1 Definitioner

**Regeringens förslag**

I marknadsföringslagen och distansavtalslagen ska det införas definitioner av programvaruuppdatering, reparerbarhetsindex och tillverkare.

I marknadsföringslagen ska det därtill införas ett antal definitioner som tar sikte på marknadsföring med koppling till miljö. Det rör sig om uttrycken allmänt miljöpåstående, certifieringssystem, erkänd utmärkt miljöprestanda, förbrukningsvara, hållbarhet, hållbarhetsmärkning och miljöpåstående.

**Regeringens bedömning**

Det saknas behov av att definiera uttrycken funktionalitet och kommersiell hållbarhetsgaranti. Hållbarhet behöver inte definieras i distansavtalslagen.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag och bedömning stämmer överens med regeringens men utredningen har valt andra lagtekniska lösningar.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser tillstyrker eller har inga synpunkter på utredningens förslag eller bedömning.

Ett antal remissinstanser, däribland *Fondbolagens förening, Miljömärkning Sverige AB, KRAV ekonomisk förening (KRAV), Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen), Svensk handel, Svenskt näringsliv* och *Uppsala universitet* anser att vissa definitioner bör förtydligas och efterfrågar utförligare förklaringar av hur de ska förstås och tillämpas samt konkreta exempel på vad olika definitioner avser.

Vissa remissinstanser för fram att några av definitionerna inte behövs eller efterfrågar ytterligare definitioner, däribland *Stockholms universitet Sveriges advokatsamfund, Svea hovrätt* och S*tockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)*.

**Skälen för regeringens förslag och bedömning**

*Allmänt om definitionerna*

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs ett antal nya definitioner i direktivet om otillbörliga affärsmetoder och konsumenträttighetsdirektivet. De befintliga definitionerna i dessa direktiv har genomförts i marknadsföringslagen (3 §) och lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler (distansavtalslagen) (1 kap. 2 §). Ytterligare definitioner som behövs för att genomföra direktivet om mer konsumentmakt bör alltså införas i dessa lagar.

Definitionerna av reparerbarhetsindex och tillverkare är likalydande i direktivet om otillbörliga affärsmetoder och konsumenträttighetsdirektivet. Uttrycket programvaruuppdatering är definierat näst intill likalydande. Uttrycken har betydelse för tillämpningen av de materiella regler som regeringen föreslår och är inte självförklarande. Definitionerna bör därmed införas i lag. Utredningen föreslår vidare att uttrycket avtalsenlighet ska användas. Med detta avses de krav som ställs på en vara för att fel inte ska föreligga. Det rör sig dels om krav enligt parternas avtal, dels objektiva krav som framgår av lag. Varudirektivet har dock genomförts utan att det begreppet används (se prop. 2021/22:85 s. 63–81). Detsamma bör gälla även i detta sammanhang.

*Fler av direktivets definitioner bör införas i marknadsföringslagen*

Av övriga definitioner i direktivet om mer konsumentmakt är flera relevanta vid tillämpning av de nya regler som regeringen föreslår i marknadsföringslagen och den svarta listan, som anger olika typer av marknadsföring som alltid är att anse som otillbörlig och som gäller som lag i Sverige (4 §). *Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* anser att definitioner som endast har betydelse för tolkningen av den svarta listan inte behöver definieras i lagen. Regeringen konstaterar dock att svarta listan gäller som lag i Sverige och att definitionerna har betydelse för tolkningen av den. De bör därför införas i lag. Att lagens definitioner gäller även för uttryck som framgår av den svarta listan bör också förtydligas i lagtext.

De uttryck som bör definieras är allmänt miljöpåstående, certifieringssystem, erkänd utmärkt miljöprestanda, hållbarhet, hållbarhetsmärkning och förbrukningsvara.

Certifieringssystem innebär bland annat att en oberoende tredje part ska intyga att en näringsidkare som använder sig av en hållbarhetsmärkning uppfyller de krav som gäller för märkningen. En näringsidkare får enligt en ny regel i den svarta listan (punkt 2 a) inte använda hållbarhetsmärkningar som inte grundas på exempelvis ett certifieringssystem. Bland andra *Svensk handel* och *Svenskt näringsliv* efterfrågar preciseringar av vilka nuvarande certifieringssystem som uppfyller definitionens krav. Denna fråga får dock bedömas inom ramen för rättstillämpningen.

Erkänd utmärkt miljöprestanda definieras som miljöprestanda som uppfyller kraven i vissa unionsrättsakter eller nationella regler. Bland andra *KRAV* efterfrågar klargöranden om hur uttrycket ska förstås i förhållande till olika branscher. En närmare bedömning låter sig inte göras här utan en tolkning får göras utifrån de regler som uppställer kraven. *Sveriges advokatsamfund* anser att det behövs en definition av miljöprestanda. Regeringen konstaterar att uttrycket bör ha samma betydelse som definitionen av miljöprestanda i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 (artikel 3). Där framgår att det med miljöprestanda avses resultatet av en tillverkares hantering av de produktegenskaper som ger upphov till miljöpåverkan. Någon definition behövs dock inte i marknadsföringslagen.

Förbrukningsvara definieras som varje komponent från en vara som återkommande förbrukas och behöver bytas ut eller fyllas på för att varan ska fungera som avsett. Uttrycket förekommer i nya regler i svarta listan

(punkt 23 i och j). *Svea hovrätt* ifrågasätter om en definition behövs då uttrycket svarar mot ordets normala innebörd. *Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* efterfrågar förtydliganden av om uttrycket endast omfattar komponenter av varor eller hela varor som förbrukas. Eftersom definitionen ger uttryck för att det är komponenter i en vara som byts ut som avses bör direktivet enligt regeringens mening tolkas som att det inte är fråga om hela varor som förbrukas. Det föreligger därmed en skillnad från vad som normalt kan avses med förbrukningsvaror, till exempel hushållspapper eller tvål. Regeringen anser därför, till skillnad från *Svea hovrätt*, att en definition av förbrukningsvaror bör införas.

För definitionen av hållbarhet hänvisas till varudirektivet där det anges att hållbarhet avser varornas förmåga att behålla sina funktioner och sin prestanda under normal användning (artikel 2.13). Enligt *Svea hovrätt* saknas behov av en definition då den motsvarar ordets normala innebörd. Vid genomförandet av varudirektivet ansågs att definitionen inte borde införas i lag av detta skäl (prop. 2021/22:85 s. 52). När det gäller distansavtalslagen ser regeringen inte skäl att göra några andra ställningstaganden än de som gjordes vid genomförandet av varudirektivet. Någon risk att uttrycket missförstås i lagens kontext föreligger inte. När det kommer till marknadsföringslagen finns dock skäl att göra en annan bedömning. Med hänsyn till de regler som föreslås om miljömässiga utlåtanden och att en mer generell betydelse av ordet används i definitionen av hållbarhetsmärkningar finns en risk att hållbarhet tolkas som miljömässig hållbarhet. Regeringen anser därför att en definition av hållbarhet bör införas i marknadsföringslagen.

*Uppsala universitet* efterfrågar ett tydliggörande av hur begreppen allmänt miljöpåstående, hållbarhetsmärkning och miljöpåstående förhåller sig till varandra och vill se klargöranden av när bildsättning kan anses vilseledande. Regeringen konstaterar att ett allmänt miljöpåstående och ett miljöpåstående många gånger bör kunna vara överlappande. Ett allmänt miljöpåstående bör dock kunna betraktas som ett vidare begrepp medan ett miljöpåstående är mer specifikt. Vidare bör en hållbarhetsmärkning kunna innefatta ett påstående om miljön, men är i grunden en standardiserad märkning som kan användas av flera näringsidkare och varumärken. I vilken mån en bildsättning kan anses vilseledande får bedömas mot bakgrund av de förarbetsuttalanden som gjordes när marknadsföringslagen infördes (se prop. 2007/08:115 s. 85–90).

*Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* anser att det är oklart hur begreppen miljöpåstående och allmänt miljöpåstående förhåller sig till definitionen av marknadsföring och om ett allmänt miljöpåstående eller miljöpåstående ska tillämpas på ett snävare sätt eller ha en snävare innebörd än andra påståenden och framställningar. Regeringen konstaterar att en förutsättning för att reglerna i lagen ska tillämpas är att det är fråga om marknadsföring. Frågan får bedömas från fall till fall.

### *Vissa uttryck behöver inte definieras*

En definition av begreppet vara införs i direktivet om otillbörliga affärsmetoder (artikel 1.1 a). Definitionen överensstämmer med motsvarande definition i marknadsföringslagen (3 §) och föranleder ingen lagstiftnings-

åtgärd. Funktionalitet och kommersiell hållbarhetsgaranti definieras genom en hänvisning till varudirektivet (artikel 2.9). *Stockholms universitet* anser att definitioner bör införas i marknadsföringslagen och distansavtalslagen. I likhet med de överväganden som gjordes vid genomförandet av varudirektivet anser regeringen att det saknas ett sådant behov (jämför prop. 2021/22:85 s. 51 och 99)

*Sveriges advokatsamfund* efterfrågar en definition av uttrycket miljöpåverkan. Någon sådan definition finns inte i direktivet. Med uttrycket bör avses vilken påverkan något har på miljön, antingen positiv eller negativ. Uttrycket får anses självförklarande och någon definition behövs därför inte.

## 6.2 Utökade informationskrav vid konsumentavtal

**Regeringens förslag**

De krav på förhandsinformation som gäller en näringsidkare som ingår avtal med en konsument ska kompletteras med bland annat uppgift om en varas reparerbarhetsindex och programvaruuppdateringar som krävs för varor med digitalt innehåll.

Vid avtal som ingås på näringsidkarens webbplats ska näringsidkaren särskilt uppmärksamma konsumenten på information om garantier om varans hållbarhet som gäller under en längre tid än två år.

Informationskrav om garantier som gäller för varan och säljarens felansvar ska ges genom ett standardiserat meddelande eller märkning.

### Utredningens förslag

Utredningens förslag stämmer i huvudsak överens med regeringens men utredningen har valt andra lagtekniska lösningar.

### Remissinstanserna

De flesta remisstanser tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag. *Statens energimyndighet* och *Konsumentverket* ser en risk att informationskraven om reparerbarhetsindex överlappar med krav i ekodesignregleringen och medför ett dubbelt tillsynsansvar.

### Skälen för regeringens förslag

*Nya informationskrav*

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs och ändras informationskrav i konsumenträttighetsdirektivet. Det rör sig både om informationskrav som gäller innan avtal ingås på distans eller utanför fasta affärslokaler (artikel 6) och avtal som ingås i affärslokaler (artikel 5). Befintliga krav i artiklarna har genomförts i marknadsföringslagen (22 a §) och distansavtalslagen (2 kap. 2 §). Direktivsändringarna föranleder ändringar i lagarna.

Enligt direktivet ska näringsidkaren informera om en varas reparerbarhetsindex i förekommande fall. Reparerbarhetsindex utgör ett index

som uttrycker möjligheterna att reparera en vara. Kommissionen har möjlighet att genom delegerade akter fastställa krav på reparerbarhetsindex för vissa varor. När ett sådant index finns för en viss vara ska alltså näringsidkaren lämna information om det. Saknas ett index ska näringsidkaren i stället informera om tillgången till reservdelar som krävs för att upprätthålla varans avtalsenlighet och priset för dessa, om näringsidkaren har tillgång till informationen. Regler med denna innebörd bör införas i marknadsföringslagen och distansavtalslagen. Uttrycket avtalsenlighet bör av de skäl som angavs vid genomförandet av varudirektivet dock inte användas (se prop. 2021/22:85 s. 63–80).

*Statens energimyndighet* och *Konsumentverket* anser att det finns en risk att informationen om reparationsindex överlappar med krav i ekodesignlagstiftningen. Regeringen konstaterar att det i ett sådant fall föreligger krav på att information ska lämnas enligt olika regelverk och att olika myndigheter ansvarar för tillsynen över att information lämnas.

Näringsidkaren ska också lämna information om programvaruuppdateringar som krävs för varor med digitala delar och digitala tjänster. Informationen ska innefatta uppgift om den minimiperiod under vilken tillverkaren eller leverantören tillhandahåller programvaruuppdateringar om information finns tillgänglig för näringsidkaren. Regler med denna innebörd bör införas i marknadsföringslagen och distansavtalslagen.

Vid distansavtal kompletteras informationsbestämmelserna om villkoren för leverans med uppgift om tillgången av miljövänliga leveransalternativ. Ett motsvarande tillägg bör göras i distansavtalslagen.

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs också en ny regel om att näringsidkaren ska ge konsumenten en påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet för digitalt innehåll och digitala tjänster. Även när det gäller genomförandet av denna artikel bör begreppet avtalsenlighet undvikas. I stället det i marknadsföringslagen och distansavtalslagen anges att näringsidkaren ska informera konsumenten om näringsidkarens ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster.

*Information genom ett standardiserat meddelande och märkning*

Genom direktivet om mer konsumentmakt specificeras den påminnelse om den rättsliga garantin för varorna som informationskraven innehåller med uppgift om att den rättsliga garantin har en löptid om minst två år (artikel 5.1 e och 6.1 b i konsumenträttighetsdirektivet). Därtill stryks i punkterna information om kommersiella garantier. I stället införs ett led om kommersiell garanti i en ny punkt (artiklarna 5.1 ea och 6.1 la). Enligt regeringen motsvarar informationskraven i marknadsföringslagen respektive distansavtalslagen som genomför den hittillsvarande lydelsen även de nya lydelserna i direktivet om rättslig och kommersiell garanti (se prop. 2013/14:15 s. 80–81 och s. 102–103). Till skillnad från utredningen anser regeringen därför inte att kraven behöver justeras.

Vad som däremot är nytt är att information om den rättsliga garantin ska ges genom ett harmoniserat meddelande och att informationen om den kommersiella garantin ska ges genom en harmoniserad märkning. Det rör sig snarast om regler om hur information ska ges än informationskrav som

sådana. Regler om att märkningen och meddelandet ska tillhandahållas på detta sätt bör införas i marknadsföringslagen och distansavtalslagen.

*Information på en webbplats*

Enligt distansavtalslagen ska näringsidkaren, om distansavtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, särskilt uppmärksamma konsumenten på viss information som ska lämnas enligt lagen (2 kap. 3 § tredje stycket). Det handlar bland annat om varans eller tjänstens huvudsakliga egenskaper, det sammanlagda priset inklusive tillkommande kostnader, och avtalets löptid. Regeln genomför konsumenträttighetsdirektivet (artikel 8.2).

Genom direktivet om mer konsumentmakt har ett tillägg gjorts till den aktuella bestämmelsen i konsumenträttighetsdirektivet. Tillägget innebär att konsumenten också särskilt ska uppmärksammas på sådana garantier från tillverkaren som ska lämnas genom den harmoniserade märkningen, det vill säga garantier som innebär att tillverkaren svarar för en varas hållbarhet under en längre tid än två år. Ett motsvarande tillägg bör göras i distansavtalslagen. Den aktuella regeln i konsumenträttighetsdirektivet gäller bara avtal som innebär en betalningsförpliktelse för konsumenten. En sådan begränsning kommer dock inte till uttryck i lagregeln som genomfört reglerna (2 kap. 3 § distansavtalslagen) och utredningen föreslår därför ett tillägg med denna innebörd. Regeringen ser dock inga skäl att i detta sammanhang frångå de lagstiftningsval som tidigare gjorts.

## 6.3 Marknadsföring

**Regeringens förslag**

Marknadsföringslagens regler om vad som särskilt ska beaktas vid bedömningen av felaktiga påståenden eller andra vilseledande framställningar ska kompletteras med uppgift om produktens miljömässiga och sociala egenskaper och cirkularitetsaspekter samt påståenden som inte motiveras av produkten och är irrelevanta.

För en näringsidkare som tillhandahåller jämförelsetjänster och information om bland annat produkters miljömässiga eller sociala egenskaper ska det införas särskilda informationskrav.

Krav ska också införas på att näringsidkare som gör påståenden om en framtida miljöprestanda ska kunna stödja påståendena med tydliga, objektiva, allmänt tillgängliga och kontrollerbara åtaganden som framgår i en genomförandeplan.

**Utredningens förslag**

Utredningens förslag stämmer i huvudsak överens med regeringens. Utredningen använder sig dock av andra lagtekniska lösningar. Utredningen föreslår också att tillämpningsområdet för den så kallade svarta listan ska inskränkas till marknadsföringsåtgärder som riktar sig till konsumenter.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser tillstyrker eller yttrar sig inte särskilt över utredningens förslag.

*Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* anser bland annat att det redan följer av marknadsföringslagen att flera av marknadsföringsåtgärderna inte är tillåtna och att vissa lagregler inte bör avgränsas till konsumenter.

*Konsumentverket* avstyrker utredningens förslag att den svarta listan ska inskränkas till konsumentförhållanden då det inte kan uteslutas att konsumenter kan påverkas negativt. *Svea hovrätt* anser att de skäl som ligger till grund för att svarta listan både gäller konsumenter och näringsidkare fortfarande kan göras gällande och att konsument- och näringsidkarintresset många gånger sammanfaller. *Stockholms universitet* och Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen) anser att en inskränkning av svarta listan kräver en grundligare konsekvensbedömning.

Vidare efterfrågar ett antal remissinstanser, däribland *Stockholms universitet*, *Sveriges annonsörer, Svea hovrätt* och *Sveriges advokatsamfund* en bredare översyn av marknadsföringslagen.

*Journalistförbundet* och *Tidningsutgivarna* anser att det saknas en analys av hur förslagen förhåller sig till yttrandefrihetsgrundlagarna. *Styrelsen för ackreditering och teknisk kontroll (Swedac)* anser att det bör klargöras vilka aktörer som uppfyller kraven på oberoende sakkunnig.

**Skälen för regeringens förslag**

*Framställningar som ska beaktas särskilt vid bedömningen om felaktig och vilseledande marknadsföring*

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs regler om vilseledande framställningar som innefattar produktens miljömässiga och sociala egenskaper samt cirkularitetsaspekter (artikel 6.1 b) i direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Artikel 6 har genomförts i marknadsföringslagen (10 § andra stycket) som anger vissa typer av framställningar som särskilt ska beaktas i fråga om marknadsföring är felaktig eller vilseledande. Som en följd av ändringarna i direktivet bör listan kompletteras med miljömässiga och sociala egenskaper och cirkularitetsaspekter. Utfästelser om en produkts sociala egenskaper kan utgöras av uppgift om kvaliteten på de arbetsvillkor som gällt när produkten framställts. Av direktivet framgår att en produkts miljömässiga och sociala egenskaper ska förstås i vid bemärkelse och inbegripa produktens miljömässiga och sociala aspekter, konsekvenser och prestanda. *Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* anser att marknadsföringslagen redan lever upp till direktivets krav. Regeringen konstaterar att det många gånger kan vara fallet. För att genomföra direktivet behöver dock en specificering ske.

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs också en ny regel i direktivet om otillbörliga affärsmetoder (artikel 6.2 e). Den innebär att en affärsmetod kan anses vara vilseledande om den marknadsför fördelar gentemot konsumenter som är irrelevanta och inte följer av någon egenskap hos produkten eller företaget. Det kan vara fråga om påståenden som inte är direkt knutna till en egenskap hos produkten eller verksam-

heten och som kan vilseleda konsumenter att tro att produkten respektive verksamheten är mer fördelaktig för konsumenter, miljön eller samhället än andra produkter. Ett exempel kan vara påståenden om att ett visst varumärke av buteljerat vatten är glutenfritt eller att ett pappersark inte innehåller plast (skäl 5). Sådana påståenden bör som utgångspunkt betraktas som vilseledande och omfattas av marknadsföringslagens regler om otillbörlig marknadsföring. Utredningen föreslår en särskild paragraf för att genomföra reglerna i direktivet. Regeringen anser dock att direktivet bör genomföras genom ytterligare en exemplifiering av vad som ska beaktas särskilt i bedömningen av om ett påstående är felaktigt eller vilseledande.

*Tjänster som jämför produkter och påståenden om framtida miljöprestanda*

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs nya informationskrav i direktivet om otillbörliga affärsmetoder för näringsidkare som tillhandahåller en tjänst som jämför produkter och tillhandahåller information om miljömässiga eller sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter. Informationskraven omfattar jämförelsemetoden, produkterna och leverantörerna samt de åtgärder som vidtagits för att hålla informationen uppdaterad. Syftet med reglerna är att motverka att konsumenter vilseleds och att säkerställa objektiva jämförelser baserade på väsentliga och kontrollerbara egenskaper hos produkterna (skäl 6). *Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* anser, till skillnad från vad utredningen föreslår, att reglerna inte bör genomföras i marknadsföringslagen. Med hänsyn till att det i lagen redan föreskrivs ett antal informationskrav anser regeringen att genomförandet lämpligen bör göras genom marknadsföringslagen. Med hänsyn till direktivets utformning bör reglerna begränsas till marknadsföring som riktas till konsumenter. *Sveriges advokatsamfund* framhåller att det inte framgår av direktivet hur informationen ska lämnas. Enligt regeringen ligger det i sakens natur att informationen bör finnas tillgänglig för konsumenter i nära anslutning till den jämförelsetjänst som tillhandahålls så att konsumenten enkelt kan ta del av den.

I direktivet om mer konsumentmakt finns även regler om påståenden om framtida miljöprestanda. Det kan vara fråga om påståenden om övergång till koldioxid- och klimatneutralitet i exempelvis produktionen av en vara. Sådana påståenden kan ge konsumenter intrycket av att de bidrar till en koldioxidsnål ekonomi genom att köpa en viss vara (skäl 4). För att få lämna påståenden om framtida miljöprestanda krävs enligt direktivet att påståendet kan få stöd av uppgifter i en genomförandeplan. Vidare ställs krav på vad som ska framgå av genomförandeplanen, bland annat vilka åtaganden som ska leda till den framtida effekten som ska kunna kontrolleras. Finns det inte stöd i en sådan genomförandeplan är påståendet inte tillåtet.

Av svensk rättspraxis framgår att det redan ställs höga krav på att miljöpåståenden kan styrkas (se till exempel PMÖD 2022:3 och Patent- och marknadsöverdomstolens dom den 5 september 2022 i mål PMT 1782–21). Direktivets krav är dock detaljerade avseende krav på förekomst av och innehåll i en genomförandeplan. För att genomföra direktivet krävs därför lagregler. Till skillnad från vad *Stockholms tingsrätt (Patent- och mark-*

*nadsdomstolen)* för fram bör reglerna, utifrån de krav som direktivet medför, riktas in på marknadsföring till konsumenter.

Genom direktivet om mer konsumentmakt införs ett antal nya regler i bilaga I till direktivet om otillbörliga affärsmetoder, den så kallade svarta listan. Svarta listan gäller enligt marknadsföringslagen som svensk lag och för marknadsföring som riktas till näringsidkare (4 §). Utredningen föreslår att tillämpningsområdet för svarta listan inskränks till att bara omfatta marknadsföring som riktas till konsumenter. Utredningen anser sammanfattningsvis att reglerna enligt direktivet om otillbörliga affärsmetoder har en tydlig inriktning på konsumentskydd och därför bör begränsas. *Stockholms universitet* tillstyrker en sådan ändring av tillämpningsområdet, men för samtidigt fram att det finns behov av en närmare analys av effekterna av ändringen, vilket även efterfrågas av Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen). *Konsumentverket* och *Svea hovrätt* avstyrker en inskränkning mot bakgrund av att det skulle innebära en betydande förändring som riskerar att ha negativa effekter för konsumentskyddet och går emot en grundtanke i svensk rätt om att marknadsföringsreglerna syftar till att motverka otillbörliga affärsmetoder i stort och inte bara i förhållande till konsumenter. Vidare anger de att de tidigare överväganden som låg till grund för att svarta listan ska gälla även näringsidkare fortfarande gör sig gällande (prop. 2007/08:115 s. 107–108).

Regeringen konstaterar att utredningens förslag utgör en ingripande åtgärd som inte motiveras av direktivets genomförande. En sådan åtgärd kräver en mer genomgripande analys av konsekvenserna för både konsumenter och näringsidkare och som inte kan göras inom ramen för detta lagstiftningsarbete. Förslaget bör därför inte genomföras. Bland andra *Svea hovrätt* efterfrågar en generell översyn av reglerna och systematiken i marknadsföringslagen. *Stockholms universitet* och *Sveriges annonsörer* anser att den lagtekniska lösningen med en hänvisning till den svarta listan bör ses över. Inte heller en sådan översyn låter sig göras inom ramen för detta lagstiftningsarbete.

*Journalistförbundet* och *Tidningsutgivarna* framhåller att det saknas en analys av hur förslagen rörande marknadsföringslagen förhåller sig till tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen. Regeringen konstaterar att de förslag som behandlas i denna lagrådsremiss i huvudsak utgör preciseringar av och tillägg till gällande rätt som inte medför några nya avvägningar i förhållande till yttrandefrihetsgrundlagarna. Relationen mellan de marknadsföringsrättsliga reglerna och skyddet för tryck- och yttrandefrihet togs upp när marknadsföringslagen infördes (prop. 2007/08:115 s. 57–58). Då angavs bland annat att det råder allmän enighet om att efterhandsingripanden mot framställningar som är av utpräglat kommersiell natur och har rent kommersiella syften och som är otillbörliga mot konsumenter och näringsidkare kan göras utanför tryckfrihetsförordningens ram. Det konstaterades också att en särskild regel i yttrandefrihetsgrundlagen (nuvarande 1 kap. 19 §) innebär att det, utan hinder av bestämmelserna i grundlagen, i lag får meddelas föreskrifter om förbud mot kommersiell reklam i program eller om villkor för sådan reklam. Tillämpningsfrågor med koppling till yttrandefrihetsgrundlagarna får avgöras mot bakgrund av de förarbetsuttalanden som tidigare gjorts.

# 7 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

**Regeringens förslag**

Den nya lagen om reparation av vissa konsumentvaror och ändringarna i andra lagar ska träda i kraft den 1 maj 2027.

Reglerna i marknadsföringslagen, distansavtalslagen och konsumentköplagen ska enbart gälla för avtal som ingås efter ikraftträdandet.

Reglerna i marknadsföringslagen ska enbart gälla marknadsföring som vidtas efter ikraftträdandet.

## Utredningens förslag

Utredningens förslag stämmer delvis överens med regeringens. Utredningen föreslår att det ska införas övergångsbestämmelser rörande avtal som ingås efter ikraftträdandet även i konsumenttjänstlagen och ikraftträdande den 1 januari 2027.

## Remissinstanserna

De flesta remissinstanser tillstyrker eller yttrar sig inte över utredningens förslag.

Bland andra *Elektronikbranschen* och *Svensk handel* anser att ikraftträdandet bör senareläggas för att ge företagen mer tid att anpassa sig.

Bland andra *Livsmedelsföretagen*, Svensk handel och *Svenskt näringsliv* efterfrågar övergångsbestämmelser som gör det möjligt att produkter som redan satts på marknaden får säljas ut under en fastställd övergångsperiod.

*Konsumentverket* anser att det bör förtydligas att marknadsföring som vidtagits innan ikraftträdandet men som fortfarande pågår efter ikraftträdandet omfattas av det nya regelverket.

## Skälen för regeringens förslag

*Ikraftträdande*

Enligt direktiven ska direktivet om mer konsumentmakt tillämpas från den 27 september 2026 och reparationsdirektivet från den 31 juli 2026. Regeringen föreslår att reglerna ska träda i kraft så snart som möjligt vilket, med hänsyn till kvarstående moment i lagstiftningsprocessen, bör vara den 1 maj 2027. Till skillnad från vad *Elektronikbranschen* och *Svensk handel* efterfrågar bör dock inte ett senare ikraftträdande än så komma i fråga.

*Övergångsbestämmelser*

Enligt allmänna principer gäller att nya regler bara tillämpas på avtal som är ingångna efter lagens ikraftträdande. Principen behöver som utgångspunkt inte komma till uttryck i lagtext när det handlar om nya bestämmelser som inte samtidigt upphäver äldre. Om det däremot är fråga om att ge äldre bestämmelser ett nytt innehåll, kan det vara lämpligt att införa en övergångsbestämmelse med innebörden att äldre bestämmelser ska gälla

för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet (jämför Lagrådets yttrande i prop. 1984/85:110 s. 366–367 och prop. 2024/25:17 s. 41–42).

De lagändringar som regeringen föreslår i marknadsföringslagen, distansavtalslagen och konsumentköplagen innebär att äldre bestämmelser får ett nytt innehåll. I klargörande syfte bör därmed införas övergångsbestämmelser om reglerna ska tillämpas på avtal som ingåtts efter i ikraftträdandet.

Äldre föreskrifter bör tillämpas vid överträdelser som ägt rum före ikraftträdandet. Om en viss marknadsföringsåtgärd har vidtagits både före och efter ikraftträdandet, finns det inga hinder mot att tillämpa de nya bestämmelserna avseende denna såvitt gäller tiden efter ikraftträdandet (jämför prop. 2015/16:168 s. 30 och prop. 2021/22:174 s. 142). Det innebär bl.a. att de nya reglerna bör tillämpas även på marknadsföring som redan pågår vid ikraftträdandet.

Utredningen föreslår att det ska införas motsvarande övergångsbestämmelser i konsumenttjänstlagen. Regeringen konstaterar dock att nya regler införs utan att några äldre bestämmelser slutar att gälla. Behov av övergångsbestämmelser saknas därför.

Bland andra *Livsmedelsföretagen*, *Svensk handel* och *Svenskt näringsliv* efterfrågar övergångsbestämmelser som gör det möjligt att produkter som redan satts på marknaden får säljas ut under en fastställd övergångsperiod. Direktivet, som är fullharmoniserat, innehåller inte sådana övergångsbestämmelser och det saknas förutsättningar att införa sådana. Det bör dock nämnas att Consumer Protection Cooperation (CPC-nätverket) i juni 2026 publicerade en s.k. gemensam förståelse rörande tillsynen av produkter som redan är satta på marknaden. CPC-nätverket är ett nätverk mellan nationella konsumentskyddsmyndigheter inom EU, däribland Konsumentverket. I den gemensamma förståelsen från CPC-nätverket anges ett antal principer som syftar till att tillsynen ska vara pragmatisk i situationer som uppstår till följd av bristen på övergångsregler. Bland principerna som tas upp kan särskilt nämnas att tillsynsmyndigheterna kan avstå från att kräva oproportionerliga åtgärder av näringsidkare av typen att förstöra eller återkalla varor som är distribuerade. Det anges också att tillsynsmyndigheterna i vissa situationer får överväga att inledningsvis rikta in sin tillsyn på att informera om de nya reglerna och att tillsynsmyndigheterna får tillämpa en stegvis övergång till de nya reglerna.

# 8 Konsekvenser

**Regeringens bedömning**

Förslagen bedöms ha positiva konsekvenser för miljön och för konsumenter. Konsumenter får bättre förutsättningar att göra miljömässigt hållbara val vid köp av varor och bättre möjligheter och incitament att reparera dem, vilket på sikt kan ge en minskad resursanvändning.

För företag som säljer varor till konsumenter kan förslagen om marknadsföring och konsumentinformation leda till ökade kostnader för att anpassa sig till kraven. Med hänsyn till det konsumentskyddande syftet får denna konsekvens accepteras. Näringsidkare som utför reparationer kan få en ökad efterfrågan på reparationer.

Förslagen bedöms inte leda till annat än begränsade initiala kostnader för staten, som ryms inom befintliga anslagsramar.

**Utredningens bedömning**

Utredningens bedömning stämmer överens med regeringens.

**Remissinstanserna**

De flesta remissinstanser lämnar utredningens bedömning utan invändning.

*Regelrådet* bedömer att utredningens konsekvensutredning inte uppfyller kraven i förordningen (2024:183) om konsekvensutredningar. Regelrådet för fram att en mer heltäckande kostnadsbeskrivning för företagen hade behövts och lyfter att exempelberäkningar eller scenarier hade kunnat övervägas i de fall kvantifiering inte gjorts. Även *Företagarna* och *Svenskt näringsliv* efterfrågar en mer utförlig analys av konsekvenserna för företag, särskilt vad gäller frånvaron av övergångsbestämmelser för reglerna som genomför direktivet om mer konsumentmakt.

*Svensk handel* befarar att företag kan avstå från att göra miljöpåståenden för att undvika risken att göra fel.

*Lunds universitet* ifrågasätter att förslagen om reparation innebär kostnadsbesparingar för konsumenter. *Elektronikbranschen* anser att efterfrågan på reparationer inte kan förväntas öka avsevärt.

*Konsumentverket* anser att tillsynsansvaret enligt den nya lagen om reparation inte ryms inom ramen för myndighetens befintliga anslag. *Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* för fram att det inte kan uteslutas att de nya reglerna kan innebära en ökad arbetsbelastning och ökade kostnader för domstolen.

Bland andra *Konsumentverket* och *Naturskyddsföreningen* efterfrågar olika typer av informationsinsatser för att säkerställa en effektiv tillämpning och ett större genomslag.

**Skälen för regeringens bedömning**

*Allmänt om konsekvenserna*

Syftet med regeringens förslag är att ge konsumenter bättre förutsättningar att göra miljömässigt hållbara konsumtionsval och bättre möjligheter att

reparera varor. Förslagen genomför två EU-direktiv som Sverige har en skyldighet att genomföra. Utrymmet för alternativa lösningar eller att avstå från att lämna förslag är begränsat. De som påverkas av förslagen är i huvudsak konsumenter, näringsidkare och till viss del myndigheter som ska tillförsäkra reglernas efterlevnad. Förslagen har också konsekvenser för miljön.

*Konsumenter*

Reglerna syftar till att ge konsumenter bättre möjligheter att göra miljömässigt hållbara val.

Reglerna om marknadsföring kan motverka att konsumenter vilseleds om produkters miljöpåverkan. En enhetlig reglering för dessa frågor inom EU kan också förväntas leda till en förbättrad konkurrens mellan företag och därigenom bättre villkor för konsumenter.

Reglerna om reparation av varor kan leda till att det blir vanligare att konsumenter reparerar varor i stället för att slänga dem. Som *Lunds universitet* för fram kan det fortsatt i många branscher vara billigare att köpa en ny vara än att utföra en reparation. För vissa varor och på sikt, bör dock reglerna kunna innebära kostnadsbesparingar för konsumenter. Enligt kommissionens uträkningar kan reglerna innebära en besparing om 25 euro per konsument och år.

Regeringen bedömer alltså sammantaget att reglerna har positiva konsekvenser för konsumenter.

*Företag*

Reglerna om marknadsföring och konsumentinformation innebär förbättrade möjligheter att motverka vilseledande marknadsföring. Reglerna innebär att det ställs nya och utökade krav på företag. Om företag i sin marknadsföring gör miljöpåståenden, krävs att påståendena får stöd av en genomförandeplan som regelbundet kontrolleras av en oberoende sakkunnig. Reglerna medför även en utökad kontroll av de hållbarhetsmärkningar som används i marknadsföring och i vilken mån dessa stöds av ett certifieringssystem. Dessa kontroller kan innebära ökade kostnader för företag som behöver anpassa sig till de nya reglerna. Med hänsyn till att konsumenter får starkare skäl att lita på miljöpåståenden och hållbarhetsmärkningar får dock effekten anses godtagbar. *Svensk handel* lyfter att företag kan komma att avstå från att göra i och för sig korrekta miljöpåståenden för att undvika risken att göra fel. Denna konsekvens får dock anses godtagbar med hänsyn till att förtroendet för märkningarna kan öka.

Även reglerna om ökade krav på konsumentinformation kommer att innebära att företag behöver anpassa sig och vissa kostnader kan uppstå. Dessa kostnader bedöms dock vara initiala och begränsade.

Vad anpassningen till de nya reglerna kommer att kosta enskilda företag är beroende på en stor mängd variabler. Utredningen redovisar att Svensk handel lämnat uppgifter om att en butikskedja uppskattat kostnaden till 23 miljoner kronor.

För reglerna om marknadsföring införs inga övergångsbestämmelser. Reglerna kommer tillämpas för marknadsföring av varor som redan har tillverkats och märkts. Utredningen redogör för att Livsmedelsföretagen

lämnat uppgifter om att två av deras medlemsföretag uppskattat dessa kostnader till tre miljoner kronor vardera. Kostnaderna bör dock bero på hur stort företaget är och när anpassning till direktivets regler påbörjades. Direktivet publicerades i mars år 2024 och reglerna träder i kraft 1 maj 2027 vilket ger företagen möjlighet att anpassa sig och påverka över sina kostnader.

Reglerna om reparation av varor innebär huvudsakligen att det införs en skyldighet för i första hand tillverkare att reparera vissa typer av varor. Eftersom reparationsskyldigheten sekundärt även kan gälla andra kommer fler än tillverkare att omfattas av reglerna. Det kan handla om företag som importerar och saluför varorna. För de som omfattas av kraven på reparation kan kostnader uppkomma för att ställa om till möjligheten att utföra reparationer. Företagen har dock möjlighet att få täckning för dessa kostnader genom att ta ut ersättning från konsumenten.

Det införs också regler som förlänger ansvarstiden för fel på en vara från tre till fyra år om en säljare avhjälper ett fel på en vara genom reparation. Reglerna berör alla företag som säljer varor till konsumenter. Den förlängda ansvarstiden gäller ursprungliga fel som visar sig tre till fyra år efter avlämnandet och om konsumenten kan visa att felet var ursprungligt. De flesta fel på en vara visar sig de två första åren vilket innebär att det utökade felansvaret inte bör leda till märkbara kostnader för näringsidkare (se prop. 2021/22:85). Företag kan dock komma att få kostnader genom att de behöver hålla ett reservdelslager under längre tid vilket kan medföra vissa kostnader.

Reglerna som införs rörande det europeiska formuläret för reparationsinformation syftar till att förenkla för företag och konsumenter att ingå reparationsavtal. Det är ingen skyldighet för näringsidkare att använda sig av formuläret och kostnaderna kan därför utebli.

*Regelrådet* bedömer att utredningens konsekvensutredning inte uppfyller kraven i förordningen (2024:183) om konsekvensutredningar. Regelrådet för fram att en mer heltäckande kostnadsbeskrivning för företagen hade behövts och lyfter att exempelberäkningar eller scenarier hade kunnat övervägas i de fall kvantifiering inte gjorts. Även bland andra *Företagarna* och *Svenskt näringsliv* anser att det behövs en mer utförlig analys av konsekvenserna för företag. Regeringen kan konstatera att de förväntade konsekvenserna är beroende av ett stort antal variabler. Reglerna träffar en stor mängd olika företag som ägnar sig åt marknadsföring, försäljning av vissa varor eller reparationer, och det är inte möjligt att dra några generella slutsatser om vilka konsekvenser som kommer uppstå. Företag kan välja att agera på olika sätt, till exempel kan vissa välja att anpassa sig till de krav som ställs för att få använda en hållbarhetsmarkering, med andra företag kan välja att inte använda sig av en sådan. Vilken verksamhet som bedrivs har också stor påverkan på konsekvenserna. Vissa företag kan redan leva upp till kraven på exempelvis miljömärkning och kraven att tillhandahålla reservdelar till ett skäligt pris. Hur stora de tillkommande kostnaderna för företag som inte redan lever upp till reglerna blir, är dock beroende på den verksamhet som bedrivs i dag och vilka förutsättningar företagen har att ställa om. Konsekvenserna för näringsidkarna är även beroende på vilka val konsumenter kommer att göra i praktiken, till exempel i fråga om att reparera en vara. Det är därför inte möjligt att göra den typ av kvantifierbara antaganden och exempel-

beräkningar som efterfrågas. Utredningens konsekvensanalys bör därför godtas.

Ett antal remissinstanser efterfrågar olika typer av informationsfrämjande- och utvärderingsinsatser för att tillförsäkra ett effektivt genomförande och genomslag av de nya reglerna. Regeringen kan konstatera att Konsumentverket redan har ett ansvar att informera konsumenter om deras rättigheter. Det är också först när det gått ett antal år som det kan vara aktuellt att utvärdera konsekvenserna av de nya reglerna. Regeringen ser alltså inte tillräckliga skäl att nu ta initiativ till de efterfrågade åtgärderna.

*Konsekvenser för det allmänna*

Reglerna innebär att Konsumentverket ska utöva tillsyn över vissa bestämmelser i den nya lagen om reparation av vissa konsumentvaror. Det tillkommer också nya regler i marknadsföringslagen och distansavtalslagen. Utöver detta ska myndigheten ansvara för att informera konsumenter om deras rättigheter till följd av den nya lagen om reparation av vissa konsumentvaror och att därmed vidta en åtgärd för att främja reparation.

*Konsumentverket* bedömer att tillsynsansvaret som myndigheten får enligt den nya lagen om reparation av konsumenters varor inte ryms inom befintliga anslag. Bland annat lyfter myndigheten fram att utredningens förslag innebär ett tillsynsansvar företag emellan, vilket är verksamhetsfrämmande för myndigheten.

Regeringen anser att Konsumentverkets nya uppgifter inte leder till mer än begränsade initiala kostnader för myndigheten som kan tas inom befintliga anslagsramar. De tillkommande tillsynsuppgifterna ligger i linje med ansvar som myndigheten redan har. Bland annat föreslår regeringen att de regler som myndigheten ska utöva tillsyn över gäller regler riktade till konsumenter. Konsumentverket ansvarar redan för omvärldsbevakning och konsumentinformation.

*Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen)* anser att det inte kan uteslutas att de nya reglerna innebär en ökad arbetsbelastning och ökade kostnader för domstolen. Regeringen bedömer dock att måltillströmningen till domstolarna bör bli begränsad. De nya reglerna om otillbörlig marknadsföring tar i stor utsträckning sikte på affärsmetoder som redan omfattas av marknadsföringslagen. Den nya lagen om reparation av konsumenters varor har ett begränsat tillämpningsområde och kan på sin höjd förväntas leda till ett fåtal mål i domstol. Detsamma gäller de tillsynsärenden som kan överklagas till allmän förvaltningsdomstol. De eventuella kostnadsökningar som kan uppkomma för domstolarna bedöms rymmas inom befintliga anslagsramar.

*Miljön*

Reglerna bedöms få positiva konsekvenser för miljön genom att konsumenter får bättre förutsättningar att göra miljövänliga val. En förändring av konsumtionsmönster kan på sikt leda att företag ställer om till en mer miljövänlig produktion.

Reglerna om reparation av varor innebär i huvudsak att konsumenter får förbättrade möjligheter och incitament att välja reparation i stället för att slänga varor. Även om det, som *Elektronikbranschen* för fram, inte kan

garanteras att effekten blir avsevärd möjliggör reglerna om reparation av varor som kan leda till en positiv utveckling på sikt.

# 9 Författningskommentar

## 9.1 Förslaget till lag om reparation av vissa konsumentvaror

### Lagens tillämpningsområde

**1 §** Denna lag gäller för varor som köps av konsumenter och som omfattas av krav på reparerbarhet.

Paragrafen innehåller regler om lagens tillämpningsområde och genomför artikel 1.2–3 och delvis artikel 5 och 6 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.1.

Av paragrafen framgår inledningsvis att lagen gäller för varor som köps av konsumenter. Lagen reglerar alltså varor som tillhandahålls i konsumentförhållanden. En näringsidkare har inte möjlighet att med stöd av lagen ställa krav på en tillverkare.

Vidare tillämpas lagen på varor som omfattas av krav på reparerbarhet. Krav på reparerbarhet definieras i 3 §. Det rör sig om varor för vilka det i en EU-förordning föreligger krav på att den ska kunna repareras och inte för varor i allmänhet.

Lagen är tillämplig oberoende av om det finns ett avtalsrättsligt förhållande mellan konsumenten och en tillverkare eller en annan aktör som har skyldigheter enligt lagen. Lagen gäller också reparation av varor oberoende av det köprättsliga felansvaret. Konsument och vara definieras i 3 §.

### Avtalsvillkor som avviker från lagen

**2 §** Avtalsvillkor som i jämförelse med bestämmelserna i denna lag är till nackdel för konsumenten är utan verkan mot denne.

Paragrafen anger lagens tvingande karaktär och genomför artikel 14 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.1.

Av paragrafen framgår att lagen är tvingande till konsumentens förmån på så sätt att avtalsvillkor som i jämförelse med lagens bestämmelser är till nackdel för konsumenten inte är bindande för denne.

### Ord och uttryck i lagen

**3 §** I denna lag avses med

*auktoriserad representant*: en fysisk eller juridisk person som är etablerad inom EES och som enligt skriftlig fullmakt från en tillverkare har rätt att i tillverkarens ställe utföra särskilda uppgifter avseende tillverkarens skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 av den 13 juni 2024 om upprättande av en ram för att fastställa ekodesignkrav för hållbara produkter, om ändring

av direktiv (EU) 2020/1828 och förordning (EU) 2023/1542 och om upphävande av direktiv 2009/125/EG,

*distributör*: varje fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utom tillverkaren eller importören, som tillhandahåller en vara på marknaden,

*importör*: varje fysisk eller juridisk person som är etablerad inom EES och som släpper ut en vara från ett land utanför EES på marknaden,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*krav på reparerbarhet*: krav enligt en bindande unionsrättsakt som gäller varor eller komponenter i varor och som gör det möjligt att reparera en vara,

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*reparation*: en eller flera åtgärder som vidtas för att återföra en defekt vara till ett skick där varan uppfyller sitt avsedda syfte,

*tillverkare*: den som tillverkar en vara eller som låter konstruera eller tillverka en vara och saluför den under sitt eget namn eller eget varumärke,

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar.

I paragrafen definieras några av de ord och uttryck som används i lagen. Paragrafen genomför delvis artikel 2 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.1.

Definitionen av *auktoriserad representant* är utformad i linje med motsvarande definition i ekodesignförordningen och har samma innebörd som där, dock med tillägget att definitionen även gäller aktörer etablerade inom EES. En auktoriserad representant ska alltså vara etablerad inom EES. Dennes uppgifter styrs av ekodesignförordningen och den aktuella fullmakten. Det kan handla om att varor som släpps ut på marknaden ska uppfylla tillämpliga ekodesignkrav, eller att enligt denna lag reparera konsumenters varor. Att en auktoriserad representant kan ha vissa skyldigheter enligt lagen framgår av 7 §.

Definitionen av *distributör* är utformad i enlighet med motsvarande definition i ekodesignförordningen och har samma innebörd som där. Det kan till exempel röra sig om den som säljer en vara till en konsument. Det finns inget krav på att den som tillhandahåller varan ska vara etablerad inom EES.

Definitionen av *importör* är utformad i linje med motsvarande definition i ekodesignförordningen och har samma innebörd som där, dock med den skillnaden att aktörer etablerade inom EES omfattas. Det kan vara fråga om en aktör som är etablerad inom EES och som säljer varan utan att vara auktoriserad representant.

Med *konsument* avses en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet. Med detta avses detsamma som i 1 kap. 2 § konsumentköplagen (2022:260) (se prop. 2021/22:85 s. 236).

Med *krav på reparerbarhet* avses krav enligt bindande unionsrättsakter som gäller varor eller komponenter i varor och som gör det möjligt att reparera en vara. Sådana krav finns i de EU-förordningar som förtecknas i bilaga II till reparationsdirektivet och omfattar bland annat tvättmaskiner och diskmaskiner för hushållsbruk, kyl- och frysprodukter, dammsugare och torktumlare för hushållsbruk. Relevanta krav på reparerbarhet inkluderar utformningskriterier för enkel demontering och krav som gäller tillgång till reservdelar, reparationsrelaterad information och verktyg.

Med *näringsidkare* avses en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten. Med detta avses detsamma som i 1 kap. 2 § konsumentköplagen (se prop. 2021/22:85 s. 236). En näringsidkare kan därmed vara såväl tillverkare som auktoriserad representant, importör och distributör givet att denne agerar inom ramen för sin näringsverksamhet. Om en konsument i ett enskilt fall omfattas av definitionen av distributör är denne inte näringsidkare. Uttrycket näringsidkare får betydelse för vissa av lagens regler om tillsyn.

Definitionen av *reparation* är utformad i enlighet med motsvarande definition i ekodesignförordningen och har samma innebörd som där. Definitionen är dock utformad för att följa begreppsbildningen i lagen i övrigt. Vara används i stället för orden produkter och avfall.

Definitionen av *tillverkare* är utformad i enlighet med motsvarande definition i ekodesignförordningen och har samma innebörd som där. Till skillnad från motsvarande uttryck i 1 kap. 2 § konsumentköplagen omfattas inte importörer av definitionen i denna lag.

Med *vara* avses alla lösa saker med eller utan digitala delar. Begreppet har samma innebörd som motsvarande definition i 1 kap. 2 § konsumentköplagen (se prop. 2021/22:85 s. 236).

## Konsumentens rätt till reparation av en vara

**4 §** Tillverkaren av en vara som omfattas av krav på reparerbarhet är skyldig att reparera varan om konsumenten kräver det och det är möjligt.

En reparation får inte vägras endast av den anledningen att varan tidigare har reparerats av någon annan än tillverkaren.

Paragrafen reglerar en tillverkares skyldighet att reparera vissa varor. Paragrafen genomför artikel 5.1 och 5.7 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.2.

I *första stycket* regleras en tillverkares skyldighet att reparera en vara som omfattas av krav på reparerbarhet. Skyldigheten gäller för tillverkaren av en vara, det vill säga den tillverkare som tillverkat eller låtit konstruera eller tillverka varan och saluför den under eget namn och varumärke, se 3 §. Det ställs inte något krav på ett avtalsförhållande mellan tillverkaren och konsumenten. Konsumenten kan i stället ha köpt varan av en säljare eller ha fått den i gåva. En annan sak är att ett avtal många gånger kan behöva ingås för att reglera de närmare villkoren vid fullgörandet av reparationsskyldigheten.

Skyldigheten att reparera en vara förutsätter vidare att den omfattas av krav på reparerbarhet. Vad som avses med krav på reparerbarhet framgår av 3 §. Skyldigheten att reparera varan föreligger under den tid som krav på reparerbarhet föreligger. Om krav på reparerbarhet föreligger eller inte får bedömas utifrån den bindande unionsrättsakt där kravet föreskrivs. En skyldighet att reparera varan föreligger endast om en reparation är möjlig. En reparation kan vara omöjlig på grund av faktiska eller rättsliga hinder. Det kan exempelvis bero på att felet på varan är sådant att varan inte går att reparera. Reparation definieras i 3 § som en eller flera åtgärder som vidtas för att en defekt vara ska återgå till ett skick där den uppfyller sitt avsedda syfte. Det står tillverkaren fritt att välja hur reparationsskyldigheten ska fullgöras. Tillverkaren kan reparera varan själv eller uppdra åt

någon annan att utföra reparationen. Att tillverkaren är skyldig att reparera en vara om konsumenten kräver det innebär att det är konsumenten som måste påkalla reparationen från tillverkaren.

Reparationsskyldigheten kan föreligga samtidigt som en säljare har ett köprättsligt felansvar. En konsument har då möjlighet att välja mellan att kräva ett avhjälpande från säljaren enligt konsumentköplagen (2022:260) eller en reparation enligt denna lag. Även när säljaren svarar för reparationsskyldigheten (jämför 7 §) har konsumenten möjlighet att välja på vilken grund varan ska repareras. Konsumenten kan dock bli skyldig att utge ersättning för en reparation som görs med stöd av denna lag (se 5 §). Reparationsskyldigheten skiljer sig från det köprättsliga felansvaret. Bland annat omfattar reparationsskyldigheten även fel som uppstått efter att varan avlämnats. Reparationsskyldigheten är inte heller begränsad till en viss tid efter avlämnandet (jämför 4 kap. 14 § konsumentköplagen), utan gäller under den tid krav på reparerbarhet föreligger.

Av *andra stycket* framgår att en tillverkare inte får vägra att utföra en reparation endast av den anledningen att varan tidigare reparerats av någon annan än tillverkaren. Situationen kan dock vara sådan att en tidigare reparation medför att en ny reparation inte är möjlig av faktiska eller rättsliga skäl.

Tillverkaren kan vara skyldig att avråda konsumenten från tjänsten under de förutsättningar som följer av 6 § konsumenttjänstlagen (1985:716).

**5 §** Reparationen ska utföras till ett skäligt pris och inom skälig tid från det att tillverkaren fick tillgång till varan.

Paragrafen innehåller regler om vissa villkor för en reparation. Den genomför artikel 5.2 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.2.

Enligt paragrafen ska reparationen till att börja med utföras till ett skäligt pris. När det gäller bedömningen av vad som är ett skäligt pris kan hänsyn tas till bland annat arbetskostnader, kostnader för reservdelar, driftskostnader och materialkostnader. Även tjänstens art, omfattning och utförande, gängse pris eller prisberäkningssätt för motsvarande tjänster vid avtalstillfället samt omständigheterna i övrigt kan beaktas (jämför 36 § första stycket konsumenttjänstlagen [1985:716]). Paragrafen hindrar inte att tillverkaren utför en reparation kostnadsfritt.

En reparation ska ske inom skälig tid från det att tillverkaren får tillgång till varan. Bedömningen av vad som är skälig tid får göras med hänsyn till vad som är normalt för en tjänst av samma art och omfattning. Tillverkaren kan få tillgång till varan på olika sätt. Den kan exempelvis överlämnas till tillverkaren eller hållas tillgänglig i konsumentens bostad.

Av 2 § följer att avtalsvillkor i strid med paragrafen är utan verkan mot konsumenten. Utförs reparationen inte inom skälig tid föreligger dröjsmål och felpåföljderna i konsumenttjänstlagen kan aktualiseras.

**6 §** En tillverkare ska lämna information om sina reparationstjänster och om möjligheten för en konsument att få en vara reparerad enligt 4 §. Informationen ska vara kostnadsfri och ges klart och begripligt på ett sätt som är lättillgängligt för konsumenter under den tid som krav på reparerbarhet för varan gäller.

Tillverkaren ska ge vägledande information på en webbplats om priser för typiska reparationer.

Paragrafen innehåller regler om tillverkarens skyldighet att lämna information. Den genomför artikel 5.5 och 6 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.2.

Av *första stycket* framgår att tillverkaren ska lämna information om sina reparationstjänster och möjligheten för en konsument att få en vara reparerad enligt 4 §. Tillverkaren ska därmed informera om att konsumenter kan få en vara reparerad genom att vända sig till tillverkaren och under vilka förutsättningar. Det kan vara fråga om vilka varor som omfattas av krav på reparerbarhet och att ett skäligt pris tas ut för reparationen. Att informationen ska vara kostnadsfri innebär att den ska vara tillgänglig för konsumenten utan ersättning. Det finns inga formkrav för hur informationen enligt första stycket ska lämnas. Att informationen ska vara lättillgänglig för konsumenten innebär dock att informationen ska lämnas på ett sätt så att konsumenter i allmänhet kan få tillgång till den, exempelvis via tillverkarens webbplats. Informationen ska även ges på ett klart och begripligt sätt. Att informationen ska ges klart avser att den ska ges på ett sådant sätt att konsumenten normalt sett inte har några svårigheter att ta del av den. Informationen ska till exempel vara lätt att hitta på tillverkarens webbplats när den finns tillgänglig på internet. Informationen ska också ges begripligt. Med detta uttrycks närmast att informationen ska ges på ett sådant sätt att konsumenten normalt sett inte har några svårigheter att förstå den (jämför prop. 2025/26:84 s. 53–54).

Informationsskyldigheten gäller för en vara under den tid som varan omfattas av krav på reparerbarhet, det vill säga under den tid som tillverkarens skyldighet att reparera varan föreligger, se kommentaren till 4 §.

Enligt paragrafens *andra stycke* ska tillverkaren ge vägledande information om priser för typiska reparationer på en webbplats. I detta ligger att webbplatsen ska vara allmänt och fritt tillgänglig för var och en. Vad som är en typisk reparation beror på vilken vara det rör sig om. Det kan till exempel vara fråga om att byta ut slitagedelar. Uppgift om vad reparationen normalt sett kostar ska också anges.

Sanktionsbestämmelser för den som inte följer paragrafen finns i 10 och 11 §§.

**7 §** Om tillverkaren inte är etablerad inom EES ansvarar tillverkarens auktoriserade representant för tillverkarens skyldigheter enligt 4–6 §§.

Om tillverkaren inte har någon auktoriserad representant ansvarar importören av varan eller, om det inte finns någon importör, distributören av varan för de skyldigheter som avses i första stycket.

Paragrafen innehåller regler om ansvaret för de skyldigheter som följer av vissa regler i lagen om tillverkaren inte är etablerad i EES. Paragrafen genomför artikel 5.3 och delar av artikel 5.5 och 6 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.2.

Av *första stycket* framgår att tillverkarens auktoriserade representant ansvarar för skyldigheterna enligt 4–6 §§, om tillverkaren inte är etablerad inom EES. Om en tillverkare exempelvis saknar ett huvudkontor och inte på annat sätt är etablerad inom EES, är det alltså i första hand dennes auktoriserade representant som svarar för skyldigheterna. Uttrycket auktoriserad representant definieras i 3 §.

I paragrafens *andra stycke* regleras vem som har ansvaret för skyldigheterna enligt lagen om tillverkaren inte är etablerad inom EES och det saknas en auktoriserad representant. I första hand är det importören av varan som ska efterleva skyldigheterna. Om det inte finns någon importör så är det i stället distributören av varan som bär ansvaret. Importör och distributör definieras i 3 §.

## Tillhandahållande av reservdelar och verktyg

**8 §** En tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg till en vara ska erbjuda dessa till ett skäligt pris.

Paragrafen reglerar att reservdelar och verktyg ska tillhandahållas till ett skäligt pris. Den genomför artikel 5.4 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.2.

En tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg ska erbjuda dessa till ett skäligt pris. Tillhandahållandet kan ske som en följd av unionsrättsakter som föreskriver en skyldighet att i vissa fall tillhandahålla reservdelar och verktyg eller utan sådana krav. Vid bedömningen av vad som är ett skäligt pris kan hänsyn tas till bland annat varans art och beskaffenhet, och gängse pris vid tiden för köpet.

Sanktionsbestämmelser för den som inte efterlever paragrafen finns i 10 och 11 §§.

## Förbud mot avtalsvillkor och teknik som hindrar reparation

**9 §** En tillverkare får inte använda avtalsvillkor eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar andra än tillverkaren från att reparera en vara. Sådana tekniker får dock användas om det är motiverat av legitima och objektiva skäl.

Paragrafen innehåller regler om förbud mot vissa avtalsvillkor och hårdvaru- eller programvarutekniker. Den genomför artikel 5.6 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.2.

Som utgångspunkt får en tillverkare inte använda avtalsvillkor eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar andra än tillverkaren från att reparera varor. Paragrafen gäller för varor som omfattas av lagen och inte för varor i allmänhet, jämför 1 §.

Avtalsvillkor som hindrar reparation kan gå ut på att andra reservdelar än originalreservdelar förbjuds vid en reparation, så som kompatibla reservdelar som skapats genom 3D-printing och som uppfyller krav på produktsäkerhet och efterlever immateriella rättigheter. Tillverkaren får inte heller använda sig av hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar andra än tillverkaren från att reparera en vara. Med detta avses främst tekniker som har till syfte att försvåra för andra att utföra en reparation. Tekniker som avses i paragrafen får användas om det är motiverat av legitima och objektiva skäl. Det kan till exempel vara fråga om att förhindra eller begränsa obehörig användning av verk och andra alster som skyddas av immateriella rättigheter.

Sanktionsbestämmelser för den som inte efterlever paragrafen finns i 10 och 11 §§.

## Tillsyn och påföljder

**10 §** Konsumentverket utövar tillsyn över att bestämmelserna i 6, 8 och 9 §§ följs.

I paragrafen anges vilken myndighet som svarar för att lagen följs. Paragrafen genomför artikel 15 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Paragrafen innebär att Konsumentverket ska utöva tillsyn över att reglerna i 6, 8 och 9 §§ följs. Konsumentverket har vid sin tillsyn de befogenheter som anges i 11–16 §§. Konsumentverket kan också ha möjlighet att utöva tillsyn enligt andra lagar. Att tillsynen ska vara proportionerlig och aldrig får vara mer långtgående än vad som behövs och får vidtas endast om det avsedda resultatet står i rimligt förhållande till de olägenheter som kan antas uppstå för den som åtgärden riktas mot framgår av 5 § första stycket förvaltningslagen (2017:900).

**11 §** Konsumentverket får meddela de förelägganden som behövs för att bestämmelserna i 6, 8 och 9 §§ ska följas.

Paragrafen innehåller regler om Konsumentverkets möjligheter att meddela förelägganden vid överträdelser av vissa regler i lagen. Den genomför artikel 15 och 18 i reparationsdirektivet och ansluter till artikel 9.4 e, 9.4 f och 9.4 h i CPC-förordningen i förhållande till reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Av paragrafen framgår att Konsumentverket får meddela de förelägganden som behövs för att de hänvisade reglerna ska följas. Ett föreläggande ska utformas så att det anges vad som krävs för att följa bestämmelserna och inom vilken tid detta ska göras. Föreläggandet kan till exempel gå ut på att en näringsidkare ska uppfylla sin skyldighet att informera om reparationstjänsten eller att näringsidkaren ska upphöra med att använda ett avtalsvillkor som hindrar reparation av en vara.

**12 §** Konsumentverket får förelägga var och en att yttra sig, lämna upplysningar och tillhandahålla de handlingar som behövs i ett ärende om tillämpningen av denna lag.

Paragrafen innehåller regler om upplysningsskyldighet och tillhandahållande av utredningsmaterial. Den genomför artikel 15 och 18 i reparationsdirektivet och ansluter till artikel 9.3 b i CPC-förordningen i förhållande till reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Av paragrafen framgår att Konsumentverket har möjlighet att förelägga var och en att yttra sig, lämna upplysningar och tillhandahålla de handlingar som behövs i ett ärende om tillämpning av lagen. Med var och en avses alla juridiska eller fysiska personer som har tillgång till relevant information. Föreläggandet kan till exempel riktas mot tillverkaren av en vara eller ett företag som är subsidiärt ansvarigt enligt 7 §. Paragrafen hindrar inte Konsumentverket att utan ett formellt föreläggande försöka få tillgång till uppgifter på frivillig och informell väg (jämför prop. 2019/20:120 s. 102).

Med handling avses en handling enligt definitionen i 2 kap. 3 § tryckfrihetsförordningen.

Handlingen eller övriga uppgifter ska behövas i ett ärende om tillämpningen av lagen. Det krävs att Konsumentverket har anledning att misstänka att det föreligger en överträdelse av den konsumentskyddande lagstiftningen (jämför prop. 2019/20:120 s. 103).

**13 §** Om det behövs för tillsynen, får Konsumentverket förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler eller motsvarande utrymmen där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion.

I samband med inspektionen får Konsumentverket ta del av de handlingar som behövs för tillsynen och begära nödvändiga upplysningar på platsen.

Paragrafen innehåller regler om Konsumentverkets möjlighet att genomföra inspektioner på plats. Den genomför artikel 18 i reparationsdirektivet och ansluter till artikel 9.3 c i CPC-förordningen i förhållande till reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Av paragrafen framgår att Konsumentverket, om det behövs för tillsynen, får förelägga en näringsidkare att hålla de lokaler eller motsvarande utrymmen där näringsverksamheten utövas tillgängliga för inspektion. Begreppet näringsidkare definieras i 3 §. Paragrafen hindrar inte Konsumentverket att utan ett formellt föreläggande försöka få tillträde till utrymmet på frivillig och informell väg (jämför prop. 2019/20:120 s. 105). Vid inspektionen kan det exempelvis kontrolleras om information lämnas på det sätt som lagen föreskriver. Inspektionen ska syfta till att få fram utredningsmaterial i ärendet.

**14 §** Konsumentverket får bestämma att ett beslut om föreläggande enligt 11, 12 eller 13 § ska gälla omedelbart.

Paragrafen innehåller regler om beslut som kan gälla omedelbart. Den genomför artikel 18 i reparationsdirektivet och ansluter till artikel 9.4 a i CPC-förordningen i förhållande till reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Enligt paragrafen får Konsumentverket bestämma att ett beslut om föreläggande enligt någon av 11–13 §§ ska gälla omedelbart. Bestämmelsen är fakultativ. Möjligheten att fatta ett sådant beslut kan användas för att undvika risk för allvarlig skada på konsumenternas kollektiva intressen.

**15 §** Ett föreläggande enligt 11, 12 eller 13 § får förenas med vite.

Paragrafen innehåller regler om vite för förelägganden enligt någon av 11, 12 och 13 §§ i lagen. Den genomför artikel 18 i reparationsdirektivet och ansluter till artikel 9.4 h i CPC-förordningen i förhållande till reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Enligt paragrafen får Konsumentverkets förelägganden enligt 11, 12 eller 13 § förenas med vite. Konsumentverket kan försöka få tillgång till utrednings- eller tillsynsmaterial antingen på formlös väg eller genom ett föreläggande som inte förenas med vite. Konsumentverket kan använda ett beslut om vite som påtryckningsmedel för att få en näringsidkare att följa lagens regler eller ett föreläggande som myndigheten beslutat om.

Allmänna regler om vite finns i lagen (1985:206) om viten.

**16 §** Om det är nödvändigt för tillsynen, får Konsumentverket under dold identitet köpa varor eller tjänster av en näringsidkare (testköp).

Näringsidkaren ska underrättas om testköpet så snart det kan ske utan att åtgärden förlorar sin betydelse.

Om det inte är oskäligt, får Konsumentverket besluta att näringsidkaren ska ersätta myndigheten för vad som har betalats för varan eller tjänsten vid testköpet. Om testköpet avser en vara, ska Konsumentverket erbjuda näringsidkaren att ta tillbaka varan.

Paragrafen ger Konsumentverket möjlighet att under dold identitet köpa varor eller tjänster av en näringsidkare, så kallat testköp. Den genomför artikel 18 i reparationsdirektivet och ansluter till artikel 9.3 d i CPC-förordningen i förhållande till reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

I *första stycket* ges Konsumentverket rätt att under dold identitet köpa varor eller tjänster av en näringsidkare. Att identiteten är dold avser att det vid tillfället för köpet inte framgår att det genomförs av myndigheten. Köp där myndigheten agerar i eget namn omfattas inte.

Paragrafen är tillämplig vid alla slags köp, exempelvis i butiker och online. Köp kan vara dolt genom att myndighetens företrädare inte klargör att det sker för myndigheten, eller genom användande av oriktiga kontaktuppgifter (se prop. 2019/20:120 s. 106). Ett testköp får ske om det är nödvändigt för tillsynen. Det innebär att Konsumentverket kan använda sig av testköp när andra utredningsvägar inte är tillräckliga.

Enligt *andra stycket* ska näringsidkaren underrättas om testköpet så snart det kan ske utan att åtgärden förlorar sin betydelse. Det kan vara så snart ett testköp har genomförts men i vissa situationer kan det finnas skäl att skjuta upp underrättelsen, exempelvis tills en produkt levererats.

Av *tredje stycket* framgår att Konsumentverket, om det inte är oskäligt, har rätt att kräva att näringsidkaren ersätter det som har betalats vid testköpet. Ersättningsskyldigheten inkluderar själva varan eller tjänsten, men också kostnad för frakt och andra direkta kostnader i samband med köpet. Skälighetsbedömningen kan exempelvis ta sin utgångspunkt i näringsidkarens möjlighet att sälja en vara på nytt (jämför prop. 2019/20:120 s. 108). Att konsumentverket ska erbjuda näringsidkaren att ta tillbaka varan medför inte att näringsidkaren är skyldig att ta emot den.

## Överklagande

**17 §** Konsumentverkets beslut enligt denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Paragrafen innehåller regler om överklagande av Konsumentverkets beslut. Den genomför artikel 15 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.1.3.

Av *första stycket* framgår att beslut som Konsumentverket har meddelat med stöd av lagen får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Av *andra stycket* framgår att prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

## 9.2 Förslaget till lag om ändring i konsumenttjänstlagen (1985:716)

**1 §** Denna lag gäller avtal om tjänster som näringsidkare utför åt konsumenter *när* tjänsten avser

1. arbete på lösa saker*, med eller utan digitala delar*, dock ej behandling av levande djur,
2. arbete på fast egendom, på byggnader eller andra anläggningar på mark eller i vatten eller på andra fasta saker,
3. förvaring av lösa saker, *med eller utan digitala delar,* dock ej förvaring av levande djur.

I 51–61 §§ finns särskilda bestämmelser om tjänster som avser uppförande eller tillbyggnad av en- eller tvåbostadshus (småhusentreprenader). Om det i ett avtal om en sådan tjänst ingår uppförande eller tillbyggnad av en komplementbyggnad, anses också den tjänsten som en småhusentreprenad.

I den *utsträckning* annat inte framgår av 51–61 §§ är lagens allmänna bestämmelser tillämpliga även på småhusentreprenader.

Paragrafen innehåller regler om lagens tillämpningsområde (se prop. 1984/85:110 s. 139–151 och prop. 2003/04:45 s. 130–131). Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

I *första stycket första och tredje punkterna* specificeras att lösa saker avser lösa saker både med och utan digitala delar. Detta innebär ingen ändring i sak. Specificeringen görs i anledning av de nya paragrafer som införs i lagen och som genomför reparationsdirektivet (se 62–66 §§).

*Tredje stycket* ändras endast språkligt.

**2 §** Lagen gäller inte

1. tillverkning av lösa saker, *med eller utan digitala delar*,
2. installation, montering eller annat arbete som en näringsidkare utför för att fullgöra ett avtal om köp av en lös sak, *med eller utan digitala delar,*
3. arbete som till fullgörande av ett avtal om köp utförs för att avhjälpa fel i den sålda egendomen.

Paragrafen innehåller regler med avgränsningar av lagens tillämpningsområde, främst i förhållande till köprättsliga regler (se prop. 1984/85:110 s. 151–155 och prop. 2001/02:134 s. 89). Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

I paragrafens *första och andra punkter* specificeras att lösa saker avser lösa saker både med och utan digitala delar. Detta innebär ingen ändring i sak. Specificeringen görs i anledning av de nya paragrafer om det europeiska formuläret för reparationsinformation som införs i lagen och som genomför reparationsdirektivet (se 62–66 §§).

**15 §** Avser tjänsten förvaring av en lös sak*, med eller utan digitala delar,* gäller i stället för vad som sägs i 9, 10 och 12–14 §§ att tjänsten ska anses felaktig, om förvaringen anordnas på ett sätt som avviker från

1. vad konsumenten med hänsyn till 4 § har rätt att kräva, även om avvikelsen beror på en olyckshändelse eller därmed jämförlig händelse,
2. sådana föreskrifter eller myndighetsbeslut som väsentligen syftar till att säkerställa att föremålet för tjänsten är tillförlitligt från säkerhetssynpunkt, eller
3. vad som därutöver får anses avtalat.

Tjänsten ska också anses felaktig, om förvaringen anordnas i strid mot förbud enligt 27 § produktsäkerhetslagen (2004:451) eller på ett sätt som avviker från sådana uppgifter enligt 10 § som inte har rättats på ett tydligt sätt.

Paragrafen innehåller särskilda regler om när en tjänst som avser förvaring av lös egendom ska anses felaktig (se prop. 1984/85:110 s. 211–213). Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

I *paragrafens första mening* specificeras att lös sak avser en lös sak både med och utan digitala delar. Detta innebär ingen ändring i sak. Specificeringen görs i anledning av de nya paragrafer om det europeiska formuläret för reparationsinformation som införs i lagen och som genomför reparationsdirektivet (se 62–66 §§).

## Det europeiska formuläret för reparationsinformation

***62 §*** *Om en näringsidkare erbjuder konsumenter tjänster i form av reparationer av lösa saker, med eller utan digitala delar, genom att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation som finns i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828, i den ursprungliga lydelsen, ska formuläret innehålla information om*

*1. näringsidkarens namn, postadress, telefonnummer och e-postadress och andra medel för kommunikation via internet som näringsidkaren tillhandahåller,*

*2. den lösa sak som ska repareras,*

*3. vad som ska åtgärdas genom reparationen och uppgift om tillvägagångssättet för reparationen,*

*4. reparationens pris eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas och det högsta belopp som priset kan uppgå till,*

*5. den tid som behövs för näringsidkaren att genomföra reparationen,*

*6. tillgången till ersättningsvaror under reparationstiden och priset för dessa,*

*7. den plats där konsumenten ska överlämna saken,*

*8. tillgången till tilläggstjänster, såsom avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av näringsidkaren, och specificerade kostnader för dessa,*

*9. giltighetstiden för villkoren i formuläret, och*

*10. i tillämpliga fall, ytterligare förhållanden som är relevanta.*

Paragrafen är ny och innehåller regler om det europeiska formuläret för reparationsinformation. Paragrafen genomför delvis artikel 4.1 och 4.4 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

Av paragrafen framgår att om en näringsidkare erbjuder konsumenter tjänster i form av reparationer av lösa saker, med eller utan digitala delar, och använder sig av det särskilda formuläret för reparationsinformation, så ska formuläret innehålla den information som räknas upp i en punktlista. En näringsidkare kan använda sig av ett formulär när ett erbjudande lämnas, men det är inte ett krav. Används formuläret ställs vissa krav i 63 och 64 §§.

Paragrafen är avgränsad till näringsidkare som utför reparationer av lösa saker, med eller utan digitala delar. Med reparation avses en eller flera åtgärder som vidtas för att en defekt sak ska återgå till ett skick där den uppfyller sitt avsedda syfte. Näringsidkare och konsument definieras i 1 a §. Med lös sak, med eller utan digitala delar, avses detsamma som i

lagen i stort och som med *vara* enligt 1 kap. 2 § konsumentköplagen (se prop. 2021/22:85 s. 236).

I paragrafen hänvisas till reparationsdirektivet. Hänvisningen är utformad så att den avser direktivet i en viss angiven lydelse, så kallad statisk hänvisning.

Enligt *punkten 1* ska formuläret innehålla uppgift om näringsidkarens namn, postadress, telefonnummer och e-postadress och andra medel för kommunikation via internet som näringsidkaren tillhandahåller. Det kan exempelvis röra sig om en chattfunktion via näringsidkarens hemsida.

Enligt *punkten 2* ska formuläret innehålla uppgift om den lösa sak som ska repareras. Saken kan bland annat benämnas genom sin varukategori eller övriga egenskaper.

Enligt *punkten 3* ska formuläret innehålla uppgift om vad som ska åtgärdas genom reparationen och om tillvägagångssättet. Det kan röra sig om att en funktion som ska återställas beskrivs och att det anges hur reparationen ska ske.

Enligt *punkten 4* ska formuläret innehålla uppgift om reparationens pris eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas och det högsta belopp som priset kan uppgå till. Det som ska anges är det totala pris som konsumenten ska betala. I fråga om arbete på löpande räkning ska därmed anges hur stor kostnaden är per arbetad timme. Kan det inte i förväg anges vilket material som behövs för att utföra tjänsten, ska materialkostnaderna uppskattas.

Enligt *punkten 5* ska formuläret innehålla uppgift om den tid som behövs för att genomföra reparationen. En tidsperiod eller ett datum kan anges.

Enligt *punkten 6* ska formuläret innehålla uppgift om tillgången till ersättningsvaror under reparationstiden och priset för dessa. Om näringsidkaren inte tillhandahåller några ersättningsvaror, ska det framgå.

Enligt *punkten 7* ska formuläret innehålla uppgift om den plats där konsumenten ska överlämna saken för reparation. Saken kan överlämnas i näringsidkarens lokal eller hållas tillgänglig för reparation i konsumentens hem.

Enligt *punkten 8* ska formuläret, i tillämpliga fall, innehålla uppgift om tillgången till stödtjänster, såsom avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av näringsidkaren och specificerade kostnader för dessa. En näringsidkare kan till exempel åta sig att för konsumentens räkning transportera saken till en särskild verkstad där reparationen ska ske. Tar näringsidkaren ut ersättning för en sådan tjänst, ska priset för denna tjänst anges.

Enligt *punkten 9* ska formuläret innehålla uppgift om giltighetstiden för villkoren i formuläret. Av 65 § följer att näringsidkaren är bunden av formuläret i 30 dagar och av 3 § följer att en längre giltighetstid är möjlig. Avtalas en sådan längre giltighetstid ska den framgå.

Enligt *punkten 10* ska formuläret, i tillämpliga fall, innehålla ytterligare förhållanden som är relevanta. Punkten ger uttryck för att formuläret inte är uttömmande utan att även annan information som är av relevans för tjänsten kan anges.

Paragrafen är av marknadsrättslig karaktär.

***63 §*** *Ett formulär enligt 62 § ska vara kostnadsfritt för konsumenten och ges i en handling eller i någon annan läsbar och varaktig form som är tillgänglig för denne.*

*En näringsidkare som lämnar ett erbjudande genom att använda formuläret ska, om konsumenten begär att få formuläret, överlämna det inom skälig tid och innan avtalet ingås.*

Paragrafen är ny och innehåller regler om hur ett formulär som avses i 62 § ska lämnas. Paragrafen genomför delvis artikel 4.1 och 4.2 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

Av *första stycket* framgår att formuläret ska vara kostnadsfritt. Näringsidkaren får alltså inte ta betalt av konsumenten för användning av formuläret. Vidare ska det ges i en handling eller i någon annan läsbar och varaktig form som är tillgänglig för konsumenten. Förutom en fysisk handling som ett papper kan det bland annat vara fråga om e-post och sms (se prop. 2013/14:15 s. 84 och prop. 2021/22:85 s. 296–297).

Av *andra stycket* framgår att en näringsidkare som lämnar ett erbjudande genom att använda formuläret ska, om konsumenten begär att få formuläret, överlämna det inom skälig tid och innan avtalet ingås. En förutsättning för att näringsidkaren ska kunna bli skyldig att överlämna formuläret är att denne använder sig av möjligheten att lämna ett erbjudande genom formuläret i förhållande till den ifrågavarande konsumenten. Det kan handla om att näringsidkaren i kontakter med konsumenten hänvisar till formuläret utan att skicka det till konsumenten. Begär konsumenten då att få formuläret ska det överlämnas inom skälig tid och innan avtalet ingås. Med skälig tid avses kortast möjliga tid efter begäran. Att formuläret ska överlämnas innan avtalet ingås är många gånger naturligt sett till att konsumenten först efter att ha tagit del av dess innehåll kan acceptera de villkor som anges.

***64 §*** *Näringsidkaren är bunden av ett erbjudande som lämnas i ett formulär enligt 62 § under 30 dagar från det att erbjudandet lämnades.*

Paragrafen är ny och innehåller regler om näringsidkarens bundenhet till ett erbjudande i ett formulär enligt 62 §. Paragrafen genomför artikel 4.5 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

Näringsidkaren är bunden av ett erbjudande som lämnas i ett formulär enligt 62 § i 30 dagar från det att erbjudandet lämnades. Näringsidkaren är alltså skyldig att genomföra en reparation enligt de villkor som anges i formuläret, om konsumenten accepterar erbjudandet inom 30 dagar. Av lagens 3 § följer att en längre tid än 30 dagar kan avtalas. Med dagar avses kalenderdagar.

En näringsidkare som inte står fast vid sitt erbjudande under föreskriven tid, kan bli skyldig att ersätta konsumenten för skada som uppstår som en följd av detta. Paragrafen hindrar inte att näringsidkaren och konsumenten under giltighetstiden når en överenskommelse med andra villkor än de som framgår av formuläret (jämför 6 § lagen [1915:218] om avtal och andra rättshandlingar på förmögenhetsrättens område).

***65 §*** *En näringsidkare som erbjuder tjänster i form av reparation av lösa saker, med eller utan digitala delar, ska informera konsumenten om priset för en undersökning av en defekt sådan sak som syftar till att*

*1. identifiera felets art eller typen av reparation som krävs, eller*

*2. att uppskatta priset för en reparation.*

Paragrafen är ny och innehåller informationskrav avseende priset för en undersökning av en lös sak innan ett avtal om reparation ingås. Paragrafen genomför artikel 4.3 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1

En näringsidkare som erbjuder tjänster i form av reparation av lösa saker, och som tillhandahåller en tjänst i form av en undersökning av en lös sak som syftar till att identifiera ett fel på saken, typen av reparation som krävs för att åtgärda felet eller att uppskatta priset för en reparation ska enligt paragrafen informera konsumenten om priset för en sådan undersökning. Det kan vara fråga om olika undersökningar som syftar till att bedöma om en reparation kan ske eller vilken typ av reparation som är lämplig. Det finns inga formkrav för hur informationen ska lämnas. Den kan lämnas på ett papper, via e-post eller genom en muntlig uppgift.

Paragrafen är av marknadsrättslig karaktär.

***66 §*** *En näringsidkare som erbjuder tjänster i form av reparation av lösa saker, med eller utan digitala delar, genom att använda ett formulär enligt 62 §, ska anses ha fullgjort de informationskrav som följer av*

*1. 22 a § första stycket 1–5 marknadsföringslagen (2008:486),*

*2. 16 § första stycket första meningen och första stycket 7 och 8 samt 17 § första stycket 1 lagen (2009:1079) om tjänster på den inre marknaden,*

*3. 2 kap. 2 § 1–3, 5 och 7 lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler, och*

*4. 8 § första stycket lagen (2002:562) om elektronisk handel och andra informationssamhällets tjänster, i fråga om en tjänsteleverantörs namn, adress i etableringsstaten och e-postadress.*

Paragrafen är ny och innehåller regler om att en näringsidkare som använder ett formulär enligt 62 §, ska anses ha fullgjort vissa informationskrav enligt andra författningar. Paragrafen genomför artikel 4.6 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.1.

Paragrafen gäller endast näringsidkare som erbjuder tjänster i form av reparation av lösa saker, med eller utan digitala delar. Med näringsidkare avses detsamma som i 1 a §.

I en lista hänvisas i fyra punkter till de krav på information som näringsidkaren ska anses ha fullgjort om formuläret enligt 62 § används. I detta ligger att informationen i formuläret ska vara fullständigt angiven. I annat fall kvarstår näringsidkarens informationsskyldighet enligt de hänvisade författningarna.

## Bemyndiganden

***67 §*** *Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om villkor för näringsidkares användande av den nationella delen på den europeiska onlineplattformen för reparationsinformation.*

Paragrafen är ny och innehåller ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om villkor för användande av den nationella delen på den europeiska onlineplattformen för reparationsinformation. Paragrafen genomför artikel 7.4 och 9.2 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.3.2.

Villkor för att en näringsidkare ska få tillgång till onlineplattformen kan handla om att näringsidkaren ska uppfylla vissa kvalifikationer. Villkoren kan också handla om att säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor och lokala reparationsinitiativ får förekomma på plattformen.

## 9.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler

### 1 kap. Inledande bestämmelser

**2 §** I lagen avses med

*affärslokal*: fast eller rörligt affärsställe där näringsidkaren varaktigt eller vanligen driver verksamhet,

*avtal utanför affärslokaler*: avtal som ingås

– då näringsidkaren och konsumenten samtidigt är närvarande på någon annan plats än i näringsidkarens affärslokal eller efter det att konsumenten lämnat ett anbud på en sådan plats,

– i näringsidkarens affärslokal eller med hjälp av ett medel för distanskommunikation i omedelbar anslutning till att konsumenten kontaktats av näringsidkaren på någon annan plats där de samtidigt varit närvarande, eller

– under en utflykt som har organiserats av näringsidkaren i marknadsförings- eller försäljningssyfte,

*digitalt innehåll*: data som framställs och tillhandahålls i digital form,

*digital tjänst*: en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller att utbyta uppgifter eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av tjänsten,

*distansavtal*: avtal som ingås inom ramen för ett av näringsidkaren organiserat system för att träffa avtal på distans, om kommunikationen uteslutande sker på distans,

*driftskompatibilitet*: förmåga att fungera med annan hårdvara eller programvara än sådan som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*kompatibilitet*: förmåga att utan konvertering fungera med sådan hårdvara eller programvara som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*marknadsplats online*: en tjänst som använder programvara, inbegripet en webbplats, en del av en webbplats eller en applikation, som administreras av en näringsidkare eller för dennes räkning och som gör det möjligt för konsumenten att ingå distansavtal med andra näringsidkare eller konsumenter,

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*personuppgifter*: sådan information som avses i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning),

*programvaruuppdatering: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster ska leva upp till de krav på varan som framgår av avtalet eller av lag,*

*reparerbarhetsindex: ett index som uttrycker möjligheten att reparera en vara och som fastställts inom Europeiska unionen,*

*tillverkare: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare, eller den som importerar varor till EES*,

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar,

*vara med digitala delar*: lös sak som är integrerad eller sammankopplad med ett digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att avsaknaden av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varan inte kan användas på det sätt som är avsett.

Paragrafen innehåller definitioner av vissa ord och uttryck som används i lagen (prop. 2004/05:13 s. 121–124, prop. 2013/14:15 s. 73–74, prop. 2019/20:63 s. 53–54 och prop. 2021/22:174 s. 155–157). Tre nya definitioner införs som genomför den nya lydelsen av artikel 2 i konsumenträttighetsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

Med *programvaruuppdatering* avses en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster lever upp till de krav på varan som framgår av avtalet eller av lag. Med det sistnämnda avses krav enligt 9 kap 4 och 5 §§ konsumentköplagen (2022:260).

Med *reparerbarhetsindex* avses ett index som uttrycker möjligheten att reparera en vara och som fastställts inom EU. Kommissionen kan fastställa krav för reparerbarhetsindex för olika varor genom delegerade förordningar. Indexet är ett värde mellan 1 och 10 som baseras på bland annat hur lätt varan är att demontera, om specialverktyg krävs och tillgången till reservdelar.

Med *tillverkare* avses den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare. Även en importör av varan omfattas av definitionen.

## 2 kap. Avtal om varor och icke finansiella tjänster

**2 §** Innan ett avtal ingås ska näringsidkaren ge konsumenten information om

1. sitt namn, organisationsnummer, telefonnummer, adress, e-postadress och andra medel för kommunikation via internet som näringsidkaren tillhandahåller och som gör det möjligt för konsumenten att bevara uppgifter i en läsbar och varaktig form, och, om näringsidkaren agerar för någon annans räkning, motsvarande uppgifter för den näringsidkaren,
2. varans eller tjänstens huvudsakliga egenskaper i den omfattning som är lämplig med hänsyn till varan eller tjänsten och till hur informationen ges,
3. varans eller tjänstens pris, inbegripet skatter och avgifter, eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas; om avtalet löper på obegränsad tid eller avser en prenumeration, ska även kostnaderna per faktureringsperiod och per månad anges,
4. personanpassning av priset på grund av automatiserat beslutsfattande,
5. kostnader för leverans eller porto och andra tillkommande kostnader,
6. kostnaden för att ett medel för distanskommunikation används, om inte kostnaden är beräknad efter normaltaxa,
7. villkoren för betalning samt för leverans*, inbegripet förekomsten av miljövänliga leveransalternativ,* eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande; om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska det i början av beställningsprocessen anges vilka betalningssätt som godtas och om det finns några begränsningar för leveransen,

8. handpenning eller andra ekonomiska garantier som konsumenten ska lämna och de villkor som gäller för detta,

9. den rätt som konsumenten har att reklamera enligt lag, hur reklamation kan göras och gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan vända sig för att framställa klagomål,

10. huruvida och under vilka förutsättningar det finns en ångerrätt, tidsfristen och övriga villkor för ångerrätten, hur ångerrätten utövas, att det finns ett standardformulär för utövande av ångerrätten samt förekomsten av den funktion som avses i 10 a § och var den finns tillgänglig,

11. den skyldighet konsumenten vid utövande av ångerrätten kan ha att på egen bekostnad återsända varan samt, vid distansavtal, kostnaden för att återsända varan om den är sådan att den inte kan återsändas med post,

12. huruvida konsumenten är skyldig att ersätta näringsidkaren enligt 15 § 3 eller 4,

13. åtaganden från näringsidkaren eller tillverkaren om att, utöver vad som följer av lag, betala tillbaka det som betalats för varan, byta ut eller reparera den eller utföra någon form av service på den, ifall varan inte överensstämmer med uppgifter som lämnats i utfästelser eller marknadsföring eller om det finns andra avvikelser från uppgifter som lämnats på ett sådant sätt,

*14. näringsidkarens ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster,*

*15.* den assistans och service som gäller efter försäljningen *samt andra garantier och liknande utfästelser än de som avses i punkten 13,*

*16. den minimiperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster,*

*17.* uppförandekoder som gäller för näringsidkaren och hur konsumenten kan ta del av dem,

*18.* avtalets löptid,

*19.* kortaste giltighetstid för konsumentens skyldigheter enligt avtalet,

*20.* villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt,

*21.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder,

*22.* kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det,

*23.* vilka möjligheter som finns att få en tvist med näringsidkaren prövad utanför domstol, *och*

*24. varans reparerbarhetsindex eller, om ett sådant inte finns, i förekommande fall information om tillgång till reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla de krav på varan som följer av avtalet och av lag samt pris och tillgång på dem.*

Vid en auktion får informationen enligt första stycket 1 ersättas med motsvarande uppgifter om auktionsförrättaren, om det är möjligt att delta i auktionen även på ett annat sätt än genom att använda ett medel för distanskommunikation. Under samma förutsättning får information enligt första stycket 9 om gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan framställa klagomål avse auktionsförrättarens verksamhetsställe.

Paragrafen innehåller regler om vilken information näringsidkaren ska ge till en konsument innan ett avtal ingås (se prop. 2013/14:15 s. 74–82, prop. 2019/20:63 s. 54–56, prop. 2021/22:174 s. 159–161 och prop. 2025/26:84 s. 45–46). Ändringar görs i paragrafens *första stycke* genom att informationskrav tillförs och att numreringen ändras som en följd av det. Tilläggen genomför den nya lydelsen av artikel 6 i konsumenträttighetsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

I *punkten 7* görs ett tillägg som innebär att näringsidkaren ska informera konsumenten om förekomsten av miljövänliga leveransalternativ. Det kan exempelvis vara att leveranser görs med elfordon. Informationskravet gäller bara i de fall näringsidkaren erbjuder sådana leveransalternativ.

*Punkten 14* är ny och anger att näringsidkaren ska informera om sitt ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster. Näringsidkarens ansvar för sådana fel regleras i 9 kap. 7–9 §§ konsumentköplagen (2022:260).

*Punkten 15* motsvarar den hittillsvarande punkten 14. Ett tillägg görs som innebär att näringsidkaren, utöver den assistans och service som gäller efter försäljningen, ska informera om andra garantier och liknande utfästelser än de som följer av punkten 13. Det kan handla om garantier från näringsidkaren själv, tillverkaren eller någon annan.

*Punkten 16* är ny och anger att näringsidkaren ska informera om den minimiperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster. Det kan vara fråga om uppdateringar som utförs av tillverkaren eller leverantören. Programvaruuppdatering definieras i 1 kap. 2 §. Den tid som uppdateringar tillhandahålls kan uttryckas som en tidsperiod eller med angivande av ett datum. Näringsidkaren är bara skyldig att lämna information som denne har tillgång till.

*Punkten 24* är ny och anger att näringsidkaren ska informera om varans reparerbarhetsindex. Reparerbarhetsindex definieras i 1 kap. 2 §. Om ett reparerbarhetsindex inte finns, ska näringsidkaren i förekommande fall informera om tillgång till reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla de krav på varan som följer av avtalet och av lag. Med det senare avses 4 kap. 1 och 2 §§ och 9 kap. 4 § konsumentköplagen. Informationen ska innefatta pris och tillgång på reservdelar. Näringsidkaren är bara skyldig att lämna information som denne har tillgång till.

### Hur information ska ges innan ett distansavtal ingås

**3 §** I fråga om distansavtal ska informationen enligt 2–2 b §§ ges klart och begripligt och på ett sätt som är anpassat till det medel för distanskommunikation som används. Särskild hänsyn ska tas till behoven hos underåriga och andra särskilt utsatta personer.

Om avtalet ska ingås genom ett sådant medel för distanskommunikation som gör att information endast kan ges i begränsad omfattning eller under begränsad tid, ska åtminstone information enligt 2 § första stycket 1, i fråga om näringsidkarens namn och organisationsnummer, 2–5, *18* och *20* ges med hjälp av det kommunikationsmedlet. Om det finns en ångerrätt, ska information enligt 2 § första stycket 10 också ges med hjälp av kommunikationsmedlet.

Om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska konsumenten särskilt uppmärksammas på innehållet i den information som ges enligt 2 § första stycket 2–5*, 13* och *18–20*.

*Information om konsumentens rätt att reklamera enligt lag ska ges med användande av ett sådant harmoniserat meddelande som avses i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960 av den 25 september 2025 om utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelandet om den rättsliga garantin om avtalsenlighet (reklamationsrätt) och den harmoniserade märkningen för den kommersiella hållbarhetsgarantin. Information om andra garantier än de som följer av lag ska ges med användande av en sådan harmoniserad märkning som avses i samma förordning. Informationen enligt 2 b § 1 ska ges i ett särskilt avsnitt i onlinegränssnittet och vara direkt och lätt tillgänglig från den plats där sökresul-*

*taten presenteras. Övrig information enligt 2 § första stycket och 2 a § ska ges på något annat lämpligt sätt i enlighet med kraven i första stycket i denna paragraf.*

I paragrafen regleras hur informationen i 2–2 b §§ ska lämnas inför ingående av distansavtal (prop. 2013/14:15 s. 82–84). Ändringarna genomför den nya lydelsen av artikel 6.1 l i konsumenträttighetsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

*Första stycket* ändras på så sätt att hittillsvarande sista meningen stryks. Meningen framgår i stället av paragrafens fjärde stycke.

I *andra stycket* görs ändringar till följd av den ändrade numreringen av informationskraven i 2 kap. 2 §. De innebär ingen ändring i sak. Den hittillsvarande sista meningen stryks. Meningen framgår i stället av paragrafens fjärde stycke.

I *tredje stycket* införs en hänvisning till 2 § första stycket 13. En konsument ska därmed särskilt uppmärksammas på sådan information när avtalet ingås på en webbplats genom att uppgifterna ska finnas tydligt synliga för konsumenten i samband med att beställningen genomförs (se prop. 2013/14:15 s. 84).

*Fjärde stycket* är nytt och reglerar hur viss information ska ges till konsumenten. Information om konsumentens rätt att reklamera enligt lag ska ges genom ett harmoniserat meddelande. Meddelandets utformning och vilken information det innehåller framgår av kommissionens genomförandeförordning. Av meddelandet framgår att konsumenten har minst två års reklamationsrätt vid köp av en vara som köps inom EU. Det framgår också att reklamationstiden i vissa länder kan vara längre. Genom att skanna en QR-kod kan konsumenten genom en webbsida få information om sina rättigheter i ett visst land.

Information om andra garantier än de som följer av lag ska ges genom en harmoniserad märkning. Märkningens utformning och vilken information den innehåller framgår av kommissionens genomförandeförordning. Märkningen innehåller information om tillverkarens garanti i antal år. Genom att skanna en QR-kod kan konsumenten också få ytterligare information om vad garantin innebär och om sin reklamationsrätt. Märkningen ska visas på ett tydligt sätt. Vid försäljning på en webbplats kan det göras genom att märkningen visas omedelbart bredvid bilden av varan.

Fjärde styckets tredje mening motsvarar hittillsvarande första styckets sista mening (se prop. 2021/22:174 s. 163–164). Styckets sista mening motsvarar hittillsvarande andra styckets sista mening (se prop. 2013/14:15 s. 83 och prop. 2019/20:63 s. 57).

### Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.
2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

Enligt *första punkten* träder lagändringarna i kraft den 1 maj 2027.

*Andra punkten* ger uttryck för allmänna principer om att äldre bestämmelser tillämpas på avtal som ingåtts före ikraftträdandet.

## 9.4 Förslaget till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486)

### Definitioner

**3 §** I denna lag *och i bilagan enligt 4 §* avses med

*allmänt miljöpåstående: ett miljöpåstående som inte ingår i en hållbarhetsmärkning och som inte specificeras tydligt och väl synligt på mediet,*

*affärsbeslut*: ett beslut som fattas av en konsument eller en näringsidkare om huruvida, hur och under vilka förutsättningar en produkt ska köpas, om hela eller delar av köpesumman ska betalas, om produkten ska behållas eller överlåtas, eller om en avtalsenlig rättighet i samband med produkten ska utnyttjas, oavsett om konsumenten eller näringsidkaren beslutar att handla eller att avstå från att handla,

*certifieringssystem: ett kontrollsystem från tredje part som intygar att en produkt, en process eller en affärsverksamhet uppfyller krav för användning av en hållbarhetsmärkning på villkor som*

*a) är allmänt tillgängliga, transparenta, rättvisa och icke-diskriminerande för näringsidkare som vill och kan uppfylla dem,*

*b) har utarbetats i samråd med sakkunniga och berörda parter,*

*c) fastställer förfaranden för att hantera bristande efterlevnad och som kan leda till att möjligheten att använda hållbarhetsmärkningen återkallas, och*

*d) innebär att en objektiv övervakning av systemet utförs av någon annan än en näringsidkare som använder systemet eller som ansvarar för det, och som efterlever standarder och förfaranden på nationell eller internationell nivå,*

*digitalt innehåll*: data som framställs och tillhandahålls i digital form,

*digital tjänst*: en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller att utbyta uppgifter eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av tjänsten,

*driftskompatibilitet*: förmåga att fungera med annan hårdvara eller programvara än sådan som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*elektronisk post*: ett adresserat eller på något annat sätt individualiserat elektroniskt meddelande i form av text, röst, ljud eller bild som sänds via ett allmänt elektroniskt kommunikationsnät och som kan lagras i nätet eller i mottagarens terminalutrustning tills mottagaren hämtar det,

*erkänd utmärkt miljöprestanda: miljöprestanda som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke eller i nationella eller regionala EN ISO 14024 typ I miljömärkesprogram som är officiellt erkända i medlemsstaterna eller krav på högsta miljöprestanda i annan unionsrätt,*

*förbrukningsvara: en komponent i en vara som återkommande förbrukas och som behöver bytas ut eller fyllas på för att varan ska fungera på avsett vis,*

*god marknadsföringssed*: god affärssed eller andra vedertagna normer som syftar till att skydda konsumenter och näringsidkare vid marknadsföring av produkter,

*hållbarhet: en varas förmåga att behålla sin funktion och prestanda under normal användning,*

*hållbarhetsmärkning: en förtroendemärkning, kvalitetsmärkning eller motsvarande som syftar till att särskilja och marknadsföra en produkt, en process eller en affärsverksamhet med hänvisning till dess miljömässiga eller sociala egenskaper och som inte är nödvändig för att uppfylla något krav enligt unionsrätten eller i nationell rätt,*

*kompatibilitet*: förmåga att utan konvertering fungera med sådan hårdvara eller programvara som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*marknadsföring*: reklam och andra åtgärder i näringsverksamhet som är ägnade att främja avsättningen av och tillgången till produkter inbegripet en näringsidkares handlande, underlåtenhet eller någon annan åtgärd eller beteende i övrigt före, under eller efter försäljning eller leverans av produkter till konsumenter eller näringsidkare,

*marknadsplats online*: en tjänst som använder programvara, inbegripet en webbplats, en del av en webbplats eller en applikation, som administreras av en näringsidkare eller för dennes räkning och som gör det möjligt för konsumenten att ingå distansavtal med andra näringsidkare eller konsumenter,

*miljöpåstående: en framställning som inte är nödvändig för att uppfylla ett krav enligt unionsrätten eller i nationell rätt och som anger att en produkt, en produktkategori, ett varumärke eller en näringsidkare har*

*a) positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än andra produkter, produktkategorier, varumärken eller näringsidkare, eller*

*b) förbättrat sin påverkan på miljön över tid,*

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*produkter*: alla typer av varor och tjänster, även digitala tjänster, digitalt innehåll, fast egendom och rättigheter och skyldigheter,

*programvaruuppdatering: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster ska leva upp till de krav på varan som framgår av avtalet eller av lag,*

*rankning*: den relativa position som en näringsidkare tilldelar produkter så som de presenteras, organiseras eller vidarebefordras, oberoende av vilka tekniska medel som används för sådan presentation, organisation eller vidarebefordran,

*reparerbarhetsindex: ett index som uttrycker möjligheten att reparera en vara och som fastställts inom Europeiska unionen,*

*tillverkare: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare, eller den som importerar varor till EES,*

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar,

*vara med digitala delar*: lös sak som är integrerad eller sammankopplad med ett digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att avsaknaden av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varan inte kan användas på det sätt som är avsett.

Paragrafen innehåller definitioner av vissa uttryck som används i lagen (se prop. 2007/08:115 s. 141–142 och prop. 2021/22:136 s. 542). Den ändras genom att nya definitioner införs som genomför de nya lydelserna av artikel 2 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder och artikel 2 i konsumenträttighetsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 6.1.

I *första stycket* görs en ändring som tydliggör att definitionerna i paragrafen tar sikte även på begrepp som förekommer i den bilaga som avses i 4 §, den så kallade svarta listan.

*Allmänt miljöpåstående* avser ett miljöpåstående som inte ingår i en hållbarhetsmärkning och som inte specificeras tydligt och väl synligt på mediet. Påståendet kan lämnas på olika sätt, exempelvis skriftligt, muntligt eller genom ett audiovisuellt medium. Exempel på allmänna miljöpåståenden kan vara ”miljövänlig”, ”grön”, ”ekologisk”, ”skonsam mot miljön” och ”klimatvänlig förpackning” eller liknande påståenden. Ett mer specificerat och konkret påstående är inte ett allmänt miljöpåstående,

exempelvis ”100 % av den energi som används för att producera denna förpackning kommer från förnybara källor.”

I definitionen av *certifieringssystem* anges krav för att ett certifieringssystem ska föreligga. Definitionen har betydelse genom att en näringsidkare får använda sig av en hållbarhetsmärkning under förutsättning att den kontrollerats av ett certifieringssystem (se definitionen av hållbarhetsmärkning och punkten 2 a i bilagan som avses i 4 §). Av *första ledet* framgår att ett *certifieringssystem* är ett kontrollsystem från tredje part som intygar att de krav som ställs för att en hållbarhetsmärkning ska få användas för en produkt, process eller affärsverksamhet, är uppfyllda. I en punktlista uppställs krav på de villkor som ska gälla för certifieringssystemet. I *punkten a* framgår att villkoren för systemet ska vara allmänt tillgängliga för de näringsidkare som vill leva upp till kraven, på transparenta rättvisa och icke-diskriminerande villkor. Samma villkor måste alltså föreskrivas för olika näringsidkare under samma förhållanden. I *punkten b* framgår att systemet ska ha utarbetats i samråd med sakkunniga och berörda parter. Systemägaren måste alltså ställa upp villkor som grundas i kunskap från sakkunniga och vara förankrad i den bransch där märkningen används. I *punkten c* framgår att systemet ska ha förfaranden för hantering av bristande efterlevnad och att hållbarhetsmärkningen ska kunna återkallas. Det ska alltså finnas rutiner för kontroll av efterlevnaden av kraven och en möjlighet att hindra användning av en hållbarhetsmärkning. Av *punkten d* framgår att ytterligare en aktör, någon annan än en näringsidkare som använder systemet eller den som ansvarar för det, ska övervaka att övervakningen av systemets krav sker inom ramen för ett objektivt förfarande. Denna aktör ska efterleva standarder och förfaranden på nationell och internationell nivå. Systemägarens rutiner ska alltså kontrolleras av en yttre aktör.

*Erkänd utmärkt miljöprestanda* avser miljöprestanda som uppfyller kraven i bland annat förordningen om EU-miljömärke. Definitionen hänvisar till produkter eller tjänster som uppfyller strikta miljökriterier under hela sin livscykel. Med miljöprestanda avses detsamma som i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010, nämligen resultatet av en tillverkares hantering av de produktegenskaper som ger upphov till miljöpåverkan.

*Förbrukningsvara* avser en komponent i en vara som återkommande förbrukas och som behöver bytas ut eller fyllas på för att varan ska fungera på avsett vis. Ett exempel är bläckpatroner i en skrivare.

*Hållbarhet* avser en varas egenskap att behålla sin funktion och prestanda under normal användning. Det kan till exempel handla om en varas förväntade livslängd vid normal användning.

*Hållbarhetsmärkning* avser en förtroendemärkning eller kvalitetsmärkning som syftar till att marknadsföra en produkt, en process eller affärsverksamhet genom att framhålla dess miljömässiga eller sociala egenskaper och som inte följer av EU-rätt eller nationell rätt. Det kan handla om märkningar som avser kriterier relaterade till miljöpåverkan eller samhälleligt ansvar.

*Miljöpåstående* avser en framställning som inte uppfyller ett krav enligt EU-rätt eller i nationell rätt (jämför definitionen av erkänd utmärkt miljöprestanda) och som anger att en produkt, en produktkategori, ett varumärke eller en näringsidkare har en positiv eller ingen miljöpåverkan eller

är mindre skadlig för miljön än andra produkter, produktkategorier, varumärken eller näringsidkare, eller har förbättrat sin påverkan på miljön över tid. Framställningen kan göras i text, bilder, grafik eller symboler.

Med *programvaruuppdatering* avses en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster lever upp till de krav som ställs på varan enligt avtalet och i lag. Med det sistnämnda avses kraven i 9 kap. 4 och 5 §§ konsumentköplagen (2022:260).

*Reparerbarhetsindex* avser ett index som uttrycker möjligheten att reparera en vara och som fastställts inom EU. Kommissionen kan fastställa krav för reparerbarhetsindex för olika varor genom delegerade förordningar. Indexet är ett värde mellan 1 och 10 som baseras på bland annat hur lätt varan är att demontera, om specialverktyg krävs och tillgången till reservdelar.

*Tillverkare* avser den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare. Även en importör av varan omfattas av definitionen.

### Förbud mot vilseledande marknadsföring

**10 §** En näringsidkare får vid marknadsföringen inte använda sig av felaktiga påståenden eller andra framställningar som är vilseledande i fråga om näringsidkarens egen eller någon annans näringsverksamhet.

Första stycket gäller särskilt framställningar som rör

1. produktens förekomst, art, mängd, kvalitet och andra utmärkande egenskaper,

*2. produktens miljömässiga och sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter såsom hållbarhet, reparerbarhet och återvinningsbarhet,*

*3.* produktens ursprung, användning och risker såsom inverkan på hälsa,

*4.* kundservice, reklamationshantering samt metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande,

*5.* produktens pris, grunderna för prisberäkningen, särskilda prisfördelar och betalningsvillkoren,

*6.* näringsidkarens egna eller andra näringsidkares kvalifikationer, ställning på marknaden, åtaganden, varumärken, varunamn, kännetecken och andra rättigheter,

*7.* belöningar och utmärkelser som har tilldelats näringsidkaren,

*8.* leveransvillkor för produkten,

*9.* behovet av service, reservdelar, byte eller reparation,

*10.* näringsidkarens åtagande att följa uppförandekoder,

*11.* konsumentens rättigheter enligt lag eller annan författning*, och*

*12. fördelar som inte följer av någon egenskap hos produkten eller näringsidkarens verksamhet och som är irrelevanta.*

En näringsidkare får inte heller utelämna väsentlig information i marknadsföringen av sin egen eller någon annans näringsverksamhet. Med vilseledande utelämnande avses även sådana fall när den väsentliga informationen ges på ett oklart, obegripligt, tvetydigt eller annat olämpligt sätt.

Paragrafen innehåller regler om vilseledande framställningar och utelämnanden (prop. 2007:115 s. 148–149). Ändringarna innebär att det införs två nya punkter och att punktlistan numreras om som en följd av detta. Ändringarna genomför ändringarna i artikel 6.1 b och 6.2 e i direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

*Punkten 2* är ny och innebär att framställningar som rör produktens miljömässiga och sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter som bland

annat hållbarhet ska beaktas särskilt vid bedömningen av om marknadsföring är felaktig eller vilseledande. Med cirkularitet avses att bevara värdet av resurser genom att återanvända, reparera och återvinna dem. Hållbarhet definieras i 3 §. Påståenden om en produkts sociala egenskaper kan avse arbetsvillkoren för de som framställt den.

*Punkten* 3 motsvarar hittillsvarande punkten 2. Ordet miljö stryks dock till följd av den nya punkten 2 som tar sikte på bland annat sådana framställningar.

*Punkten 12* är ny och innebär att irrelevanta påståenden som inte motiveras av en egenskap hos produkten eller näringsidkarens verksamhet ska beaktas särskilt vid bedömningen av vad som är felaktig eller vilseledande marknadsföring. Det kan vara påståenden om miljömässiga eller sociala aspekter men är inte begränsat till det. Exempel på påståenden som är irrelevanta och som inte motiveras av en produkt är att ett buteljerat vatten är glutenfritt eller att ett pappersark är plastfritt.

### Tjänster som jämför produkter

***12 d §*** *En näringsidkare som tillhandahåller en tjänst som jämför produkter eller leverantörer och som ger konsumenter information om miljömässiga eller sociala egenskaper eller om cirkularitetsaspekter, såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet, ska informera konsumenten om*

*– den jämförelsemetod som används,*

*– de produkter som jämförs och deras leverantörer, och*

*– de åtgärder som vidtas för att hålla informationen uppdaterad.*

*Informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket.*

Paragrafen är ny och reglerar informationskrav för näringsidkare som tillhandahåller jämförelsetjänster för konsumenter. Den genomför artikel 7.7 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Övervägandena finns i avsnitt 6.3.

I paragrafens *första stycke* framgår vilken verksamhet som aktualiserar de informationskrav som anges i en punktlista. Det kan vara en hemsida där produkter rankas utifrån påverkan på miljön eller hur mänskliga rättigheter efterlevts i produktionen. En näringsidkare som tillhandahåller en sådan tjänst ska informera om den jämförelsemetod som används, de produkter som jämförs och deras leverantörer, och de åtgärder som vidtas för att hålla informationen uppdaterad, exempelvis genom att närmare upplysa om vilka kriterier produkten jämförs utifrån och hur ofta kontroll av uppgifterna görs.

Av *andra stycket* framgår att informationen ska anses vara väsentlig vid tillämpning av 10 § tredje stycket.

### Påståenden om framtida miljöprestanda

***14 b §*** *En näringsidkare får vid marknadsföring som riktas till konsumenter använda sig av ett miljöpåstående om framtida miljöprestanda endast om påståendet stöds av tydliga, objektiva och kontrollerbara åtaganden i en allmänt tillgänglig genomförandeplan.*

*Genomförandeplanen ska vara realistisk och innehålla mätbara och tidsbundna mål. Den ska även innehålla andra relevanta och nödvändiga delar för att stödja dess genomförande. Näringsidkaren ska se till att en oberoende sakkunnig*

*regelbundet kontrollerar hur genomförandeplanen följs och att slutsatserna görs allmänt tillgängliga.*

Paragrafen är ny och innehåller regler om påståenden som gäller framtida miljöprestanda vid marknadsföring som riktas till konsumenter. Den genomför artikel 6.2 d i direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Övervägandena finns avsnitt 6.3.

I *första stycket* ställs vissa krav på en näringsidkare som använder sig av miljöpåståenden om framtida miljöprestanda. Begreppet miljöpåstående definieras i 3 §. Ett påstående om framtida miljöprestanda innebär att påståendet ska hänföra sig till en påverkan på miljön i framtiden i något bestämt avseende. Så kan vara fallet om näringsidkaren gör påståenden om en framtida övergång till en koldioxid- och klimatneutral produktion. Sådana påståenden är endast tillåtna om det stöds av tydliga, objektiva och kontrollerbara åtaganden i en allmänt tillgänglig genomförandeplan. En genomförandeplan är allmänt tillgänglig exempelvis om den återfinns på näringsidkarens webbplats. Med åtaganden avses de åtgärder som vidtagits för att den framtida miljöprestandan ska uppnås. Åtaganden ska vara tydliga, objektiva och kontrollerbara, vilket ställer krav på en konkretion som gör det möjligt att följa upp om åtagandena utförts.

I *andra stycket* ställs krav på en genomförandeplan och vad den ska innehålla. Planen ska vara realistisk och innehålla mätbara och tidsbundna mål. Den ska även innehålla andra relevanta och nödvändiga delar för att stödja dess genomförande. Det kan vara fråga om nödvändiga ekonomiska resurser och krav på teknisk utveckling som krävs för att åtagandena ska fullgöras.

Näringsidkaren ska se till att en oberoende sakkunnig regelbundet kontrollerar hur genomförandeplanen följs och att slutsatserna görs allmänt tillgängliga. Att den sakkunnige är oberoende innebär att denne ska vara självständig i förhållande till näringsidkaren och fri från intressekonflikter. Den sakkunnige ska ha erfarenhet och kompetens inom miljöfrågor och möjlighet att regelbundet övervaka näringsidkarens framsteg när det gäller åtagandena och målen. Näringsidkaren kan se till att den sakkunniges slutsatser görs tillgängliga genom att de exempelvis tillhandahålls på en webbplats.

### Information innan ett konsumentavtal ingås

**22 a §** Vid andra avtal än distansavtal och avtal utanför affärslokaler enligt 1 kap. 2 § lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler ska näringsidkaren innan avtalet ingås ge konsumenten klar och begriplig information om

1. sitt namn och telefonnummer samt sin gatuadress och e-postadress,
2. produktens huvudsakliga egenskaper i den omfattning som är lämplig med hänsyn till produkten och till hur informationen ges,
3. produktens pris, inbegripet skatter och avgifter, eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas,
4. kostnader för leverans eller porto och andra tillkommande kostnader,
5. villkoren för betalning samt för leverans eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande,
6. den rätt som konsumenten har att reklamera enligt lag och hur reklamation kan göras,
7. åtaganden från näringsidkaren eller tillverkaren om att, utöver vad som följer av lag, betala tillbaka det som betalats för produkten, byta ut eller reparera den eller utföra någon form av service på den, ifall produkten inte överensstämmer med

uppgifter som lämnats i utfästelser eller marknadsföring eller om det finns andra avvikelser från uppgifter som lämnats på ett sådant sätt,

*8. näringsidkarens ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster,*

*9.* den assistans och service som gäller efter försäljningen *samt andra garantier och liknande utfästelser än de som avses i punkten 7*,

*10. den minimiperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster,*

*11.* avtalets löptid,

*12.* villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt,

*13.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder,

*14.* kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det, *och*

*15. varans reparerbarhetsindex eller, om ett sådant inte finns, i förekommande fall information om tillgång till reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla de krav på varan som följer av avtalet och av lag, samt pris och tillgång på dem.*

Informationsskyldigheten enligt första stycket gäller inte, om informationen framgår av sammanhanget. Informationsskyldigheten gäller inte heller i fråga om

1. avtal som inte innebär en betalningsförpliktelse för konsumenten eller, i fråga om avtal om digitalt innehåll som levereras på något annat sätt än på ett fysiskt medium eller digitala tjänster, att konsumenten ska tillhandahålla personuppgifter på det sätt som anges i 2 kap. 1 § andra stycket lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler,

2. vardagliga avtal som fullgörs omedelbart,

3. andra avtal om fast egendom än sådana som avser uthyrning av fast egendom, eller

4. avtal som anges i 2 kap. 1 a § första stycket 1, 2 och 6–8 samt andra stycket och i 3 kap. lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler.

Paragrafen innehåller regler om vilken information näringsidkaren ska ge till en konsument innan ett avtal ingås. Ändringar görs i paragrafens *första stycke* genom att informationskrav tillförs och att numreringen ändras som en följd av det. Tilläggen genomför delvis den nya lydelsen av artikel 5 i konsumenträttighetsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.

*Punkten 8* är ny och anger att näringsidkaren ska informera om sitt ansvar för fel i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster. Näringsidkarens ansvar för fel regleras i 9 kap. 7–9 §§ konsumentköplagen (2022:260).

*Punkten 9* motsvarar hittillsvarande punkten 8. Ett tillägg görs som innebär att näringsidkaren även ska informera om andra garantier och liknande utfästelser än de som avses i punkten 7. Det kan handla om garantier från näringsidkaren själv, tillverkaren eller någon annan.

*Punkten 10* är ny och anger att näringsidkaren ska informera om den minimiperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster. Det kan vara fråga om uppdateringar som utförs av tillverkaren eller leverantören. Begreppet programvaruuppdatering definieras i 3 §. Den tid som uppdateringar tillhandahålls kan uttryckas som en tidsperiod eller med angivande av ett datum. Näringsidkaren är bara skyldig att lämna information som denne har tillgång till.

*Punkten 15* är ny och anger att näringsidkaren ska informera om varans reparerbarhetsindex. Reparerbarhetsindex definieras i 3 §. Om ett reparerbarhetsindex inte finns, ska näringsidkaren i förekommande fall informera

om tillgång till reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla de krav på varan som följer av avtalet och av lag (se 4 kap. 1 och 2 §§ samt 9 kap. 4 § konsumentköplagen). Informationen ska innefatta pris och tillgång på reservdelar. Näringsidkaren är bara skyldig att lämna information som denne har tillgång till.

***22 b §*** *Information om konsumentens rätt att reklamera enligt lag ska ges genom ett sådant harmoniserat meddelande som avses i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960 av den 25 september 2025 om utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelandet om den rättsliga garantin om avtalsenlighet (reklamationsrätt) och den harmoniserade märkningen för den kommersiella hållbarhetsgarantin. Information om andra garantier än de som följer av lag ska ges genom en sådan harmoniserad märkning som avses i samma förordning.*

*Informationen i första stycket ska lämnas på ett synligt sätt.*

Paragrafen är ny och reglerar hur viss information enligt 22 a § ska lämnas inför ingående av ett avtal. Övervägandena finns i avsnitt 6.2. Paragrafen genomför delvis den nya lydelsen av artikel 5 i konsumenträttighetsdirektivet.

Information om konsumentens rätt att reklamera enligt lag ska ges genom ett harmoniserat meddelande. Meddelandets utformning och vilken information det innehåller framgår av kommissionens genomförandeförordning.

Information om andra garantier än de som följer av lag ska ges genom en harmoniserad märkning. Märkningens utformning och vilken information den innehåller framgår av kommissionens genomförandeförordning.

Genom att skanna en QR-kod på meddelandet eller märkningen kan konsumenten på en webbsida få information om sina rättigheter i ett visst land. Meddelandet och märkningen ska visas på ett synligt sätt. Med detta avses att den ska hållas väl synlig för konsumenten. Detta kan ske genom att meddelandet eller märkningen visas på hyllan där de varor som omfattas av en sådan garanti visas.

### Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.
2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.
3. Äldre bestämmelser gäller för marknadsföring som har vidtagits före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 7.

Enligt *första punkten* träder lagändringarna i kraft den 1 maj 2027.

*Andra punkten* ger uttryck för allmänna principer om att äldre bestämmelser tillämpas på avtal som ingåtts före ikraftträdandet.

Av *tredje punkten* framgår att äldre bestämmelser ska tillämpas på marknadsföring som har vidtagits före ikraftträdandet. Om en viss marknadsföringsåtgärd har vidtagits både före och efter ikraftträdandet, finns det inga hinder mot att tillämpa de nya reglerna avseende denna såvitt gäller tiden efter ikraftträdandet (jämför prop. 2015/16:168 s. 30 och prop. 2021/22:174 s. 142). Det innebär bl.a. att de nya reglerna bör

tillämpas även på marknadsföring som redan pågår vid ikraftträdandet, t.ex. i kampanjer.

## 9.5 Förslaget till lag om ändring i konsumentköplagen (2022:260)

### 4 kap. Fel på varan

**2 §** Varan ska, utöver vad som följer av 1 §,

1. vara ägnad för de ändamål för vilka varor av samma slag i allmänhet används,
2. stämma överens med kvaliteten på och näringsidkarens beskrivning av ett prov eller en modell som har gjorts tillgänglig för konsumenten före köpet,
3. ha den mängd och de egenskaper och andra särdrag i fråga om hållbarhet, *möjlighet till reparation,* funktionalitet, kompatibilitet, säkerhet och särdrag i övrigt, som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art,
4. stämma överens med sådana uppgifter om varans egenskaper och andra särdrag eller användning som näringsidkaren eller någon i ett tidigare säljled eller för näringsidkarens räkning har lämnat vid marknadsföringen av varan eller annars före köpet, och
5. åtföljas av den förpackning och andra tillbehör samt anvisningar för installation, montering, användning, förvaring och skötsel som konsumenten med fog kan förutsätta.

Paragrafen anger de objektiva kraven för avtalsenlighet, det vill säga krav på varan utöver vad som följer av parternas avtal (se prop. 2021/22:85 s. 249–250). Ändringen i paragrafen genomför den nya lydelsen av artikel 7.1 d i varudirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.1.

I *punkten 3* görs ett tillägg som innebär att en vara ska ha de egenskaper och andra särdrag i fråga om möjlighet till reparation som är normalt förekommande för varor av samma slag. En vara som avviker från detta är felaktig enligt 5 §. För att näringsidkarens ansvar för fel ska aktualiseras ska möjligheten att reparera varan föreligga vid varans avlämnande (se 14 §). Behovet av en reparation kan dock uppkomma först därefter. Exempelvis kan en cykel vara felaktig om det vid avlämnandet saknas möjlighet att byta däck även om en punktering uppstår först efter en tid.

**14 §** Näringsidkaren svarar för fel på varan som har funnits vid avlämnandet och som visar sig inom tre år från denna tidpunkt. *Näringsidkaren svarar dock för fel som har funnits vid avlämnandet och som visar sig inom fyra år från denna tidpunkt, om ett avhjälpande enligt 5 kap. 4 § skett inom tre år från avlämnandet.* Om näringsidkaren har åtagit sig att som ett led i att fullgöra köpet installera varan, gäller ansvaret för fel från när installationen har utförts av näringsidkaren eller av någon annan för dennes räkning.

För en vara med digitala delar där det digitala innehållet eller den digitala tjänsten tillhandahålls kontinuerligt under en period, svarar näringsidkaren för fel på innehållet eller tjänsten som uppstår eller visar sig under tre år efter det att varan med digitala delar avlämnades eller den längre tid som avtalet löper. *Näringsidkaren svarar dock för sådana fel som visar sig inom fyra år från avhjälpandet eller den längre tid som avtalet löper, om ett avhjälpande enligt 5 kap. 4 § skett inom tre år från avlämnandet.*

Om konsumenten inte i rätt tid hämtar eller tar emot en vara som hålls tillgänglig för konsumentens räkning och varan försämras därefter, svarar näringsidkaren för

försämringen, om den inte enbart beror på varans egen beskaffenhet. Om en försämring av varan uppkommer efter avlämnandet, svarar näringsidkaren för försämringen, om den är en följd av näringsidkarens avtalsbrott.

Paragrafen reglerar näringsidkarens ansvar för fel (se prop. 2021/22:85 s. 258–259). Ändringarna i paragrafen genomför den nya lydelsen av artikel 10 i varudirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.2.

Ändringen i paragrafens första stycke innebär att en näringsidkare som avhjälper ett fel inom tre år från avlämnandet ansvarar för ytterligare fel som visar sig inom fyra år från avlämnandet. Ett avhjälpande medför alltså att ansvarstiden blir längre än om en omleverans görs (jämför 5 kap. 4 §). Ansvarstiden förlängs oavsett om det är konsumenten eller näringsidkaren som påkallar avhjälpande som felpåföljd.

Tillägget i *andra stycket* innebär att näringsidkarens ansvarsperiod för fel på digitalt innehåll eller digitala tjänster som tillhandahålls kontinuerligt under en period förlängs på motsvarande sätt som för andra varor, om näringsidkaren avhjälper ett fel inom tre år från avlämnandet. Den kortast möjliga tid som näringsidkarens ansvar gäller förlängs i ett sådant fall till fyra år även om avtalstiden löper kortare tid än så.

## 5 kap. Påföljder vid fel på varan

**4 a §** *Näringsidkaren ska, innan avhjälpande eller omleverans enligt 4 § vidtas, informera konsumenten om dennes rätt att välja mellan dessa åtgärder och om följderna enligt 4 kap. 14 § första och andra styckena av ett avhjälpande.*

*Informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket marknadsföringslagen (2008:486).*

Paragrafen är ny och innehåller regler om näringsidkarens skyldighet att lämna viss information till konsumenten. Paragrafen genomför artikel 13.2 a i varudirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.2.2.

Av *första stycket* framgår att näringsidkaren, innan en åtgärd enligt 4 § vidtas, ska informera konsumenten om rätten att välja mellan ett avhjälpande och en omleverans. Näringsidkaren ska även informera om följden enligt 4 kap. 14 § av att ett avhjälpande, nämligen att ett avhjälpande medför att näringsidkaren svarar för fel som förelåg vid avlämnandet och som visar sig inom fyra år från den tidpunkten.

Informationen kan ges i samband med att konsumenten reklamerar ett fel. Det finns inga formkrav för hur informationen ska lämnas. Den kan ges på ett papper, via mejl eller genom en muntlig uppgift.

Av *andra stycket* framgår att informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket marknadsföringslagen. Hänvisningen innebär att marknadsföringslagens sanktionssystem är tillämpligt om näringsidkaren brister i sin informationsskyldighet.

### Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

1. Denna lag träder i kraft den 1 maj 2027.
2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

Övervägandena finns i avsnitt 7. Bestämmelserna genomför artikel 21 och artikel 22 i reparationsdirektivet.

Enligt *första punkten* träder lagändringarna i kraft den 1 maj 2027.

*Andra punkten* ger uttryck för allmänna principer om att äldre bestämmelser tillämpas på avtal som ingåtts före ikraftträdandet.

## 9.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen

**1 §** Denna lag tillämpas i fråga om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen i domstolar eller vid förvaltningsmyndigheter avseende överträdelser av

- bestämmelser i förordningar som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022, och bestämmelser som kompletterar dessa, och
- bestämmelser som genomför direktiv som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets *direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024*.

Lagen tillämpas också i fråga om godkännande av enheter för att väcka sådan grupptalan.

I paragrafen anges lagens tillämpningsområde och innehåll (se prop. 2022/23:136 s. 140). Ändringarna i paragrafen genomför artikel 17 i reparationsdirektivet. Övervägandena finns i avsnitt 5.4.

Av *första stycket* framgår att lagen tillämpas i fråga om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen. Stycket ändras på det sättet att hänvisningen till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022 byts ut mot en hänvisning till reparationsdirektivet. Det är en uppdatering som följer av den nya lydelse av direktivet om grupptalan som införs genom reparationsdirektivet. Ändringen innebär att lagen även tillämpas avseende överträdelser av reparationsdirektivet. Det innebär bland annat att godkända enheter kan föra en grupptalan med anledning av överträdelser av bestämmelser som genomför reparationsdirektivet. Det kan exempelvis vara fråga om överträdelser av lagen om reparation av vissa konsumentvaror eller av 62–67 §§ konsumenttjänstlagen (1985:716).

Europeiska unionens officiella tidning

SV
L-serien

2024/825

6.3.2024

# EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2024/825

**av den 28 februari 2024**

**om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information**

**(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [1],

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet [2], och

av följande skäl:

(1) För att bidra till en välfungerande inre marknad, med utgångspunkt i en hög konsument- och miljöskyddsnivå, och för att föra den gröna omställningen framåt, är det viktigt att konsumenter kan fatta välgrundade köpbeslut och därmed bidra till mer hållbara konsumtionsmönster. Det innebär att näringsidkare har ett ansvar för att tillhandahålla tydlig, relevant och tillförlitlig information. Därför bör särskilda regler införas i unionens konsumenträtt för att bemöta otillbörliga affärsmetoder som vilseleder konsumenter och hindrar dem från att göra hållbara konsumtionsval, såsom metoder förknippade med förkortad livslängd för varor, vilseledande miljöpåståenden (*grönmålning*), vilseledande information om produkters, eller näringsidkares verksamheters sociala egenskaper eller icke-transparent och otillförlitlig hållbarhetsmärkning. Dessa regler kommer att göra det möjligt för behöriga nationella organ att hantera sådana metoder på ett effektivt sätt. Genom att säkerställa att miljöpåståenden är tillbörliga, begripliga och tillförlitliga kommer näringsidkare att kunna verka på lika villkor och konsumenter kommer att kunna välja produkter som faktiskt är bättre för miljön än konkurrerande produkter. Därigenom uppmuntras konkurrens som leder till miljömässigt mer hållbara produkter, så att de negativa miljökonsekvenserna minskar.

(2) Dessa nya regler bör införas genom ändringar av artiklarna 6 och 7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG [3], när det gäller affärsmetoder som ska anses vilseledande och således förbjudna på grundval av en prövning i det enskilda fallet, och genom ändring av bilaga I till direktiv 2005/29/EG med tillägg för särskilda vilseledande metoder som under alla omständigheter anses otillbörliga och därför är förbjudna. Såsom redan fastställts i direktiv 2005/29/EG bör det fortfarande vara möjligt att anse att en affärsmetod är otillbörlig på grundval av artiklarna 5–9 i det direktivet, även om metoden i fråga inte förtecknas som en otillbörlig affärsmetod i bilaga I till direktiv 2005/29/EG.

(3) För att konsumenter ska kunna fatta mer välgrundade beslut, och på så vis stimulera efterfrågan på och utbudet av mer hållbara varor, bör de inte vilseledas om produkters miljömässiga eller sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter, såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet, genom den samlade presentationen av en produkt. Artikel 6.1 i direktiv 2005/29/EG bör därför ändras genom att en produkts miljömässiga och sociala

[1] EUT C 443, 22.11.2022, s. 75.
[2] Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 januari 2024 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 20 februari 2024.
[3] Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

egenskaper och cirkularitetsaspekter läggs till i förteckningen över produktens utmärkande egenskaper med avseende på vilka en näringsidkares metoder kan anses vara vilseledande, efter en prövning i det enskilda fallet. Information från näringsidkare om en produkts sociala egenskaper genom hela värdekedjan kan till exempel avse kvaliteten på arbetsvillkoren och huruvida de är rättvisa för den berörda arbetskraften, såsom adekvata löner, socialt skydd, en säker arbetsmiljö och social dialog. Sådan information kan också avse respekt för mänskliga rättigheter, lika behandling och lika möjligheter för alla, inklusive jämställdhet, inkludering och mångfald, bidrag till sociala initiativ, eller etiska åtaganden, såsom djurskydd. En produkts miljömässiga och sociala egenskaper kan förstås i vid bemärkelse, och inbegripa produktens miljömässiga och sociala aspekter, konsekvenser och prestanda.

(4) Miljöpåståenden, särskilt klimatrelaterade påståenden, hänför sig alltmer till framtida prestanda i form av en övergång till koldioxid- och klimatneutralitet, eller ett liknande mål, till ett visst datum. Genom sådana påståenden ger näringsidkare intryck av att konsumenter bidrar till en koldioxidsnål ekonomi genom att köpa deras produkter. För att säkerställa att sådana påståenden är tillbörliga och tillförlitliga bör artikel 6.2 i direktiv 2005/29/EG ändras i syfte att förbjuda sådana påståenden, efter en prövning i det enskilda fallet, när de inte styrks genom tydliga, objektiva, allmänt tillgängliga och kontrollerbara åtaganden och mål från näringsidkaren som anges i en detaljerad och realistisk genomförandeplan som visar hur dessa åtaganden och mål kommer att uppnås och tilldelar resurser för detta. Genomförandeplanen bör innehålla alla relevanta delar som krävs för att fullgöra åtagandena, såsom budgetresurser och teknisk utveckling, när så är lämpligt och förenligt med unionsrätten. Sådana påståenden bör även kontrolleras av en oberoende expert, som bör vara självständig i förhållande tillnäringsidkaren och fri från intressekonflikter, med erfarenhet av och kompetens i miljöfrågor, och som bör ha möjlighet att regelbundet övervaka näringsidkarens framsteg när det gäller åtagandena och målen, inbegripet delmålen för att uppnå dem. Näringsidkare bör säkerställa att den oberoende expertens regelbundna iakttagelser är tillgängliga för konsumenterna.

(5) En annan potentiellt vilseledande affärsmetod som bör läggas till de särskilda metoder som avses i artikel 6.2 i direktiv 2005/29/EG är att gentemot konsumenter marknadsföra fördelar som är irrelevanta och inte direkt knutna till en egenskap hos den specifika produkten eller verksamheten och som på ett vilseledande sätt kan få konsumenter att tro att produkten respektive verksamheten är mer fördelaktig för konsumenter, miljön eller samhället än andra produkter eller näringsidkares verksamheter av samma typ, till exempel genom att påstå att ett visst varumärke av buteljerat vatten är glutenfritt eller påstå att pappersark inte innehåller plast.

(6) Att jämföra produkter på grundval av deras miljömässiga eller sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter, såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet, har blivit en allt vanligare marknadsföringsteknik som kan vara vilseledande för konsumenter, eftersom de inte alltid kan bedöma informationens tillförlitlighet. För att säkerställa att konsumenter inte vilseleds genom sådana jämförelser bör artikel 7 i direktiv 2005/29/EG ändras så att det krävs att konsumenter erhåller information om jämförelsemetoden, de produkter som jämförs och produkternas leverantörer samt åtgärderna för att hålla informationen uppdaterad. Detta bör säkerställa att konsumenter fattar mer välgrundade affärsbeslut när de förlitar sig på sådana jämförelser. Det bör säkerställas att sådana jämförelser är objektiva genom att särskilt jämföra produkter som har samma funktion, använda en gemensam metod och gemensamma antaganden och jämföra väsentliga och kontrollerbara egenskaper hos de produkter som jämförs.

(7) Hållbarhetsmärkning kan avse många egenskaper hos en produkt, process eller affärsverksamhet och det är viktigt att säkerställa att den är transparent och tillförlitlig. Uppvisandet av hållbarhetsmärkning som inte grundas på ett certifieringssystem eller som inte fastställts av offentliga myndigheter bör därför förbjudas genom att sådana metoder inkluderas i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG. Innan näringsidkaren uppvisar en hållbarhetsmärkning bör den säkerställa att märkningen enligt certifieringssystemets allmänt tillgängliga villkor uppfyller minimivillkoren för transparens och tillförlitlighet, inbegripet en objektiv övervakning av efterlevnaden av systemkraven. Sådan övervakning bör utföras av en tredje part vars kompetens och oberoende i förhållande till såväl systemets ägare som näringsidkaren säkerställs på grundval av standarder och förfaranden på internationell nivå, unionsnivå eller nationell nivå, till exempel genom överensstämmelse med relevanta internationella

standarder, såsom ISO 17065 *Bedömning av överensstämmelse – Krav på organ som certifierar produkter, processer och tjänster*, eller genom de mekanismer som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 ([4]).Uppvisande av hållbarhetsmärkning är fortfarande möjlig utan ett certifieringssystem när sådan märkning har fastställts av en offentlig myndighet, eller när ytterligare uttrycks- och presentationsformer av livsmedel används i enlighet med artikel 35 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1169/2011 ([5]).

Exempel på hållbarhetsmärkning som fastställts av offentliga myndigheter är logotyper som tilldelas när märkningen uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1221/2009 ([6]) eller (EG) nr 66/2010 ([7]). Vissa kontrollmärken, enligt definitionen i artikel 27 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 ([8]), kan också fungera som hållbarhetsmärkning om de marknadsför en produkt, process eller affärsverksamhet med hänvisning till exempelvis dess miljömässiga eller sociala egenskaper eller bådadera. Näringsidkaren bör kunna uppvisa sådana kontrollmärken endast om de har fastställts av offentliga myndigheter eller grundar sig på ett certifieringssystem. Den bestämmelsen kompletterar punkt 4 i bilaga I till direktiv 2005/29/EG, vilken förbjuder påståenden om att en näringsidkare, dennes affärsmetoder eller en produkt har godkänts, rekommenderats eller sanktionerats av ett offentligt eller privat organ när så inte är fallet eller påstå detta utan att villkoren för godkännandet, rekommendationen eller sanktioneringen iakttas. Frivilliga marknadsbaserade standarder och frivilliga offentliga standarder för gröna och hållbara obligationer riktar sig inte i första hand till icke-professionella investerare och omfattas av särskild lagstiftning. Av dessa skäl bör sådana standarder inte anses utgöra hållbarhetsmärkning enligt det här direktivet. Det är viktigt att offentliga myndigheter, så långt det är möjligt och i enlighet med unionsrätten, främjar åtgärder för att underlätta tillgång till hållbarhetsmärkning för små och medelstora företag.

(8) I situationer där uppvisandet av hållbarhetsmärkning omfattar kommersiella meddelanden som antyder eller ger intryck av att en produkt har positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än konkurrerande produkter, ska denna hållbarhetsmärkning även anses utgöra ett miljöpåstående.

(9) Bilaga I till direktiv 2005/29/EG bör även ändras för att förbjuda ett allmänt miljöpåstående om det saknas erkänd utmärkt miljöprestanda som är relevant för påståendet. Exempel på allmänna miljöpåståenden inkluderar ”miljövänlig”, ”ekovänlig”, ”grön”, ”naturvänlig”, ”ekologisk”, ”miljömässigt korrekt”, ”klimatvänlig”, ”skonsam mot miljön”, ”koldioxidvänlig”, ”energieffektiv”, ”biologiskt nedbrytbar”, ”biobaserad” eller liknande påståenden som antyder eller ger intryck av utmärkt miljöprestanda. Sådana allmänna miljöpåståenden bör förbjudas när erkänd utmärkt miljöprestanda inte kan styrkas. När miljöpåståendet specificeras tydligt och väl synligt på samma medium, såsom samma reklaminslag, produktens förpackning eller gränssnitt för onlineförsäljning, anses miljöpåståendet inte utgöra ett allmänt miljöpåstående. Exempelvis utgör påståendet ”klimatvänlig förpackning” ett allmänt påstående, medan påståendet ”100 % av den energi som används för att producera denna förpackning kommer från förnybara källor” är ett särskilt påstående, vilket inte skulle omfattas av detta förbud, med förbehåll för tillämpningen av andra bestämmelser i direktiv 2005/29/EG som fortfarande är tillämpliga på sådana särskilda påståenden. Vidare skulle ett påstående som görs i skriftlig form eller muntligen i kombination med implicita påståenden såsom färger eller bilder kunna utgöra ett allmänt miljöpåstående.

([4]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (EUT L 218, 13.8.2008, s. 30).

([5]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1169/2011 av den 25 oktober 2011 om tillhandahållande av livsmedelsinformation till konsumenterna, och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 1924/2006 och (EG) nr 1925/2006 samt om upphävande av kommissionens direktiv 87/250/EEG, rådets direktiv 90/496/EEG, kommissionens direktiv 1999/10/EG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG, kommissionens direktiv 2002/67/EG och 2008/5/EG samt kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 (EUT L 304, 22.11.2011, s. 18).

([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1221/2009 av den 25 november 2009 om frivilligt deltagande för organisationer i gemenskapens miljölednings- och miljörevisionsordning (Emas) och om upphävande av förordning (EG) nr 761/2001 och kommissionens beslut 2001/681/EG och 2006/193/EG (EUT L 342, 22.12.2009, s. 1).

([7]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke (EUT L 27, 30.1.2010, s. 1).

([8]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 av den 16 december 2015 för tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning (EUT L 336, 23.12.2015, s. 1).

(10) Erkänd utmärkt miljöprestanda kan visas genom efterlevnad av förordning (EG) nr 66/2010, officiellt erkända EN ISO 14024-miljömärkesprogram i medlemsstaterna eller genom motsvarighet till högsta miljöprestanda för en särskild miljöegenskap i enlighet med annan tillämplig unionsrätt, såsom klass A i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 ([9]). Den erkända utmärkta miljöprestandan i fråga bör vara relevant för hela påståendet. Exempelvis är det möjligt att göra ett allmänt miljöpåstående såsom ”energieffektiv” på grundval av erkänd utmärkt miljöprestanda i enlighet med förordning (EU) 2017/1369. Däremot kan ett allmänt miljöpåstående såsom ”biologiskt nedbrytbar” inte baseras på erkänd utmärkt miljöprestanda i enlighet med förordning (EG) nr 66/2010, eftersom det inte fastställs några kriterier för biologisk nedbrytbarhet i de särskilda EU-miljömärkeskriterier som hänför sig till produkten i fråga. På samma sätt bör en näringsidkare inte göra ett allmänt påstående – till exempel ”medveten”, ”hållbar” eller ”ansvarsfull” – som baseras uteslutande på erkänd utmärkt miljöprestanda, eftersom sådana påståenden avser andra egenskaper utöver miljöegenskaper, såsom sociala egenskaper.

(11) En annan vilseledande affärsmetod, som bör förbjudas under alla omständigheter och således läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG, är när näringsidkaren gör ett miljöpåstående om hela produkten eller näringsidkarens hela affärsverksamhet, när det de facto endast hänför sig till vissa aspekter av produkten eller en specifik, icke-representativ del av näringsidkarens affärsverksamhet. Det förbudet skulle vara tillämpligt exempelvis om en produkt marknadsförs som ”tillverkad av återvunnet material”, vilket ger intrycket av att hela produkten är gjord av återvunnet material, när det i praktiken endast gäller förpackningen, eller när en näringsidkare ger intryck av att den använder uteslutande förnybara energikällor när flera av näringsidkarens affärslokaler faktiskt fortfarande använder fossila bränslen. Således bör förbudet inte hindra en näringsidkare från att göra miljöpåståenden i om hela sin affärsverksamhet, förutsatt att dessa påståenden är korrekta och kontrollerbara och att de inte överdriver miljöfördelarna, vilket skulle vara fallet i det andra av dessa exempel, om den näringsidkaren skulle rapportera en minskad användning av fossila bränslen i sin verksamhet överlag.

(12) Det är särskilt viktigt att förbjuda påståenden, baserade på kompensation av växthusgasutsläpp, om att en produkt, antingen en vara eller en tjänst, har en neutral, minskad eller positiv miljöpåverkan när det gäller utsläpp av växthusgaser. Sådana påståenden bör under alla omständigheter vara förbjudna och läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG eftersom de vilseleder konsumenter genom att få dem att tro att dessa påståenden avser själva produkten, eller tillhandahållandet och tillverkningen av produkten, eller eftersom de ger konsumenter ett felaktigt intryck av att konsumtionen av produkten inte har någon miljöpåverkan. Exempel på sådana påståenden är ”klimatneutral”, ”certifierad som koldioxidneutral”, ”koldioxidpositiv”, ”nettonollutsläpp av växthusgaser”, ”klimatkompenserad”, ”minskad klimatpåverkan” och ”begränsat koldioxidavtryck”. Sådana påståenden bör tillåtas endast om de baseras på den berörda produktens faktiska livscykelinverkan och inte på kompensation av växthusgasutsläpp utanför produktens värdekedja, eftersom den förstnämnda och den sistnämnda inte är likvärdiga. Ett sådant förbud bör inte hindra företag från att marknadsföra sina investeringar i miljöinitiativ, inbegripet koldioxidkreditprojekt, så länge de tillhandahåller sådan information på ett sätt som inte är vilseledande och som uppfyller kraven i unionsrätten.

(13) Ytterligare krav på miljöpåståenden måste fastställas i specifika unionsrättsakter. Dessa nya krav kommer att bidra till målet för kommissionens meddelande av den 11 december 2019 om den europeiska gröna given att göra det möjligt för köpare att fatta mer hållbara beslut och minska risken för grönmålning genom tillförlitlig, jämförbar och kontrollerbar information.

(14) Marknadsföring i medlemsstaterna av varor såsom identiska varor när deras sammansättning eller egenskaper i själva verket skiljer sig åt väsentligt kan vilseleda konsumenter och få dem att fatta affärsbeslut som de annars inte skulle ha fattat. Sådana marknadsföringsmetoder behandlas uttryckligen i artikel 6.2 c i direktiv 2005/29/EG, som infördes genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2161 ([10]) och som medlemsstaterna måste tillämpa från den 28 maj 2022. Kommissionen kommer under 2024 att bedöma och rapportera om tillämpningen

([9]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 28.7.2017, s. 1).

([10]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2161 av den 27 november 2019 om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/6/EG, 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller bättre upprätthållande och modernisering av unionens konsumentskyddsregler (EUT L 328, 18.12.2019, s. 7).

av direktiv (EU) 2019/2161, inbegripet artikel 6.2 c i direktiv 2005/29/EG, och huruvida dessa metoder bör omfattas av strängare krav, inbegripet förbud i bilaga I. De nya bestämmelserna mot grönmålning i det här direktivet bör även omfatta sådana metoder där versioner av samma produkt marknadsförs såsom identiska i olika medlemsstater trots väsentliga skillnader i den mening som avses i artikel 6.2 c i direktiv 2005/29/EG.

(15) Framställandet av krav som enligt lag gäller för samtliga produkter inom den relevanta produktkategorin på unionsmarknaden, inbegripet importerade produkter, som utmärkande för näringsidkarens erbjudande bör förbjudas under alla omständigheter och således läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG. Detta förbud bör exempelvis vara tillämpligt när en näringsidkare gör reklam för att en viss produkt inte innehåller ett särskilt kemiskt ämne när detta ämne redan är förbjudet enligt lag för samtliga produkter i denna produktkategori i unionen. Omvänt bör förbudet inte omfatta affärsmetoder som marknadsför att näringsidkaren eller produkten iakttar lagstadgade krav som är tillämpliga endast på vissa produkter men inte på andra, konkurrerande produkter inom samma kategori på unionsmarknaden, till exempel produkter som inte härstammar från unionen. Det kan vara så att vissa produkter på marknaden ska uppfylla vissa rättsliga krav medan andra produkter inom samma produktkategori inte måste uppfylla de kraven. Till exempel skulle det, för fiskprodukter som framställts hållbart i enlighet med unionsrätten, vara tillåtet att framhäva dessa produkters hållbarhetsegenskaper som uppfyller unionens rättsliga krav, om fiskprodukter som har sitt ursprung i tredjeländer som erbjuds på unionsmarknaden inte behöver uppfylla dessa krav enligt unionsrätten.

(16) För att förbättra konsumenters välbefinnande bör ändringarna av direktiv 2005/29/EG också ta itu med ett antal metoder som syftar till förkortad produktlivslängd, inbegripet metoder för planerat åldrande, med vilket avses en kommersiell metod som innebär att man medvetet planerar eller utformar en produkt så att den har en begränsad livslängd, vilket leder till att den blir föråldrad eller slutar att fungera efter en viss period eller efter en förutbestämd användningsintensitet. Det är till nackdel för konsumenter att köpa produkter som förväntas hålla längre än de faktiskt gör. Vidare har metoder som syftar till förkortad produktlivslängd sammantaget negativ miljöpåverkan i form av ökat avfall och ökad användning av energi och material. Genom att komma till rätta med information som avser metoder som syftar till förkortad produktlivslängd kommer också mängden avfall sannolikt att minska, vilket bidrar till en mer hållbar konsumtion.

(17) Förbud bör också införas, i bilaga I till direktiv 2005/29/EG, mot att undanhålla konsumenter information om att en programvaruuppdatering kommer att inverka negativt på funktionen hos varor med digitala delar eller användningen av digitalt innehåll eller digitala tjänster. I allmänhet förväntas näringsidkare som ansvarar för utvecklingen av programvaruuppdateringar ha sådan information, medan näringsidkare i andra fall kan förlita sig på tillförlitlig information från till exempel programvaruutvecklare, leverantörer eller behöriga nationella myndigheter. Om konsumenten exempelvis uppmanas att uppdatera operativsystemet på sin smarttelefon bör näringsidkaren inte undanhålla konsumenten information att en sådan uppdatering kommer att inverka negativt på någon av smarttelefonens funktioner, till exempel batteriet eller vissa applikationers funktioner, eller göra smarttelefonen i dess helhet långsammare. Förbudet bör omfatta alla uppdateringar, också vad gäller säkerhet och funktionalitet. Uppdateringar, däribland säkerhetsuppdateringar, som är nödvändiga för att upprätthålla varans, det digitala innehållets och den digitala tjänstens överensstämmelse, omfattas även av artikel 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 ([11]) och artikel 7 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 ([12]). Detta påverkar inte tillämpningen av artikel 19 i direktiv (EU) 2019/770.

([11]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och digitala tjänster (EUT L 136, 22.5.2019, s. 1).

([12]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).

(18) Programvaruuppdateringar som utgör säkerhetsuppdateringar är nödvändiga för en säker användning av produkten, medan uppdateringar som rör förbättrad funktionalitet inte är det. Därför bör direktiv 2005/29/EG förbjuda att en programvaruuppdatering presenteras som nödvändig för att upprätthålla produktens överensstämmelse även om den uppdateringen bara förbättrar funktionaliteten.

(19) Kommersiella meddelanden för varor med en egenskap som införts för att begränsa deras hållbarhet är en affärsmetod som är till skada för konsumenter och miljön, eftersom de uppmuntrar till försäljning av sådana varor, vilket leder till högre kostnader för konsumenter och onödig resursanvändning, avfallsgenerering och utsläpp av växthusgaser. Sådana kommersiella meddelanden bör därför förbjudas när näringsidkaren har tillgång till information om egenskapen och dess konsekvenser för varans hållbarhet. Exempel på sådana egenskaper kan vara programvara som medför att varan slutar att fungera eller begränsar varans funktionalitet efter en viss period, eller maskinvara som är utformad för att sluta att fungera efter en viss period. Det kan också röra sig om ett konstruktions- eller tillverkningsfel som, även om det inte införs som en egenskap för detta ändamål, leder till för tidiga fel på varan, om det inte rättas till när näringsidkaren har fått tillgång till information om förekomsten och konsekvenserna av egenskapen i fråga. Vad gäller detta förbud inbegriper kommersiella meddelanden sådana meddelanden som är avsedda att direkt eller indirekt marknadsföra varorna. Tillverkning av varor och tillhandahållande på marknaden utgör inte ett kommersiellt meddelande.

Detta förbud bör främst syfta till att omfatta näringsidkare som även tillverkar varorna eftersom det är de som fastställer varornas hållbarhet.När en vara fastställs innehålla en egenskap för att begränsa hållbarheten förväntas tillverkaren av varan därför i allmänhet vara medveten om egenskapen och dess konsekvenser för varans hållbarhet. Näringsidkare som inte tillverkar varorna, till exempel säljare, bör icke desto mindre omfattas av det förbudet om de har tillgång till tillförlitlig information om egenskapen och dess konsekvenser för hållbarheten, såsom ett uttalande från en behörig nationell myndighet eller information från tillverkaren. Så snart sådan information är tillgänglig för näringsidkaren bör förbudet därför gälla oavsett om näringsidkaren de facto känner till informationen eller inte, till exempel genom att underlåta att ta del av den. För att en sådan affärsmetod ska anses vara otillbörlig bör det inte vara nödvändigt att styrka att syftet med egenskapen är att stimulera ett utbyte av varan, utan det skulle vara tillräckligt att bevisa att egenskapen har införts för att begränsa varans hållbarhet. Detta förbud kompletterar, och påverkar inte, de avhjälpande åtgärder som är tillgängliga för konsumenter vid bristande avtalsenlighet enligt direktiv (EU) 2019/771. Användningen av egenskaper som begränsar varans hållbarhet bör särskiljas från tillverkningsmetoder där material eller processer av allmänt låg kvalitet används, vilket medför att varan får begränsad hållbarhet. Bristande avtalsenlighet hos en vara som beror på användning av material av låg kvalitet bör fortsatt omfattas av de regler om bristande avtalsenlighet som fastställs i direktiv (EU) 2019/771.

(20) En annan affärsmetod som bör förbjudas i bilaga I till direktiv 2005/29/EG är metoden att felaktigt påstå att en vara har en viss hållbarhet i fråga om användningstid eller användningsintensitet under normala användningsförhållanden. Detta skulle exempelvis vara fallet om en näringsidkare informerar konsumenten om att en tvättmaskin förväntas hålla ett visst antal tvättar, i enlighet med normal förväntad användning enligt bruksanvisningen, medan den faktiska användningen av tvättmaskinen under de föreskrivna förhållandena visar att så inte är fallet. Sådana påståenden görs till stor del av tillverkarna, eftersom de fastställer varornas hållbarhet. Näringsidkare som också är tillverkare av varorna förväntas därför i allmänhet vara medvetna om falska påståenden om varornas hållbarhet, medan andra näringsidkare, till exempel säljare, bör förlita sig på tillförlitlig information som de har tillgång till, exempelvis på grundval av ett uttalande från en behörig nationell myndighet eller information från tillverkaren. Bristande avtalsenlighet hos en vara som beror på tillfälliga fel i tillverkningen av en vara bör fortsatt omfattas av de regler om bristande avtalsenlighet som fastställs i direktiv (EU) 2019/771.

(21) På samma sätt bör bilaga I till direktiv 2005/29/EG även ändras så att det blir förbjudet att presentera produkter såsom möjliga att reparera när detta inte är fallet.

(22) Förbudet mot sådana metoder i samband med hållbarhet och reparerbarhet i direktiv 2005/29/EG skulle ge medlemsstaternas konsumentskyddsmyndigheter ett ytterligare verktyg vid deras tillsyn av efterlevnaden för bättre skydd av konsumentintresset i fall där näringsidkare inte uppfyller de krav på varornas hållbarhet och reparerbarhet som föreskrivs i produktspecifik unionsrätt.

(23) En annan metod med koppling till förkortad produktlivslängd som bör förbjudas och läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG är att förmå konsumenten att byta ut eller fylla på förbrukningsvaror i en produkt tidigare än vad som annars skulle vara nödvändigt av tekniska skäl. Sådana metoder vilseleder konsumenter att tro att varorna inte längre kommer att fungera om inte förbrukningsvarorna byts ut, vilket får konsumenter att köpa mer förbrukningsvaror än nödvändigt. Exempelvis bör metoder som uppmanar konsumenten, via inställningar i skrivaren, att byta ut skrivarens bläckpatroner innan de faktiskt är tomma för att stimulera inköp av ytterligare bläckpatroner vara förbjudna.

(24) Bilaga I till direktiv 2005/29/EG bör även ändras så att det införs ett förbud mot att undanhålla konsumenten information om en varas bristfälliga funktionalitet vid användning av förbrukningsvaror, reservdelar eller tillbehör som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren. Om en skrivare exempelvis är utformad så att dess funktionalitet begränsas vid användning av bläckpatroner som inte tillhandahålls av skrivarens ursprungliga tillverkare bör den informationen inte döljas för konsumenten eftersom en sådan affärsmetod skulle kunna vilseleda konsumenten att köpa alternativa bläckpatroner som inte kan användas för den skrivaren, vilket leder till onödiga avfallsströmmar eller ytterligare kostnader för konsumenten. Om en smart enhet är utformad på ett sådant sätt att dess funktionalitet begränsas vid användning av laddare eller reservdelar som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren bör inte heller den informationen döljas för konsumenten vid tidpunkten för köpet. Det bör också vara förbjudet att vilseleda konsumenten att tro att användning av förbrukningsvaror, laddare eller tillbehör som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren kommer att försämra en varas funktion om detta inte är fallet. Näringsidkare som även är tillverkare av sådana varor förväntas ha denna information, medan andra näringsidkare, till exempel säljare, bör förlita sig på tillförlitlig information som de har tillgång till, exempelvis på grundval av ett uttalande från en behörig nationell myndighet eller information från tillverkaren.

(25) För att konsumenter ska kunna fatta mer välinformerade beslut och stimulera efterfrågan på, och tillhandahållandet av, mer hållbara varor, bör särskild information om en produkts hållbarhet och reparerbarhet lämnas för alla typer av varor innan avtalet ingås. När det gäller varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster bör konsumenter erhålla information om den period under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar är tillgängliga. Därför bör Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU ([13]) ändras så att konsumenter erhåller förhandsinformation om hållbarhet, reparerbarhet och tillgång till uppdateringar. Informationen bör tillhandahållas konsumenter på ett tydligt och begripligt sätt och i överensstämmelse med tillgänglighetskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 ([14]). Skyldigheten att tillhandahålla konsumenter denna information kompletterar, och påverkar inte, de konsumenträttigheter som tillhandahålls i direktiven (EU) 2019/770 och (EU) 2019/771.

(26) Tillverkarens kommersiella hållbarhetsgaranti i den mening som avses i artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771 utgör en bra indikator för en varas hållbarhet. Tillverkarens kommersiella hållbarhetsgaranti är en tillverkares åtagande gentemot konsumenten om varans hållbarhet. Närmare bestämt är det ett åtagande om att varan inom ramen för normal användning kommer att upprätthålla de funktioner och den prestanda som krävs. För att informera konsumenter om att en hållbarhetsgaranti erbjuds för en viss vara bör denna information ges till konsumenten med hjälp av en harmoniserad märkning. Näringsidkare som säljer varor bör, om tillverkaren gör denna information tillgänglig för näringsidkaren, vara skyldiga att informera konsumenter om förekomsten av och löptiden för en kommersiell hållbarhetsgaranti som tillverkaren erbjuder utan ytterligare kostnader för hela varan och för mer än två år. Näringsidkaren bör inte vara skyldig att aktivt söka efter sådan information från tillverkaren, till exempel genom att söka på produktspecifika webbplatser. För att undvika att konsumenter förväxlar den kommersiella hållbarhetsgarantin med den rättsliga garantin om avtalsenlighet bör konsumenter i den harmoniserade märkningen påminnas om att de också omfattas av den rättsliga garantin om avtalsenlighet.

([13]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

([14]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

(27) Aktuella rapporter har visat att konsumenter ofta är omedvetna om sina lagstadgade rättigheter enligt direktiv (EU) 2019/771. Ett harmoniserat meddelande bör därför påminna konsumenter om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet och dess huvudsakliga delar, inbegripet dess minsta löptid på två år samt en allmän hänvisning till att den rättsliga garantin om avtalsenlighet eventuellt kan vara längre enligt nationell rätt. Detta kommer att förhindra möjlig sammanblandning med informationen om den kommersiella hållbarhetsgarantin.

(28) Den harmoniserade märkningen bör visas på ett väl synligt sätt och användas så att det är möjligt för konsumenter att lätt identifiera vilken specifik vara som omfattas av en kommersiell hållbarhetsgaranti som tillverkaren erbjuder utan ytterligare kostnad och som täcker hela varan i mer än två år, till exempel genom att märkningen placeras direkt på en specifik varas förpackning, genom att märkningen visas på ett väl synligt sätt på hyllan där de varor som omfattas av en sådan garanti placeras, eller genom att den placeras omedelbart bredvid bilden av varan vid onlineförsäljning. Tillverkare som erbjuder sådana hållbarhetsgarantier kan själva placera den harmoniserade märkningen direkt på den berörda varan eller på dess förpackning, i syfte att dra nytta av en kommersiell fördel. Näringsidkare bör säkerställa att den harmoniserade märkningen är tydligt synlig. Samtidigt bör det harmoniserade meddelandet innehålla en allmän påminnelse till konsumenter om den rättsliga garanti om avtalsenlighet som gäller för alla varor i enlighet med direktiv (EU) 2019/771. Det harmoniserade meddelandet bör visas på ett väl synligt sätt, till exempel på en affisch på ett iögonfallande sätt på en vägg i butiken, bredvid kassan eller, vid onlineförsäljning, som en allmän påminnelse på webbplatsen för den näringsidkare som säljer varor.

(29) Kommissionen bör tilldelas genomförandebefogenheter när det gäller utformningen av och innehållet i den harmoniserade märkningen och det harmoniserade meddelandet. Dessa genomförandebefogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([15]).

(30) Mot bakgrund av den minsta löptid på två år för den rättsliga garantin om avtalsenlighet enligt direktiv (EU) 2019/771 och det faktum att många fel i produkter uppkommer efter den tidpunkten, bör näringsidkarens skyldighet att genom en harmoniserad märkning informera konsumenter om förekomsten av och löptiden för den kommersiella hållbarhetsgaranti som tillverkarna tillhandahåller vara tillämplig enbart på kommersiella hållbarhetsgarantier som erbjuds för en period som är längre än två år. Dessutom bör den harmoniserade märkningen också påminna konsumenter om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet.

(31) För att göra det lättare för konsumenter att fatta välgrundade affärsbeslut när de jämför varor innan ett avtal ingås, bör näringsidkare informera konsumenter om förekomsten av och löptiden för en kommersiell hållbarhetsgaranti från tillverkaren för hela varan och inte för specifika delar av varan.

(32) Det bör stå tillverkaren och säljaren fritt att erbjuda andra typer av kommersiella garantier och service efter försäljningen. Den information som tillhandahålls konsumenten om andra kommersiella garantier eller tjänster bör emellertid inte vilseleda konsumenten när det gäller förekomsten av och löptiden för en kommersiell hållbarhetsgaranti som tillverkaren erbjuder utan ytterligare kostnad, som omfattar hela varan, och med en löptid som är längre än två år samt för vilken en harmoniserad märkning används.

(33) För att konsumenter ska kunna fatta mer välgrundade beslut och för att främja konkurrens mellan tillverkare när det gäller hållbarheten för varor med digitala delar bör näringsidkare som säljer sådana varor informera konsumenter om den minimiperiod under vilken tillverkaren åtar sig att tillhandahålla programvaruuppdateringar för sådana varor, antingen uttryckt som en period eller genom hänvisning till ett datum. Likaså bör näringsidkare som erbjuder digitalt innehåll och digitala tjänster även informera konsumenter om den minimiperiod under vilken leverantören av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten åtar sig att tillhandahålla programvaruuppdateringar, inbegripet

([15]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

säkerhetsuppdateringar, som är nödvändiga för att säkerställa att det digitala innehållet och de digitala tjänsterna förblir avtalsenliga. Denna skyldighet bör säkerställa att konsumenter får denna information på ett enkelt och tydligt sätt så att de kan jämföra olika minimiperioder. Detta påverkar inte de skyldigheter som fastställs i unionsrätten, särskilt i direktiven (EU) 2019/770 och (EU) 2019/771 och, i tillämpliga fall, produktspecifik unionsrätt. Informationen om programvaruuppdateringar bör tillhandahållas på ett sätt som inte är vilseledande enligt direktiv 2005/29/EG. Näringsidkaren bör vara skyldig att tillhandahålla denna information endast om tillverkaren eller leverantören har gjort sådan information tillgänglig.

(34) Enligt artiklarna 5.1 e och 6.1 m i direktiv 2011/83/EU är näringsidkare innan konsumenter blir bundna av avtalet skyldiga att informera konsumenter om den service efter försäljningen, inbegripet reparationstjänster, som gäller samt villkoren för dessa, om sådana tjänster tillhandahålls. För att göra det möjligt för konsumenter att fatta ett välgrundat affärsbeslut och välja varor som är lättare att reparera, i förekommande fall, bör näringsidkare dessutom, innan konsumenter är bundna av avtalet, tillhandahålla det reparerbarhetsindex för varan som tillverkaren har tillhandahållit och som fastställts på unionsnivå.

(35) För att säkerställa att konsumenter är välinformerade om inköpta varors reparerbarhet, om ett reparerbarhetsindex inte har fastställts på unionsnivå, bör näringsidkare tillhandahålla annan relevant reparationsinformation som tillverkaren har gjort tillgänglig, såsom information om tillgången till, beräknade kostnad och förfarande för att beställa reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla avtalsenligheten hos varorna, om tillgången till reparations- och underhållsanvisningar samt reparationsbegränsningar.

(36) Näringsidkare bör tillhandahålla konsumenter den harmoniserade märkningen och information om minimiperioden för uppdateringar och annan reparationsinformation än reparerbarhetsindex, ifall tillverkaren eller leverantören av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, om denne är en annan än näringsidkaren, gör den relevanta informationen tillgänglig. Särskilt, när det gäller varor, bör näringsidkaren förmedla den information som tillverkaren har tillhandahållit till näringsidkaren eller som tillverkaren på annat sätt har avsett att göra lätt tillgänglig för konsumenten innan avtalet ingicks, genom att ange den på själva produkten, dess förpackning eller etiketter och märkning som konsumenten normalt sett skulle beakta innan avtalet ingås. Näringsidkaren bör inte vara skyldig att aktivt söka efter sådan information från tillverkaren, till exempel på produktspecifika webbplatser. Samtidigt skulle det ligga i tillverkarnas intresse att proaktivt tillhandahålla sådan information för att dra nytta av en kommersiell fördel.

(37) Näringsidkarna bör, i tillämpliga fall, informera konsumenter om tillgången till miljövänliga leveransalternativ, såsom leverans av varor via lastcyklar eller elfordon eller möjligheten till kombinerade transportalternativ.

(38) Om ett distansavtal som ska ingås elektroniskt innebär en betalningsskyldighet för konsumenten bör näringsidkaren tydligt och väl synligt göra konsumenten uppmärksam på den harmoniserade märkningen, när sådan tillhandahålls, omedelbart innan konsumenten gör en beställning, för att säkerställa att konsumenten beaktar informationen i fråga.

(39) Direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU bör fortsätta att fungera som ett ”säkerhetsnät” som säkerställer att en hög konsumentskyddsnivå kan upprätthållas inom alla sektorer, genom att komplettera sektor- och produktspecifik unionsrätt som har företräde vid en konflikt.

(40) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att göra det möjligt för konsumenter att fatta mer välgrundade affärsbeslut för att främja hållbar konsumtion, att undanröja affärsmetoder som skadar den hållbara ekonomin och hindrar konsumenter från att göra hållbara konsumtionsval och att säkerställa en bättre och mer enhetlig tillämpning av unionens konsumentregelverk, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av problemets unionsomfattande art, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(41) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ([16]), har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

(42) För att underlätta en korrekt tillämpning av detta direktiv är det viktigt att kommissionen uppdaterar vägledningsdokumenten om direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU för att ta hänsyn till innehållet i det här direktivet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1*

**Ändringar av direktiv 2005/29/EG**

Direktiv 2005/29/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 ska första stycket ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”ca) *varor*: varor enligt definitionen i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).”

b) Följande led ska läggas till:

”o) *miljöpåstående*: meddelande eller representation som inte är ett obligatorium enligt unionsrätten eller nationell rätt, i någon form, inbegripet representation genom text, bilder, grafik eller symboler, såsom märkning, varumärkesnamn, företagsnamn eller produktnamn, i samband med ett kommersiellt meddelande och i vilket anges eller antyds att en produkt, en produktkategori, ett varumärke eller en näringsidkare har positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än andra produkter, produktkategorier, varumärken eller näringsidkare, eller har förbättrat sin påverkan över tid.

p) *allmänt miljöpåstående*: ett miljöpåstående i skriftlig eller muntlig form, även genom audiovisuella medier, som inte ingår i en hållbarhetsmärkning, där påståendet inte specificeras tydligt och väl synligt på samma medium.

q) *hållbarhetsmärkning*: frivillig förtroendemärkning, kvalitetsmärkning eller motsvarande, antingen offentlig eller privat, som syftar till att särskilja och marknadsföra en produkt, en process eller en affärsverksamhet med hänvisning till dess miljömässiga eller sociala egenskaper eller både och, med uteslutande av obligatorisk märkning som krävs enligt unionsrätten eller nationell rätt.

r) *certifieringssystem*: ett kontrollsystem från tredje part som intygar att en produkt, en process eller en affärsverksamhet uppfyller vissa krav som tillåter användning av en motsvarande hållbarhetsmärkning, vars villkor, inklusive krav, är allmänt tillgängliga och uppfyller följande kriterier:

i) Systemet är tillgängligt på transparenta, rättvisa och icke-diskriminerande villkor för samtliga näringsidkare som vill och kan uppfylla systemets krav.

ii) Systemets krav utarbetas av systemets ägare i samråd med relevanta experter och berörda parter.

([16]) EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

iii) Systemet fastställer förfaranden för att hantera bristande efterlevnad med systemets krav och föreskriver återkallande eller tillfälligt inställande av näringsidkarens användning av hållbarhetsmärkningen i händelse av bristande efterlevnad av systemets krav.

iv) Övervakning av näringsidkarens efterlevnad av systemets krav sker inom ramen för ett objektivt förfarande och genomförs av en tredje part vars kompetens och oberoende i förhållande till både systemets ägare och näringsidkaren grundar sig på standarder och förfaranden på internationell nivå, unionsnivå eller nationell nivå.

s) *erkänd utmärkt miljöprestanda*: miljöprestanda som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 (*), eller i nationella eller regionala EN ISO 14024 typ I miljömärkesprogram som är officiellt erkända i medlemsstaterna eller enligt högsta miljöprestanda i enlighet med annan tillämplig unionsrätt.

t) *hållbarhet*: hållbarhet enligt definitionen i artikel 2.13 i direktiv (EU) 2019/771.

u) *programvaruuppdatering*: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster förblir avtalsenliga i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 (**) och direktiv (EU) 2019/771, inbegripet en säkerhetsuppdatering, eller en funktionalitetsuppdatering.

v) *förbrukningsvara*: varje komponent från en vara som återkommande förbrukas och behöver bytas ut eller fyllas på för att varan ska fungera som avsett.

w) *funktionalitet*: funktionalitet enligt definitionen i artikel 2.9 i direktiv (EU) 2019/771.

_____

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke (EUT L 27, 30.1.2010, s. 1).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och digitala tjänster (EUT L 136, 22.5.2019, s. 1).”

2. Artikel 6 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska led b ersättas med följande:

”b) Produktens utmärkande egenskaper, som till exempel dess tillgänglighet, fördelar, risker, utförande, sammansättning, miljömässiga eller sociala egenskaper, tillbehör, cirkularitetsaspekter, såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet, kundservice efter försäljning och reklamationshantering, metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande, leverans, ändamålsenlighet, användningsområde, kvantitet, specifikation, geografiskt eller kommersiellt ursprung eller det resultat som kan förväntas av användningen, eller resultat och egenskaper som framkommit vid provningar eller undersökningar som utförts på produkten i fråga.”

b) I punkt 2 ska följande led läggas till:

”d) miljöpåståenden som hänför sig till framtida miljöprestanda utan tydliga, objektiva, allmänt tillgängliga och kontrollerbara åtaganden i en detaljerad och realistisk genomförandeplan som innehåller mätbara och tidsbundna mål och andra relevanta och nödvändiga delar för att stödja dess genomförande, till exempel resursfördelning, och som regelbundet kontrolleras av en oberoende expert vars slutsatser görs tillgängliga för konsumenterna,

e) marknadsföring av fördelar gentemot konsumenter vilka är irrelevanta och inte följer av någon egenskap hos produkten eller företaget.”

3. I artikel 7 ska följande punkt läggas till:

”7. När en näringsidkare tillhandahåller en tjänst som jämför produkter och tillhandahåller konsumenten information om miljömässiga eller sociala egenskaper eller om cirkularitetsaspekter, såsom hållbarhet, reparerbarhet och återvinningsbarhet, med avseende på produkterna eller leverantörerna av dessa produkter, ska information om jämförelsemetoden, de produkter som jämförs och leverantörerna av dessa produkter samt de åtgärder som vidtagits för att hålla informationen uppdaterad anses vara väsentlig information.”

4. Bilaga I ska ändras i enlighet med bilagan till detta direktiv.

*Artikel 2*

**Ändringar av direktiv 2011/83/EU**

Direktiv 2011/83/EU ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 ska följande punkter införas:

”14a. *kommersiell hållbarhetsgaranti*: en tillverkares kommersiella hållbarhetsgaranti i den mening som avses i artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771, enligt vilken tillverkaren är direkt ansvarig gentemot konsumenten under hela löptiden för den kommersiella hållbarhetsgarantin för reparation eller utbyte av varorna, i enlighet med artikel 14 i direktiv (EU) 2019/771, när varornas hållbarhet inte upprätthålls.

14b. *hållbarhet*: hållbarhet enligt definitionen i artikel 2.13 i direktiv (EU) 2019/771.

14c. *tillverkare*: tillverkare enligt definitionen i artikel 2.4 i direktiv (EU) 2019/771.

14d. *reparerbarhetsindex*: ett index som uttrycker möjligheterna att reparera varan och som baseras på harmoniserade krav som fastställts på unionsnivå.

14e. *programvaruuppdatering*: en kostnadsfri uppdatering, inbegripet en säkerhetsuppdatering, som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster förblir avtalsenliga i enlighet med direktiven (EU) 2019/770 och (EU) 2019/771.”

2. I artikel 5 ska punkt 1 ändras på följande sätt:

a) Led e ska ersättas med följande:

”e) En påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet för varor samt dess huvudsakliga delar, inbegripet dess minsta löptid på två år enligt direktiv (EU) 2019/771, visad på ett väl synligt sätt, med hjälp av det harmoniserade meddelande som avses i artikel 22a i det här direktivet.”

b) Följande led ska införas:

”ea) Om tillverkaren utan ytterligare kostnad erbjuder en kommersiell hållbarhetsgaranti som täcker hela varan och med en löptid på mer än två år och gör denna information tillgänglig för näringsidkaren, information om att den varan omfattas av en sådan garanti, dess löptid och en påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet, visad på ett väl synligt sätt, med hjälp av den harmoniserade märkning som avses i artikel 22a.

eb) En påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet för digitalt innehåll och digitala tjänster.

ec) I tillämpliga fall, förekomsten av service efter försäljningen och kommersiella garantier samt villkoren för dessa.

ed) För varor med digitala delar, för digitalt innehåll och för digitala tjänster, den minimiperiod, antingen uttryckt som en period eller genom hänvisning till ett datum, under vilken tillverkaren eller leverantören tillhandahåller programvaruuppdateringar, om tillverkaren eller leverantören gör sådan information tillgänglig för näringsidkaren.”

c) Följande led ska läggas till:

”i) I förekommande fall, reparerbarhetsindex för varorna.

j) Om led i inte är tillämpligt och förutsatt att tillverkaren gör sådan information tillgänglig för näringsidkaren, information om tillgången till, och beräknad kostnad och förfarande för att beställa reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla avtalsenligheten hos varan, om tillgången till reparations- och underhållsanvisningar samt om reparationsbegränsningar.”

3. I artikel 6 ska punkt 1 ändras på följande sätt:

a) Led g ska ersättas med följande:

”g) Sätten för betalning, leverans inbegripet tillgången till miljövänliga leveransalternativ i förekommande fall, fullgörande, datum för när näringsidkaren åtar sig att leverera varorna eller fullgöra tjänsterna samt, i tillämpliga fall, näringsidkarens reklamationshantering.”

b) Led l ska ersättas med följande:

”l) En påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet för varor samt dess huvudsakliga delar, inbegripet dess minsta löptid på två år enligt direktiv (EU) 2019/771, visad på ett väl synligt sätt, med hjälp av det harmoniserade meddelande som avses i artikel 22a i det här direktivet.”

c) Följande led ska införas:

”la) Om tillverkaren utan ytterligare kostnad erbjuder en kommersiell hållbarhetsgaranti som täcker hela varan och med en löptid på mer än två år och tillverkaren gör denna information tillgänglig för näringsidkaren, information om att den varan omfattas av en sådan garanti, dess löptid och en påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet, visad på ett väl synligt sätt, med hjälp av den harmoniserade märkning som avses i artikel 22a.

lb) En påminnelse om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet för digitalt innehåll och digitala tjänster.

lc) För varor med digitala delar, för digitalt innehåll och för digitala tjänster, den minimiperiod, antingen uttryckt som en period eller genom hänvisning till ett datum, under vilken, tillverkaren eller leverantören tillhandahåller programvaruuppdateringar, om tillverkaren eller leverantören gör sådan information tillgänglig för näringsidkaren.”

d) Följande led ska läggas till:

”u) I förekommande fall, reparerbarhetsindex för varorna.

v) Om led u inte är tillämpligt och förutsatt att tillverkaren gör sådan information tillgänglig för näringsidkaren, information om tillgången till, och beräknad kostnad och förfarande för att beställa reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla avtalsenligheten hos varan, om tillgången till reparations- och underhållsanvisningar samt om reparationsbegränsningar.”

4. I artikel 8.2 ska första stycket ersättas med följande:

”2. Om ett distansavtal som ska ingås elektroniskt innebär en betalningsskyldighet för konsumenten ska näringsidkaren tydligt och väl synligt göra konsumenten uppmärksam på den information som ingår i artikel 6.1 a, e, la, o och p, omedelbart innan konsumenten gör beställningen.”

5. Följande artikel ska införas i kapitel V:

”*Artikel 22a*

**Harmoniserat meddelande och harmoniserad märkning**

1. För att säkerställa att konsumenter är välinformerade och lätt förstår sina rättigheter i hela unionen ska ett harmoniserat meddelande användas för tillhandahållande av information enligt artiklarna 5.1 e och 6.1 l och en harmoniserad märkning ska användas för tillhandahållande av information enligt artiklarna 5.1 ea och 6.1 la.

2. Senast den 27 september 2025 ska kommissionen genom genomförandeakter specificera utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelande som avses i punkt 1.

3. Det harmoniserade meddelandet ska innehålla de huvudsakliga delarna i den rättsliga garantin om avtalsenlighet, inbegripet dess minsta löptid på två år enligt direktiv (EU) 2019/771 och en allmän hänvisning till möjligheten att den rättsliga garantin om avtalsenlighet är längre enligt nationell rätt.

4. Senast den 27 september 2025 ska kommissionen genom genomförandeakter specificera utformningen av och innehållet i den harmoniserade märkning som avses i punkt 1.

5. Det harmoniserade meddelandet och den harmoniserade märkningen ska vara lätta att känna igen och begripliga för konsumenter samt lätta att använda och reproducera för näringsidkare.

6. Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 27a."

6. Följande artikel ska införas:

"*Artikel 27a*

**Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 (*).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

_____

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13."

*Artikel 3*

**Rapportering och översyn från kommissionens sida**

Senast den 27 september 2031 ska kommissionen lämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv till Europaparlamentet och rådet.

Rapporten ska innehålla en bedömning av detta direktivs bidrag till att stärka konsumenternas rättigheter, särskilt den harmoniserade märkningens och det harmoniserade meddelandets ändamålsenlighet när det gäller att förbättra konsumenternas tillgång till och förståelse av kommersiella hållbarhetsgarantier samt konsumenternas medvetenhet om sina rättigheter enligt den rättsliga garantin. Rapporten ska dessutom innehålla en bedömning av detta direktivs övergripande bidrag till konsumenternas deltagande i den gröna omställningen och dess inverkan på näringsidkarna.

Rapporten ska vid behov åtföljas av relevanta lagstiftningsförslag.

*Artikel 4*

**Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska senast den 27 mars 2026 anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 27 september 2026.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 5*

**Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 6*

**Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 28 februari 2024.

| *På Europaparlamentets vägnar* | *På rådets vägnar* |
|---|---|
| R. METSOLA | M. MICHEL |
| *Ordförande* | *Ordförande* |

*BILAGA*

Bilaga I till direktiv 2005/29/EG ska ändras på följande sätt:

1. Följande led ska införas:

   ”2a) Uppvisa en hållbarhetsmärkning som inte grundas på ett certifieringssystem eller som inte fastställts av offentliga myndigheter.”

2. Följande led ska införas:

   ”4a) Göra ett allmänt miljöpåstående för vilket näringsidkaren inte kan styrka erkänd utmärkt miljöprestanda som är relevant för påståendet.

   4b) Göra ett miljöpåstående om hela produkten eller näringsidkarens hela affärsverksamhet när det faktiskt hänför sig bara till vissa aspekter av produkten eller en specifik del av näringsidkarens affärsverksamhet.

   4c) Påstå, baserat på kompensation av växthusgasutsläpp, att en produkt har en neutral, minskad eller positiv miljöpåverkan när det gäller utsläpp av växthusgaser.”

3. Följande led ska införas:

   ”10a) Framställa krav som enligt lag gäller för samtliga produkter inom den relevanta produktkategorin på unionsmarknaden som utmärkande för näringsidkarens erbjudande.”

4. Följande led ska införas:

   ”23d) Undanhålla konsumenten information om att en programvaruuppdatering kommer att inverka negativt på funktionen hos varor med digitala delar eller användningen av digitalt innehåll eller digitala tjänster.

   23e) Framställa en programvaruuppdatering som nödvändig när den bara förbättrar funktionaliteten.

   23f) Alla kommersiella meddelanden för en vara med en egenskap som införts för att begränsa dess hållbarhet trots att näringsidkaren har tillgång till information om egenskapen och dess konsekvenser för varans hållbarhet.

   23g) Felaktigt påstå att en vara under normala användningsförhållanden har en viss hållbarhet i fråga om användningstid eller användningsintensitet.

   23h) Framställa det som att en vara går att reparera när så inte är fallet.

   23i) Förmå konsumenten att byta ut eller fylla på förbrukningsvaror för en vara tidigare än vad som är nödvändigt av tekniska skäl.

   23j) Undanhålla information om en varas bristfälliga funktionalitet vid användning av förbrukningsvaror, reservdelar eller tillbehör som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren, eller felaktigt påstå att sådana brister kommer att uppstå.”

Europeiska unionens officiella tidning

SV
L-serien

2024/1799

10.7.2024

# EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2024/1799

**av den 13 juni 2024**

**om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828**

**(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ([2]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([3]), och

av följande skäl:

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 ([4]) syftar till att förbättra den inre marknadens funktion och samtidigt uppnå en hög konsumentskyddsnivå och ökad cirkularitet i ekonomin. Inom ramen för den gröna omställningen syftar det här direktivet till att förbättra den inre marknadens funktion och samtidigt främja en mer hållbar konsumtion, och det kompletterar därmed det mål som eftersträvas med direktiv (EU) 2019/771.

(2) För att uppnå dessa mål, och i synnerhet för att underlätta gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster och konkurrens mellan reparatörer av varor köpta av konsumenter på den inre marknaden, är det nödvändigt att fastställa enhetliga regler för att främja reparation av varor som köpts av konsumenter inom och utanför säljarens ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Medlemsstaterna har redan infört eller överväger att införa regler som främjar reparation och återanvändning av varor köpta av konsumenter utanför säljarens befintliga ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Olika tvingande nationella regler på detta område utgör faktiska eller potentiella hinder för den inre marknadens funktion och inverkar negativt på gränsöverskridande transaktioner som utförs av ekonomiska aktörer som agerar på den marknaden. Dessa operatörer kan behöva anpassa sina tjänster för att följa olika tvingande nationella regler och kan drabbas av ytterligare transaktionskostnader för att erhålla nödvändig juridisk rådgivning rörande de krav i lagstiftningen i den medlemsstat där konsumenten har sin vanliga vistelseort som är tillämpliga enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 ([5]), och anpassa sina avtal om tillhandahållande av reparationstjänster i enlighet med detta. Detta kommer i första hand att påverka små och medelstora företag, som utgör den största delen av reparationssektorn. Rättslig fragmentering kan också inverka negativt på konsumenternas förtroende för gränsöverskridande reparationer på grund av osäkerhet om faktorer som är viktiga för beslutet att reparera varor.

(3) För att minska förtida kassering av fungerande varor köpta av konsumenter och för att uppmuntra konsumenterna att använda sina varor under längre tid är det nödvändigt att stärka bestämmelserna om reparation av varor, så att konsumenterna kan söka reparationer till överkomliga priser från en leverantör av reparationstjänster som de själva väljer. Reparationer bör leda till hållbar konsumtion, eftersom det sannolikt kommer att generera mindre avfall av kasserade varor, mindre efterfrågan på resurser, inklusive energi, som orsakas av tillverkning och försäljning av nya

([1]) EUT C 293, 18.8.2023, s. 77.
([2]) EUT C, C/2023/1330, 22.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1330/oj.
([3]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 23 april 2024 (ej ännu offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 30 maj 2024.
([4]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).
([5]) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6).

varor som ersätter defekta varor, samt minskade utsläpp av växthusgaser. Detta direktiv främjar hållbar konsumtion i syfte att skapa miljönytta – genom att främja en livscykel för varor som inbegriper återanvändning, reparation och rekonditionering – och samtidigt uppnå fördelar för konsumenterna genom att kostnader i samband med nya inköp undviks på kort sikt.

(4) Konsumenternas beteende består av många olika aspekter. Vid valet mellan reparation och köp av en ny vara spelar beslutskriterier som ekonomiska fördelar, hållbarhet, tillgänglighet och närhet till reparationstjänsten och den tid som krävs för reparation en viktig roll. Olika hinder kan göra att konsumenterna inte väljer reparation. Syftet med detta direktiv är att ta itu med vissa av dessa hinder.

(5) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 ([6]) fastställs särskilt krav på utbudssidan som syftar till en mer hållbar produktdesign under produktionsfasen. I Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 ([7]) fastställs krav på efterfrågesidan som säkerställer bättre information om varors hållbarhet och repararbarhet på försäljningsstället, vilket bör göra det möjligt för konsumenterna att fatta välgrundade och hållbara köpbeslut. Detta direktiv har som syfte att komplettera dessa krav på utbuds- och efterfrågesidan genom att främja reparation och återanvändning under eftermarknadsfasen utanför säljarens ansvar. Dessutom bör direktiv (EU) 2019/771 ändras för att främja reparation inom säljarens ansvar. Direktivet syftar således till att inom ramen för den europeiska gröna given främja en mer hållbar konsumtion, en cirkulär ekonomi och den gröna omställningen.

(6) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas frihet att reglera andra aspekter av avtal om tillhandahållande av reparationstjänster än de som harmoniseras genom unionsrätten. Detta direktiv bör varken påverka medlemsstaternas frihet att reglera allmänna avtalsrättsliga aspekter, såsom regler om avtals utformning, giltighet, ogiltighet eller verkningar, inbegripet konsekvenserna av hävning av ett avtal, i den mån de inte regleras i detta direktiv, eller rätten till skadestånd. Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/988 ([8]), särskilt inte vad gäller produktsäkerhetsåterkallelse.

(7) Om det är förenligt med de skyldigheter som fastställs i detta direktiv och annan tillämplig unionsrätt bör det även fortsättningsvis stå medlemsstaterna fritt att behålla eller införa bestämmelser om andra aspekter av främjande av reparation av varor som kan komplettera reglerna i detta direktiv, till exempel när det gäller kommersiella garantier, förekomsten av centrum för reparationstjänster eller ekonomiska incitament till reparation.

(8) För att fördelarna med detta direktiv ska kunna utnyttjas fullt ut bör direktivet tillämpas på alla varor. De bestämmelser om reparations- och informationsskyldigheter som anges i detta direktiv bör dock endast tillämpas på varor för vilka krav på repararbarhet föreskrivs i unionens rättsakter.

(9) Kraven på repararbarhet bör omfatta alla krav i unionens rättsakter som säkerställer att varor kan repareras, inbegripet men inte begränsat till krav enligt den ram för ekodesign som avses i förordning (EU) 2024/1781, för att omfatta ett brett spektrum av varor samt framtida utveckling på andra unionsrättsliga områden.

(10) Reparatörer ska ge konsumenterna viktig information om sina reparationstjänster. För att göra det lättare för konsumenten att utöva sin valfrihet att besluta vem som ska reparera varorna och hjälpa till att identifiera och välja lämpliga reparationstjänster bör reparatörer på frivillig basis kunna använda det standardiserade europeiska formuläret för reparationsinformation som tillhandahålls i bilaga I till detta direktiv. Det europeiska formuläret för reparationsinformation bör omfatta de nyckelparametrar som påverkar konsumenternas beslut om reparation,

([6]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1781 av den 13 juni 2024 om upprättande av en ram för att fastställa ekodesignkrav för hållbara produkter, om ändring av direktiv (EU) 2020/1828 och förordning (EU) 2023/1542 och om upphävande av direktiv 2009/125/EG (EUT L, 2024/1781, 28.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1781/oj).

([7]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 av den 28 februari 2024 om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information (EUT L, 2024/825, 6.3.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/825/oj).

([8]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/988 av den 10 maj 2023 om allmän produktsäkerhet, ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG och rådets direktiv 87/357/EEG (EUT L 135, 23.5.2023, s. 1).

såsom felets natur, priset och den tid inom vilken reparatören åtar sig att slutföra reparationen. Om reparatören erbjuder ytterligare tjänster, såsom transport, bör de individuella kostnaderna för dessa tjänster anges. Informationen i det europeiska formuläret för reparationsinformation bör tillhandahållas konsumenterna på ett tydligt och begripligt sätt och i enlighet med tillgänglighetskraven i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 ([9]). Det europeiska formuläret för reparationsinformation kan göra det möjligt för konsumenterna att bedöma och enkelt jämföra reparationstjänster, inbegripet alternativa reparationserbjudanden, och underlätta tillhandahållandet av information om reparationstjänster, särskilt för mikroföretag och små och medelstora företag. Reparatörer skulle få större rättssäkerhet eftersom de genom att korrekt använda och fylla i det europeiska formuläret för reparationsinformation skulle anses fullgöra sina rättsliga skyldigheter, särskilt när det gäller tillhandahållande av viss förhandsinformation enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU ([10]). En standardiserad presentation av viktig information via det europeiska formuläret för reparationsinformation skulle förbättra tydligheten och insynen och bidra till att öka konsumenternas förtroende för reparationstjänster.

(11) Om reparatören tillhandahåller det europeiska formuläret för reparationsinformation bör reparatören göra detta inom skälig tid, vilket bör motsvara kortast möjliga tidsperiod efter begäran och innan konsumenten blir bunden av ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster. Om inget europeiskt formulär för reparationsinformation tillhandahålls bör en konsument också kunna ingå ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster med en reparatör enligt förhandsinformation som tillhandahålls på annat sätt i enlighet med direktiv 2011/83/EU.

(12) Det europeiska formuläret för reparationsinformation bör tillhandahållas kostnadsfritt. Det finns dock situationer där en reparatör måste utföra en diagnostiktjänst, dvs. inspektera varorna för att identifiera felets natur eller typen av reparation. I sådana fall bör reparatören kunna begära att konsumenten betalar de nödvändiga kostnader som detta medför, inbegripet arbets- eller transportkostnader. I linje med förhandsinformationen och andra krav i direktiv 2011/83/EU bör reparatören informera konsumenten om sådana kostnader innan konsumenten begär diagnostiktjänsten och innan det europeiska formuläret för reparationsinformation tillhandahålls. Konsumenterna bör kunna avstå från att begära diagnostiktjänsten om de anser att kostnaderna för att erhålla diagnostiktjänsten är för höga. Om konsumenten väljer att låta reparera varan bör reparatören kunna dra av sådana kostnader från reparationspriset. Detta påverkar inte medlemsstaternas regler om obligatoriskt avdrag för sådana kostnader. Avdraget kan meddelas genom det europeiska formuläret för reparationsinformation.

(13) Reparatörer bör inte ändra de villkor för reparation som anges i det europeiska formuläret för reparationsinformation, inbegripet reparationspriset, under en minimiperiod på 30 kalenderdagar. Reparatören och konsumenten bör dock kunna komma överens om en längre period. Detta skulle säkerställa att konsumenterna ges tillräckligt med tid för att jämföra olika reparationserbjudanden. Om ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster ingås på grundval av det europeiska formuläret för reparationsinformation bör informationen om villkor för reparation och pris i detta formulär utgöra en integrerad del av avtalet om tillhandahållande av reparationstjänster och därmed definiera reparatörens skyldigheter enligt avtalet. Underlåtenhet att uppfylla dessa avtalsförpliktelser regleras av tillämplig nationell rätt.

(14) En reparatör som beslutar att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation bör, om konsumenten godtar de villkor som anges i detta, vara skyldig att reparera. Medlemsstaterna bör föreskriva proportionella och effektiva rättsmedel för konsumenter om reparatören inte utför reparationstjänsten efter det att konsumenten har godtagit det europeiska formuläret för reparationsinformation. Sådana rättsmedel kan inbegripa ersättning för den kostnad som betalats för diagnostiktjänsten.

(15) I direktiv (EU) 2019/771 föreskrivs en skyldighet för säljare att reparera varor vid bristande avtalsenlighet som förelåg vid den tidpunkt då varorna levererades och som framkommer under ansvarsperioden. När den skyldigheten inte gäller kasseras ett stort antal defekta men i övrigt fungerande varor i förtid. För att uppmuntra konsumenterna att låta reparera sina varor i sådana situationer bör detta direktiv ålägga tillverkarna en skyldighet att på

([9]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

([10]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

konsumentens begäran reparera varor som omfattas av krav på reparerbarhet enligt unionens rättsakter, eftersom dessa krav på reparerbarhet riktar sig till dem. Denna skyldighet bör gälla för tillverkare både inom och utanför unionen i fråga om varor som släpps ut på unionsmarknaden. Dessutom bör detta direktiv inte ifrågasätta tillverkares ekonomiska valfrihet att upphöra med tillverkningen av en vara, utan att det i tillämpliga fall påverkar skyldigheten att tillhandahålla reservdelar och verktyg enligt unionsrätten.

(16) Eftersom den reparationsskyldighet som åläggs tillverkare enligt detta direktiv omfattar fel som inte beror på att varorna avviker från ett köpeavtal, bör tillverkarna kunna tillhandahålla reparationer antingen mot att konsumenten betalar ett pris eller kostnadsfritt. Möjligheten att debitera ett pris bör uppmuntra tillverkare att utveckla hållbara affärsmodeller, inbegripet tillhandahållande av reparationstjänster. Ett sådant pris kan exempelvis ta hänsyn till arbetskostnader, kostnader för reservdelar, driftskostnader för reparationsanläggningen och sedvanlig marginal. Priset bör vara skäligt, vilket innebär att det bör fastställas på ett sådant sätt att konsumenterna inte avsiktligt avskräcks från att dra nytta av tillverkarnas reparationsskyldighet. Priset och villkoren för reparation bör överenskommas i ett avtal mellan konsumenten och tillverkaren, och det bör även fortsättningsvis stå konsumenten fritt att besluta huruvida detta pris och dessa villkor är godtagbara. Behovet av ett sådant avtal och konkurrenstrycket från andra reparatörer bör uppmuntra tillverkare som har reparationsskyldighet att hålla priset på en nivå som konsumenten kan godta. Reparationsskyldigheten kan också fullgöras kostnadsfritt om ett fel omfattas av en kommersiell garanti, till exempel i fråga om en varas garanterade hållbarhet. För att ge konsumenterna incitament att låta reparera sina varor utanför den rättsliga garantin bör en tillverkare under den tid då reparationen utförs kunna erbjuda lån av en jämförbar vara, som förväntas återlämnas när konsumenten får den reparerade varan.

(17) Det skulle vara fördelaktigt om reparationen kunde utföras så nära konsumenten som möjligt för att undvika onödiga transportkostnader och utsläpp. Tillverkare och, i tillämpliga fall, auktoriserade representanter, importörer och distributörer, bör kunna fullgöra sin reparationsskyldighet genom att lägga ut reparationer på entreprenad, till exempel om de inte har reparationsinfrastrukturen för detta eller om reparationen kan utföras av en reparatör närmare konsumenten De bör dock förbli ansvariga för reparationsskyldigheten.

(18) Enligt de krav som fastställs i delegerade akter som antagits enligt förordning (EU) 2024/1781 eller genomförandeåtgärder som antagits enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG ([11]), ska tillverkare ge tillgång till reservdelar, reparations- och underhållsinformation eller reparationsrelaterade programvaruverktyg, fast programvara eller liknande hjälpmedel. Dessa krav säkerställer att reparationerna är tekniskt genomförbara, inte bara för tillverkaren utan även för andra reparatörer. Till följd av detta kommer reparatörerna och i tillämpliga fall konsumenterna att ha tillgång till reservdelar, reparationsrelaterad information och verktyg i enlighet med unionens rättsakter, och konsumenterna kommer att ha ett större urval av reparatörer eller, i tillämpliga fall, möjlighet att reparera själva. Reservdelar bör göras tillgängliga åtminstone under den tidsperiod som anges i unionens rättsakter. Tillverkare som gör reservdelar och verktyg tillgängliga för varor som omfattas av rättsakter som förtecknas i bilaga II till detta direktiv bör, oavsett om detta sker frivilligt eller i enlighet med motsvarande rättsliga skyldigheter enligt unionsrätten, ta ut ett skäligt pris som inte hindrar tillgång till sådana reservdelar och verktyg och därigenom förhindrar reparation. För att komplettera dessa åtgärder bör tillverkarna inte använda några avtalsklausuler eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar reparation av varor för vilka det finns krav på reparerbarhet som fastställs i de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II till detta direktiv, såvida de inte är motiverade av legitima och objektiva faktorer, inbegripet för att förhindra eller begränsa obehörig användning av verk och andra alster som skyddas av immateriella rättigheter enligt unionsrättsakter och nationella rättsakter, särskilt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG ([12]), 2004/48/EG ([13]) och (EU) 2019/790 ([14]). Detta bör följaktligen främja konkurrensen och gynna konsumenterna genom bättre tjänster och lägre reparationspriser.

([11]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (EUT L 285, 31.10.2009, s. 10).

([12]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället (EGT L 167, 22.6.2001, s. 10).

([13]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (EUT L 157, 30.4.2004, s. 45).

([14]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/790 av den 17 april 2019 om upphovsrätt och närstående rättigheter på den digitala inre marknaden och om ändring av direktiven 96/9/EG och 2001/29/EG (EUT L 130, 17.5.2019, s. 92).

(19) Näringsidkares metoder som förleder konsumenterna att tro att deras varor inte kan repareras på grund av att de tidigare reparerats eller inspekterats av en oberoende reparatör, en icke-professionell reparatör eller slutanvändare, eller falska påståenden som gör gällande att en sådan reparation eller inspektion medför säkerhetsrisker och som därmed vilseleder konsumenterna, kan i tillämpliga fall utgöra otillbörliga affärsmetoder enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG ([15]).

(20) Reparationsskyldigheten bör också gälla i fall där tillverkaren är etablerad utanför unionen. För att göra det möjligt för konsumenterna att vända sig till en ekonomisk aktör som är etablerad i unionen för att få denna skyldighet fullgjord föreskrivs i detta direktiv en rad alternativa ekonomiska aktörer som är skyldiga att fullgöra tillverkarens reparationsskyldighet i sådana fall. Detta bör göra det möjligt för tillverkare utanför unionen att organisera och fullgöra sin reparationsskyldighet inom unionen.

(21) För att undvika att tillverkarna överbelastas och säkerställa att de kan fullgöra sin reparationsskyldighet bör denna skyldighet begränsas till de varor för vilka och i den utsträckning som krav på reparerbarhet föreskrivs i unionens rättsakter. Kraven på reparerbarhet tvingar inte tillverkarna att reparera defekta varor utan säkerställer att varorna är sådana att de kan repareras. Exempel på unionsrättsakter som fastställer krav på reparerbarhet är delegerade akter som antagits enligt förordning (EU) 2024/1781 eller genomförandeåtgärder som antagits enligt direktiv 2009/125/EG, som skapar en ram för att förbättra produkters miljömässiga hållbarhet, eller andra relevanta unionsrättsakter såsom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 ([16]). Denna begränsning av reparationsskyldigheten bör säkerställa att endast de varor som är utformade för att kunna repareras omfattas av en sådan skyldighet. Relevanta krav på reparerbarhet inbegriper utformningskriterier som ger bättre möjligheter att demontera varorna och tillgängliggörande av en rad reservdelar under en minimiperiod. Omfattningen av reparationsskyldigheten bör motsvara den för kraven på reparerbarhet, och till exempel kan ekodesignkraven endast gälla vissa komponenter i varan eller en viss tidsperiod fastställas för att göra reservdelar tillgängliga. Reparationsskyldigheten enligt detta direktiv, som gör det möjligt för konsumenten att under eftermarknadsfasen vända sig direkt till tillverkaren med krav på reparation, bör komplettera de krav på reparerbarhet på utbudssidan som fastställs i exempelvis förordning (EU) 2024/1781, vilket stimulerar konsumenternas efterfrågan på reparation.

(22) För att säkerställa rättssäkerhet bör detta direktiv i bilaga II förteckna unionsrättsakter som innehåller krav på reparerbarhet för relevanta kategorier av varor. I syfte att säkerställa överensstämmelse med den framtida utvecklingen av regelverket bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på tillägg av unionsrättsakter i bilaga II till detta direktiv när nya krav på reparerbarhet antas. Kommissionen bör lägga till dessa rättsakter så snart som möjligt, dock senast tolv månader efter det att de har offentliggjorts. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ([17]). För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

(23) Detta direktiv ålägger tillverkaren reparationsskyldighet, men det underlättar också konsumenternas val av reparationstjänster från andra reparatörer. Detta val kommer att underlättas genom det europeiska formulär för reparationsinformation som tillhandahålls på frivillig basis inte bara av tillverkaren utan även av reparatörer såsom säljaren eller oberoende reparatörer eller genom sökning via en onlinebaserad reparationsplattform. Eftersom konsumenterna skulle behöva betala för reparationen kommer de sannolikt att jämföra reparationsmöjligheter för

([15]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

([16]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 av den 12 juli 2023 om batterier och förbrukade batterier, om ändring av direktiv 2008/98/EG och förordning (EU) 2019/1020 och om upphävande av direktiv 2006/66/EG (EUT L 191, 28.7.2023, s. 1).

([17]) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

att välja de reparationstjänster som är bäst lämpade för deras behov. Det är därför sannolikt att de kontaktar oberoende reparatörer i närheten eller säljaren innan de vänder sig till tillverkare som till exempel kan finnas längre bort och för vilka priset kan vara högre på grund av transportkostnader.

(24) I linje med direktiv (EU) 2019/771 bör en tillverkare undantas från reparationsskyldigheten om reparation är faktiskt eller rättsligt omöjlig. Därför bör tillverkaren inte kunna vägra reparation av rent ekonomiska skäl, såsom kostnader för reservdelar, eller enbart på grund av att en tidigare reparation har utförts av andra reparatörer eller, i tillämpliga fall, av konsumenten. I den nationella rätt som genomför direktiv (EU) 2019/771 eller föregående Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG ([18]) används redan kriteriet om huruvida reparation är omöjlig, och det tillämpas av nationella domstolar.

(25) För att öka konsumenternas medvetenhet om tillgången till reparation och därmed sannolikheten för att reparation kommer till stånd bör tillverkare eller, i tillämpliga fall, auktoriserade representanter, importörer eller distributörer informera konsumenterna genom att tillgängliggöra information om reparationsskyldigheten och reparationstjänsterna. Informationen bör finnas tillgänglig åtminstone under hela den tid då reparationsskyldigheten gäller, vilket kan tolkas som att den börjar vid tidpunkten för utsläppandet på marknaden och slutar när kraven på reparerbarhet löper ut. Informationen bör innehålla uppgifter om de varor som omfattas av denna skyldighet, tillsammans med en förklaring om att och i vilken utsträckning reparationer tillhandahålls för dessa varor, till exempel genom underleverantörer. Denna information bör vara lättillgänglig för konsumenten och tillhandahållas på ett tydligt och begripligt sätt, utan att konsumenten behöver begära den, och i enlighet med tillgänglighetskraven i direktiv (EU) 2019/882. Det bör stå tillverkarna fritt att bestämma på vilket sätt de informerar konsumenten, till exempel via en webbplats på ett synligt och framträdande sätt, via det digitala produktpasset eller på försäljningsstället, till exempel om tillverkaren är säljare.

(26) För att uppmuntra till reparation bör kommissionen inrätta en europeisk onlineplattform för reparation (*den europeiska onlineplattformen*). Den europeiska onlineplattformen bör bestå av nationella delar som bygger på ett gemensamt onlinegränssnitt och innehålla länkar till nationella onlineplattformar för reparation (*de nationella onlineplattformarna*) som uppfyller kriterierna i detta direktiv. I detta syfte bör kommissionen utveckla ett gemensamt onlinegränssnitt för den europeiska onlineplattformen. Kommissionen bör också ansvara för att säkerställa it-underhållet av det gemensamma onlinegränssnittet och svara på tekniska eller andra frågor från användare om den europeiska onlineplattformen eventuellt inte fungerar korrekt. Konsumenterna bör ha kostnadsfri tillgång till den europeiska onlineplattformen. Den bör också, i tillämpliga fall, kunna ta emot säljare av rekonditionerade varor, köpare av defekta varor för rekonditionering eller kompletterande marknadsbaserade instrument, såsom lokalt ledda reparationsinitiativ. Medlemsstaterna bör antingen använda det gemensamma onlinegränssnittet för att skapa sina nationella delar på den europeiska onlineplattformen eller inrätta, eller i tillämpliga fall behålla, nationella onlineplattformar som uppfyller kriterierna i detta direktiv. När medlemsstaterna använder den europeiska onlineplattformen bör det överlåtas åt medlemsstaterna att själva välja hur de nationella delarna ska fyllas i, till exempel genom självregistrering, import av bulkdata från befintliga databaser med reparatörernas samtycke eller genom att kräva förhandsgodkännande för registrering. Om medlemsstaterna anser det nödvändigt bör de kunna fastställa villkor för tillgång till de nationella delarna, såsom att uppfylla kriterier för yrkeskvalifikationer eller visa att man följer tillämpliga frivilliga europeiska eller nationella kvalitetsstandarder för reparation. Sådana villkor bör vara icke-diskriminerande och förenliga med unionsrätten. Medlemsstater som väljer att i sina nationella delar fastställa villkor för tillgång bör få ytterligare sex månader på sig att göra sin nationella del operativ.

(27) Vissa medlemsstater eller företag har investerat resurser i utvecklingen av nationella onlineplattformar för att främja reparation. För att undvika att skapa en alltför stor administrativ börda och för att möjliggöra lämplig flexibilitet bör medlemsstaterna också kunna välja att behålla en befintlig nationell onlineplattform som uppfyller kraven i detta direktiv. Om en medlemsstat behåller eller inrättar en nationell onlineplattform bör den inte vara skyldig att inrätta en nationell del på den europeiska onlineplattformen eller att utse nationella kontaktpunkter. Medlemsstaterna bör välja mellan att inrätta en nationell del på den europeiska onlineplattformen eller att inrätta en nationell

([18]) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12).

onlineplattform som uppfyller villkoren i detta direktiv och informera kommissionen om detta senast den 31 juli 2026. Sådana nationella onlineplattformar kommer att vara tillgängliga via en länk från den europeiska onlineplattformen om de är i drift senast den 31 juli 2027. De kan vara privata, offentliga eller onlineplattformar som är offentlig-privata partnerskap.

(28) Den europeiska onlineplattformen bör omfatta användarvänliga verktyg för att söka efter reparatörer per medlemsstat. Detta kan hjälpa konsumenterna att bedöma och jämföra fördelarna med olika leverantörer av reparationstjänster och därmed ge dem incitament till att välja reparation. Den europeiska onlineplattformen syftar till att underlätta sökandet efter reparationstjänster i förbindelser mellan företag och konsumenter, men för att främja hållbar konsumtion bör medlemsstaterna kunna utvidga omfattningen av sin nationella del på den europeiska onlineplattformen till säljare av rekonditionerade varor, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ, såsom reparationskaféer.

(29) Medlemsstaterna bör utse en företrädare som ska ingå i en expertgrupp som inrättats av kommissionen för att ge råd om utformningen av den europeiska onlineplattformen och dess funktion, i syfte att underlätta samordningen mellan kommissionen och medlemsstaterna.

(30) Medlemsstaterna bör också utse nationella kontaktpunkter med ansvar för uppgifter som gäller förvaltningen av deras nationella del. De nationella kontaktpunkter som utsetts av medlemsstaterna bör, i tillämpliga fall, övervaka uppgifterna i den nationella delen i syfte att upptäcka, identifiera och avlägsna ogiltiga uppgifter i enlighet med unionsrätten.

(31) Kommissionen bör säkerställa att konsumenterna lätt och kostnadsfritt får tillgång till den europeiska onlineplattformen. Den europeiska onlineplattformen bör göra det möjligt för konsumenter att hitta lämpliga reparationstjänster för sina defekta varor och, i tillämpliga fall, säljare av rekonditionerade varor, köpare av defekta varor för rekonditionering eller lokalt ledda reparationsinitiativ såsom reparationskaféer. Konsumenterna bör kunna använda sökfunktioner för att filtrera efter olika egenskaper såsom varukategorier, tillgång till tillfälliga ersättningsvaror, kvalitetsindikatorer och alla villkor för reparation, inbegripet var reparatören befinner sig och möjligheten till gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster. Den europeiska onlineplattformen bör också vara tillgänglig för utsatta konsumenter, inbegripet personer med funktionsnedsättning, i enlighet med tillämplig unionsrätt om tillgänglighet.

(32) Den sökfunktion som baseras på varor kan hänvisa till varutypen eller varumärket. Eftersom reparatörer inte kan känna till det specifika felet innan en begäran om reparation har gjorts, bör det vara tillräckligt att de på den europeiska onlineplattformen tillhandahåller allmän information om centrala aspekter av sina reparationstjänster för att konsumenterna ska kunna besluta om de ska låta reparera varan i fråga, särskilt den genomsnittliga tiden för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror, den plats där konsumenten ska överlämna varorna för reparation och tillgången till stödtjänster. Reparatörer och, i tillämpliga fall, säljare av rekonditionerade varor, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ såsom reparationskaféer bör uppmuntras att regelbundet uppdatera sin information på den europeiska onlineplattformen. För att bygga upp konsumenternas förtroende för de reparationstjänster som finns tillgängliga på den europeiska onlineplattformen bör reparatörer kunna visa att de följer vissa reparationsstandarder.

(33) För att göra det europeiska formuläret för reparationsinformation mer lättillgängligt bör den europeiska onlineplattformen ge konsumenterna möjlighet att direkt begära detta formulär från reparatören via den europeiska onlineplattformen, i de fall då reparatören frivilligt gör formuläret tillgängligt.

(34) För att öka konsumenternas medvetenhet om den europeiska onlineplattformen bör kommissionen och medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder, till exempel tagga den europeiska onlineplattformen på relaterade nationella webbplatser eller genomföra kommunikationskampanjer.

(35) Medlemsstaterna bör säkerställa att deras nationella lagstiftning, inbegripet när de införlivar detta direktiv, är helt i linje med de grundläggande friheterna att tillhandahålla tjänster och etableringsfrihet enligt fördragen. Det här direktivet bör inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/958 ([19]).

([19]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/958 av den 28 juni 2018 om proportionalitetsprövning före antagandet av ny reglering av yrken (EUT L 173, 9.7.2018, s. 25).

(36) Medlemsstaterna bör vidta åtminstone en åtgärd för att främja reparation. Sådana åtgärder kan vara av finansiell eller icke-finansiell karaktär. Åtgärder av icke-finansiell karaktär kan omfatta informationskampanjer, stöd till lokalt ledda reparationsinitiativ genom direkta insatser såsom att tillhandahålla utrymme för så kallade ”reparationslaboratorier” eller mötesplatser, till exempel i lokala samhällscentrum eller kulturella centrum. Åtgärder av finansiell karaktär kan till exempel utgöras av reparationskuponger, reparationsfonder, stöd till eller skapande av lokala eller regionala onlineplattformar för reparation, organisation eller finansiering av utbildningsprogram för förvärv av specifika färdigheter i reparation samt av beskattningsåtgärder. När det gäller beskattningsåtgärder kan medlemsstaterna, i tillämpliga fall, i enlighet med bilaga III till rådets direktiv 2006/112/EG ([20]), beroende på vad som är tillämpligt, välja att föreskriva en reducerad mervärdesskattesats för tillhandahållande av reparationstjänster för hushållsapparater, skor och lädervaror, kläder och hushållstextilier, inbegripet lagning och ändring. I detta sammanhang kan kommissionen överväga att vid behov lägga fram ett förslag till ändring av bilaga III till det direktivet. Dessa åtgärder kan vidtas på nationell, regional eller lokal nivå. Medlemsstaterna bör underrätta kommissionen om en eller flera åtgärder som vidtas för att främja reparation, i syfte att underlätta utbyte av bästa praxis. Kommissionen bör offentliggöra information om sådana åtgärder.

(37) Medlemsstaterna måste fastställa sanktioner vid överträdelser av nationella bestämmelser som har antagits enligt detta direktiv och säkerställa att dessa verkställs. Sanktionerna bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.

(38) Kommissionen bör möjliggöra utvecklingen av en frivillig europeisk kvalitetsstandard för reparationstjänster, till exempel genom att uppmuntra och underlätta frivilligt samarbete om en standard mellan företag, offentliga myndigheter och andra berörda parter, såsom oberoende reparatörer och lokalt ledda reparationsinitiativ, eller genom att utfärda en begäran om standardisering till de europeiska standardiseringsorganisationerna. En europeisk kvalitetsstandard för reparationstjänster kan stärka konsumenternas förtroende för reparationstjänster i hela unionen. En sådan standard kan omfatta aspekter som påverkar konsumenternas beslut om reparation, såsom tiden för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror, kvalitetsgarantier såsom en kommersiell garanti för reparation och tillgången till stödtjänster som erbjuds av reparatörer såsom avlägsnande, installation och transport.

(39) De bestämmelser om efterlevnad som fastställs i detta direktiv påverkar inte tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 ([21]).

(40) För att ge konsumenterna incitament till att välja reparation för att varor ska återställas till avtalsenlighet inom säljarens ansvar och därmed främja reparation, där konsumenten väljer reparation som avhjälpande åtgärd för att varorna ska återställas till avtalsenlighet, bör direktiv (EU) 2019/771 ändras så att ansvarsperioden förlängs med tolv månader, vilket bör läggas till den återstående ansvarsperioden för varan. Denna förlängning bör tillämpas en gång. Medlemsstaterna skulle dock kunna ge ytterligare incitament till reparation genom att föreskriva ytterligare förlängningar av säljarens ansvar om reparation sker på nytt. Medlemsstaterna skulle också kunna införa eller behålla regler för att förlänga säljarens ansvar vid reparation med perioder som är längre än tolv månader. I linje med direktiv (EU) 2019/771 bör säljaren, i de fall då förlängning av ansvarsperioden är tillämplig, vara ansvarig för all bristande avtalsenlighet som förelåg vid den tidpunkt då varorna levererades och som framkommer under den återstående ansvarsperiod för varan, inbegripet förlängningen. Förlängningen av ansvarsperioden bör inte påverka de konsumenträttigheter som föreskrivs i direktiv (EU) 2019/771. Det här direktivet bör inte påverka medlemsstaternas införande eller behållande av bestämmelser som föreskriver en längre förlängning av ansvarsperioden enbart för reparerade delar i enlighet med direktiv (EU) 2019/771. Med beaktande av den flexibilitet som direktiv (EU) 2019/771 ger bör de medlemsstater som inte föreskriver fasta tidsfrister för säljarens ansvar, eller endast föreskriver en preskriptionsfrist för de avhjälpande åtgärderna, säkerställa att säljarens ansvar eller preskriptionsfristen för de avhjälpande åtgärderna vid reparation motsvarar minst två år och tolv månader, vilket motsvarar den minimiansvarsperiod för säljaren som fastställs i direktiv (EU) 2019/771 och minimiförlängningen av denna period vid reparation. Förlängning av ansvarsperioden skulle främja hållbar konsumtion och bidra till en cirkulär ekonomi.

(41) För att främja reparation inom säljarens ansvar, till förmån för konsumenterna och för skyddet av miljön, bör direktiv (EU) 2019/771 ändras ytterligare så att det införs en ny skyldighet att informera konsumenten om rätten att

([20]) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).

([21]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG (EUT L 409, 4.12.2020, s. 1).

välja mellan reparation och utbyte samt en förlängning av ansvarsperioden om konsumenten väljer reparation, för att på så sätt öka medvetenheten om båda alternativen och fördelen med att välja reparation. Detta informationskrav skulle främja hållbar konsumtion och bidra till en cirkulär ekonomi.

(42) För att bistå konsumenterna och ge incitament till reparation kan säljaren, beroende på den relevanta varukategorins särdrag, till konsumenten låna ut en ersättningsvara, om reparationen inte slutförs inom skälig tid eller utan väsentlig olägenhet. Denna ersättningsvara kan också vara en rekonditionerad vara. Under alla omständigheter bör den ersättningsvara som tillfälligt lånas ut till konsumenten vara kostnadsfri. Dessutom bör säljaren fortfarande genomföra reparationen inom skälig tid. Genom att tillhandahålla en vara på lån under den tid då reparationen utförs kan man undvika väsentlig olägenhet för konsumenten, men detta kan inte motivera en oskäligt lång reparationsperiod. Vid utbyte som avhjälpande åtgärd och på konsumentens begäran kan säljaren dessutom förse konsumenten med en rekonditionerad vara.

(43) För att möjliggöra kontroll av efterlevnaden av bestämmelserna i detta direktiv genom grupptalan är det nödvändigt att ändra bilaga I till direktiv (EU) 2020/1828. För att de behöriga myndigheter som utsetts av sina medlemsstater ska samarbeta och samordna åtgärder med varandra och med kommissionen för att säkerställa att reglerna i detta direktiv efterlevs är det nödvändigt att ändra bilagan till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 ([22]).

(44) För att de ekonomiska aktörerna ska kunna anpassa sig bör övergångsbestämmelser om tillämpningen av vissa artiklar i detta direktiv införas. Ändringen av direktiv (EU) 2019/771 bör endast tillämpas på köpeavtal som ingås efter den 31 juli 2026 för att säkerställa rättssäkerhet och ge säljarna tillräckligt med tid för att anpassa sig till de ändrade avhjälpande åtgärderna för reparation och utbyte.

(45) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ([23]), har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

(46) Främjandet av reparation av varor köpta av konsumenter, i syfte att bidra till en väl fungerande inre marknad och samtidigt tillhandahålla en hög nivå av miljö- och konsumentskydd, kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna på egen hand. Nya nationella tvingande regler som främjar hållbar konsumtion genom reparation av fel utanför tillämpningsområdet för direktiv (EU) 2019/771 kommer sannolikt att dra åt olika håll och leda till fragmentering av den inre marknaden. Medlemsstaterna kan inte ändra de fullständigt harmoniserade regler om fel inom säljarens ansvar som fastställs i direktiv (EU) 2019/771. Syftet med detta direktiv kan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, uppnås bättre på unionsnivå genom fullt harmoniserade gemensamma regler som främjar reparation inom och utanför säljarens ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Unionen kan därför anta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(47) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna och friheterna och syftar till att säkerställa full respekt för särskilt artiklarna 16, 26, 37, 38 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*). Det bidrar till en förbättring av miljöns kvalitet i enlighet med artikel 37 i stadgan genom att främja hållbar konsumtion av varor och därigenom minska de negativa miljöeffekterna av förtida kassering av fungerande varor. Detta direktiv säkerställer full respekt för artikel 38 om konsumentskydd genom att stärka konsumenternas rättigheter vid fel som uppstår eller framkommer utanför säljarens ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Det säkerställer också respekten för näringsfriheten i enlighet med artikel 16 i stadgan genom att skydda avtalsfriheten och uppmuntra utvecklingen av reparationstjänster på den inre marknaden. Detta

([22]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 av den 12 december 2017 om samarbete mellan de nationella myndigheter som har tillsynsansvar för konsumentskyddslagstiftningen och om upphävande av förordning (EG) nr 2006/2004 (EUT L 345, 27.12.2017, s. 1).

([23]) EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

direktiv bidrar till integreringen av personer med funktionsnedsättning i enlighet med artikel 26 i stadgan genom att underlätta tillgång till den europeiska onlineplattformen för personer med funktionsnedsättning. Detta direktiv syftar till att säkerställa full respekt för stadgans artikel 47, om rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol genom effektiva medel för verkställighet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1*

**Innehåll, mål och tillämpningsområde**

1. I detta direktiv fastställs gemensamma regler för att stärka bestämmelserna om reparation av varor i syfte att bidra till en väl fungerande inre marknad och samtidigt sörja för en hög konsument- och miljöskyddsnivå.

2. Detta direktiv ska tillämpas på reparation av varor köpta av konsumenter, i händelse av ett fel hos varorna som uppstår eller framkommer utanför säljarens ansvar enligt artikel 10 i direktiv (EU) 2019/771.

3. Artiklarna 5 och 6 ska endast tillämpas på varor för vilka och i den mån krav på reparerbarhet föreskrivs i de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II.

4. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiv (EU) 2018/958.

*Artikel 2*

**Definitioner**

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *konsument*: *konsument* enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv (EU) 2019/771.

2. *reparatör*: en fysisk eller juridisk person som, i anknytning till den personens närings- eller yrkesverksamhet, tillhandahåller reparationstjänster, inbegripet tillverkare och säljare som tillhandahåller reparationstjänster och leverantörer av reparationstjänster, oavsett om de är oberoende eller knutna till sådana tillverkare eller säljare.

3. *reparation*: *reparation* enligt definitionen i artikel 2.20 i förordning (EU) 2024/1781.

4. *säljare*: *säljare* enligt definitionen i artikel 2.3 i direktiv (EU) 2019/771.

5. *tillverkare*: *tillverkare* enligt definitionen i artikel 2.42 i förordning (EU) 2024/1781.

6. *auktoriserad representant*: *auktoriserad representant* enligt definitionen i artikel 2.43 i förordning (EU) 2024/1781.

7. *importör*: *importör* enligt definitionen i artikel 2.44 i förordning (EU) 2024/1781.

8. *distributör*: *distributör* enligt definitionen i artikel 2.45 i förordning (EU) 2024/1781.

9. *varor*: *varor* enligt definitionen i artikel 2.5 i direktiv (EU) 2019/771, utom vatten, gas och elektricitet.

10. *rekonditionering: rekonditionering* enligt definitionen i artikel 2.18 i förordning (EU) 2024/1781.

11. *krav på reparerbarhet*: krav enligt de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II som gör det möjligt att reparera en vara, inbegripet krav som rör förbättrade förutsättningar för enkel demontering och krav som gäller tillgång till reservdelar, reparationsrelaterad information och verktyg, vilka är tillämpliga på varor eller specifika komponenter i varor.

12. *varaktigt medium*: *varaktigt medium* enligt definitionen i artikel 2.11 i direktiv (EU) 2019/771.

*Artikel 3*

**Grad av harmonisering**

Medlemsstaterna får inte behålla eller införa bestämmelser i sin nationella lagstiftning som avviker från bestämmelserna i detta direktiv.

*Artikel 4*

**Det europeiska formuläret för reparationsinformation**

1. Reparatörer får förse konsumenten med det europeiska formulär för reparationsinformation som anges i bilaga I. Det europeiska formuläret för reparationsinformation ska tillhandahållas på ett varaktigt medium och inom skälig tid från den tidpunkt då begäran gjordes och innan konsumenten blir bunden av ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster.

2. Det europeiska formuläret för reparationsinformation ska tillhandahållas kostnadsfritt.

3. Genom undantag från punkt 2, om en diagnostikjänst, även om det är en fysisk undersökning eller en undersökning på distans, behövs för att identifiera felets art och typen av reparation och för att uppskatta reparationspriset, får reparatören begära att konsumenten betalar de nödvändiga kostnaderna för denna tjänst.

Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2011/83/EU ska reparatören informera konsumenten om kostnaderna för diagnostiktjänsten

4. I det europeiska formuläret för reparationsinformation ska följande reparationsvillkor anges på ett tydligt och begripligt sätt:

a) Reparatörens identitet.

b) Den geografiska adress där reparatören är etablerad samt reparatörens telefonnummer och e-postadress och, i förekommande fall, andra kommunikationsmedel online som gör det möjligt för konsumenten att kontakta och kommunicera med reparatören på ett snabbt, effektivt och lättillgängligt sätt.

c) Den vara som ska repareras.

d) Felets natur och den typ av reparation som föreslås.

e) Priset för reparationen eller, om priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset ska beräknas och det högsta pris som reparationen kan komma att uppgå till.

f) Den tid som behövs för att slutföra reparationen.

g) Tillgången till tillfälliga ersättningsvaror under reparationstiden och eventuella kostnader för tillfälligt utbyte för konsumenten.

h) Den plats där konsumenten ska överlämna varan för reparation.

i) I tillämpliga fall, tillgången till stödtjänster, såsom avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av reparatören och specificerade eventuella kostnader för dessa tjänster för konsumenten.

j) Giltighetstiden för det europeiska formuläret för reparationsinformation.

k) I tillämpliga fall ytterligare information.

5. Reparatören får inte ändra de reparationsvillkor som anges i det europeiska formuläret för reparationsinformation under en period av 30 kalenderdagar från den dag då detta formulär lämnades till konsumenten. Reparatören och konsumenten får komma överens om en längre giltighetstid för det europeiska formuläret för reparationsinformation. Om konsumenten inom giltighetstiden godtar de villkor som anges i det europeiska formuläret för reparationsinformation ska reparatören vara skyldig att utföra reparationstjänsten på dessa villkor.

6. Om reparatören har tillhandahållit konsumenten ett fullständigt och korrekt europeiskt formulär för reparationsinformation ska följande krav anses vara uppfyllda:

a) Informationskraven avseende reparationstjänstens huvudsakliga egenskaper enligt artiklarna 5.1 a och 6.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU och artikel 22.1 j i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG ([24]).

b) Informationskraven avseende reparatörens identitet och kontaktuppgifter enligt artiklarna 5.1 b och 6.1 b och c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU, artikel 22.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG och artikel 5.1 a, b och c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG ([25]).

c) Informationskraven avseende priset enligt artiklarna 5.1 c och artikel 6.1 e i direktiv 2011/83/EU och artikel 22.1 i) och 22.3 a i direktiv 2006/123/EG.

d) Informationskraven avseende arrangemangen för utförandet av och den tid som krävs för att utföra reparationstjänsten enligt artiklarna 5.1 d och 6.1 g i direktiv 2011/83/EU.

*Artikel 5*

**Skyldighet att reparera**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillverkaren på konsumentens begäran reparerar varor för vilka och i den utsträckning krav på reparerbarhet föreskrivs i de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II. Tillverkaren ska inte vara skyldig att reparera sådana varor om reparation är omöjlig. Tillverkaren får lägga ut reparationer på entreprenad för att fullgöra sin reparationsskyldighet.

2. Reparationen enligt punkt 1 ska utföras på följande villkor:

a) Den ska genomföras antingen kostnadsfritt eller för ett skäligt pris.

b) Den ska utföras inom skälig tid från den tidpunkt då tillverkaren fysiskt förfogar över varan, har mottagit varan eller har fått tillgång till varan av konsumenten.

c) Tillverkaren får kostnadsfritt eller mot en skälig avgift under reparationstiden tillhandahålla konsumenten en ersättningsvara till utlåning.

d) Om reparation är omöjlig får tillverkaren erbjuda konsumenten en rekonditionerad vara.

3. Om den tillverkare som är skyldig att reparera enligt punkt 1 är etablerad utanför unionen ska dess auktoriserade representant i unionen fullgöra tillverkarens skyldighet. Om tillverkaren inte har någon auktoriserad representant i unionen ska importören av den berörda varan fullgöra tillverkarens skyldighet. Om det inte finns någon importör ska distributören av den berörda varan fullgöra tillverkarens skyldighet. Den auktoriserade representanten, importören och distributören får lägga ut reparationer på entreprenad för att fullgöra sin reparationsskyldighet.

4. Tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg för varor som omfattas av de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II ska erbjuda dessa reservdelar och verktyg till ett skäligt pris som inte avskräcker från reparation.

5. Tillverkare eller, i tillämpliga fall, auktoriserade representanter, importörer eller distributörer som har en skyldighet att reparera enligt denna artikel ska säkerställa att konsumenterna via en fritt tillgänglig webbplats kan få tillgång till information om de vägledande priser som tas ut för typiska reparationer av varor som omfattas av de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II.

([24]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 27.12.2006, s. 36).

([25]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden ("Direktiv om elektronisk handel") (EGT L 178, 17.7.2000, s. 1).

6. Tillverkarna får inte använda några avtalsklausuler eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar reparation av varor som omfattas av de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II, såvida det inte är motiverat av legitima och objektiva faktorer inbegripet skyddet av immateriella rättigheter i enlighet med unionsrätten och nationell rätt. Tillverkarna får särskilt inte hindra oberoende reparatörer från att använda originalreservdelar eller begagnade reservdelar, kompatibla reservdelar och reservdelar som skapats genom 3D-printing om dessa reservdelar uppfyller kraven i unionsrätt eller nationell rätt, till exempel krav på produktsäkerhet, och efterlever immateriella rättigheter. Denna punkt påverkar inte de särskilda kraven i de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II och påverkar inte heller tillämpningen av unionsrätten och nationell rätt som föreskriver skydd av immateriella rättigheter.

7. Tillverkare får inte vägra att reparera varor som omfattas av de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II enbart av det skälet att en tidigare reparation har utförts av andra reparatörer eller av andra personer.

8. Utan att det påverkar skyldigheten att reparera enligt denna artikel får konsumenterna begära reparation hos valfri reparatör.

9. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 20 för att ändra bilaga II genom att uppdatera förteckningen över unionsrättsakter som fastställer krav på reparerbarhet mot bakgrund av utvecklingen av regelverket. Kommissionen ska anta sådana delegerade akter utan onödigt dröjsmål efter offentliggörandet av respektive unionsrättsakt och senast tolv månader efter ett sådant offentliggörande.

*Artikel 6*

**Information om skyldighet att reparera**

Medlemsstaterna ska säkerställa att tillverkaren eller, i tillämpliga fall, den auktoriserade representanten, importören eller distributören kostnadsfritt tillhandahåller information om reparationstjänsterna på ett lättillgängligt, tydligt och begripligt sätt, åtminstone under hela den tid då reparationsskyldighet gäller enligt artikel 5.

*Artikel 7*

**Den europeiska onlineplattformen för reparation**

1. En europeisk onlineplattform för reparation (*den europeiska onlineplattformen*) ska inrättas för att göra det möjligt för konsumenter att hitta reparatörer och, i tillämpliga fall, säljare av rekonditionerade varor, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ. Den europeiska onlineplattformen ska bestå av de nationella delar där det gemensamma onlinegränssnittet används och ska innehålla länkar till de nationella onlineplattformar för reparation som avses i punkt 3 (*de nationella onlineplattformarna*).

2. Senast den 31 juli 2027 ska kommissionen ha utvecklat det gemensamma onlinegränssnittet för den europeiska onlineplattformen. Det gemensamma onlinegränssnittet ska uppfylla kraven i punkt 6 och finnas tillgängligt på alla officiella unionsspråk. Kommissionen ska därefter säkerställa det tekniska underhållet av det gemensamma onlinegränssnittet.

3. Medlemsstaterna ska använda det gemensamma onlinegränssnitt som avses i punkt 2 för sina nationella delar. Medlemsstater som har åtminstone en nationell onlineplattform, oavsett om den är offentlig eller privat, som omfattar hela deras territorium och uppfyller bestämmelserna i punkt 6 är dock inte skyldiga att inrätta en nationell del på den europeiska onlineplattformen. I stället ska den europeiska onlineplattformen innehålla länkar till dessa nationella onlineplattformar. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras nationella onlineplattformar kan tas i drift senast den 31 juli 2027.

4. Medlemsstaterna får utvidga tillämpningsområdet för den nationella delen på den europeiska onlineplattformen eller, i tillämpliga fall, den nationella onlineplattformen till att omfatta inte bara reparatörer utan även säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ.

5. Användningen av nationella delar och nationella onlineplattformar på den europeiska onlineplattformen ska vara kostnadsfri för konsumenterna. Registreringen ska vara frivillig för reparatörer och, i tillämpliga fall, säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ.

6. De nationella delar där det gemensamma onlinegränssnittet används och de nationella onlineplattformarna ska

a) omfatta sökfunktioner avseende varor, uppgift om platsen för reparationstjänster, inbegripet en kartbaserad funktion, tillhandahållande av gränsöverskridande tjänster, reparationsvillkor, inbegripet den tid som krävs för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror och den plats där konsumenten överlämnar varorna för reparation, tillgång till och villkor för stödtjänster, inbegripet avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av reparatörer, och tillämpliga europeiska eller nationella kvalitetsstandarder för reparation,

b) i tillämpliga fall, innehålla en funktion för sökning efter säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ,

c) göra det möjligt för konsumenterna att begära det europeiska formuläret för reparationsinformation från reparatörer som erbjuder det,

d) göra det möjligt för reparatörer att göra regelbundna uppdateringar av kontaktuppgifter och tjänster,

e) göra det möjligt för reparatörer att ange att de följer tillämpliga unionskvalitetsstandarder eller nationella kvalitetsstandarder,

f) möjliggöra tillgänglighet via nationella webbplatser som är anslutna till den gemensamma digitala ingång som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 ([26]),

g) säkerställa tillgång för personer med funktionsnedsättning, och

h) tillhandahålla kontaktformulär så att användare kan rapportera tekniska problem som rör den europeiska onlineplattformens funktion samt felaktigheter i den information som tillhandahålls av reparatörer och, i tillämpliga fall, av säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ.

7. Den europeiska onlineplattformen ska göra det möjligt att samla in icke-personuppgifter om de nationella delarnas funktion.

8. Medlemsstaterna och kommissionen ska vidta lämpliga åtgärder för att informera konsumenter, relevanta ekonomiska aktörer och säljare om att den europeiska onlineplattformen är tillgänglig.

*Artikel 8*

**Expertgrupp**

Kommissionen ska inrätta en expertgrupp som består av företrädare för alla medlemsstater och som leds av en företrädare för kommissionen. Expertgruppens uppgift ska vara att ge kommissionen råd om utformningen och av den europeiska onlineplattformen och dess funktion samt om dess nationella delar.

*Artikel 9*

**Nationella kontaktpunkter**

1. Senast den 31 juli 2026 ska medlemsstaterna informera kommissionen om

a) den nationella kontaktpunkt som de har utsett för den europeiska onlineplattformen, eller

b) de nationella onlineplattformar som de har inrättat eller kommer att inrätta i enlighet med artikel 7.3.

2. Senast den 31 juli 2026 får medlemsstater som använder de nationella delarna av den europeiska onlineplattformen anta villkor, i enlighet med unionsrätten, för tillgången till de nationella delarna för registrering för reparatörer och, i tillämpliga fall, säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ. Sådana villkor får särskilt innehålla bestämmelser om den nationella kontaktpunktens förhandsgodkännande av registreringen i den nationella delen och krav på yrkeskvalifikationer. Dessa medlemsstater ska senast den dagen underrätta kommissionen om eventuella antagna villkor.

([26]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (EUT L 295, 21.11.2018, s. 1).

3. De medlemsstater som använder de nationella delarna av den europeiska onlineplattformen och tillämpar de villkor som avses i punkt 2 i denna artikel ska säkerställa att deras nationella del kan tas i drift senast sex månader från den dag då kommissionen tillhandahåller det gemensamma onlinegränssnitt som föreskrivs i artikel 7.2.

4. Den nationella kontaktpunkten ska ansvara för följande uppgifter:

a) Tillhandahållande av tillgång till den nationella delen för registrering för reparatörer och, i tillämpliga fall, säljare av varor som har genomgått rekonditionering, köpare av defekta varor för rekonditionering och lokalt ledda reparationsinitiativ.

b) Säkerställande av efterlevnad av de villkor för tillgång som medlemsstaterna fastställer enligt punkt 2.

c) Stöd till kommissionen vad gäller driften av de nationella delarna av den europeiska onlineplattformen.

*Artikel 10*

**Åtgärder för mikroföretag och små och medelstora företag**

När så är lämpligt ska kommissionen anta riktlinjer för att bistå särskilt mikroföretag och små och medelstora företag att uppfylla de krav och skyldigheter som fastställs i detta direktiv.

*Artikel 11*

**Efterlevnad**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns lämpliga och effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av detta direktiv.

2. De medel som avses i punkt 1 ska omfatta bestämmelser som möjliggör för ett eller flera av följande organ, i enlighet med vad som fastställs i nationell rätt, att vidta åtgärder i enlighet med nationell rätt vid medlemsstatens domstolar eller behöriga förvaltningsmyndigheter för att säkerställa att de nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv tillämpas:

a) Offentliga organ och deras företrädare.

b) Organisationer som har ett berättigat intresse av att skydda konsumenterna och miljön.

c) Yrkessammanslutningar som har ett berättigat intresse att vidta åtgärder.

*Artikel 12*

**Konsumentinformation**

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att information om konsumenternas rättigheter enligt detta direktiv och om hur dessa rättigheter kan genomdrivas finns tillgänglig för konsumenterna, inbegripet på nationella webbplatser som är anslutna till den gemensamma digitala ingång som inrättats genom förordning (EU) 2018/1724.

*Artikel 13*

**Medlemsstaternas åtgärder för att främja reparation**

1. Medlemsstaterna ska vidta åtminstone en åtgärd för att främja reparation.

2. Senast den 31 juli 2029 ska medlemsstaterna till kommissionen anmäla en eller flera åtgärder som vidtagits i enlighet med punkt 1. Kommissionen ska offentliggöra information om de åtgärder som har anmälts av medlemsstaterna.

*Artikel 14*

**Tvingande natur**

1. Om inte annat föreskrivs i detta direktiv ska inget avtal som, till konsumentens nackdel, utesluter tillämpningen av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv, avviker från dem eller ändrar deras verkan vara bindande för konsumenten.

2. Detta direktiv ska inte hindra reparatören från att erbjuda konsumenten avtalsvillkor som ger ett bättre skydd än vad som föreskrivs i detta direktiv.

*Artikel 15*

**Sanktioner**

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som har antagits enligt artiklarna 4, 5 och 6 och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla dessa regler och åtgärder senast den 31 juli 2026 samt utan dröjsmål eventuella ändringar som berör dem.

*Artikel 16*

**Ändring av direktiv (EU) 2019/771**

Direktiv (EU) 2019/771 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 7.1 ska led d ersättas med följande:

”d) föreligga i den kvantitet och besitta de egenskaper och andra särdrag, bl.a. i fråga om hållbarhet, reparerbarhet, funktionalitet, kompatibilitet och säkerhet, som är normala för varor av samma typ och som konsumenten rimligen kan förvänta sig med hänsyn till varornas art och med beaktande av eventuella offentliga uttalanden som gjorts av eller på uppdrag av säljaren eller andra personer i tidigare led i transaktionskedjan, inbegripet tillverkaren, särskilt i reklam eller på märkningar.”

2. Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”2a. Om reparation i enlighet med artikel 13.2 äger rum som avhjälpande åtgärd för att återställa varorna till avtalsenlighet ska ansvarsperioden förlängas en gång med tolv månader.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Medlemsstaterna får behålla eller införa längre tidsfrister än de som avses i punkterna 1, 2 och 2a.”

c) Följande punkt ska införas:

”5a. Medlemsstater som i enlighet med punkt 3 eller 5 inte föreskriver fasta tidsfrister för säljarens ansvar eller endast föreskriver en preskriptionsfrist för de avhjälpande åtgärderna, får avvika från punkt 2a under förutsättning att de säkerställer att säljarens ansvar eller preskriptionsfristen för avhjälpande åtgärder vid reparation motsvarar minst tre år.”

3. I artikel 13 ska följande punkt införas:

”2a. Innan säljaren vidtar den avhjälpande åtgärden för att återställa varan till avtalsenlighet ska säljaren informera konsumenten om konsumentens rätt att välja mellan reparation och utbyte samt om den möjliga förlängning av ansvarsperioden som föreskrivs i artikel 10.2a.”

4. Artikel 14.1 ska ersättas med följande:

”1. En reparation eller ett utbyte ska utföras

a) kostnadsfritt,

b) inom skälig tid från den tidpunkt då konsumenten har informerat säljaren om den bristande avtalsenligheten, och

c) utan väsentlig olägenhet för konsumenten, med beaktande av varans natur och det ändamål för vilket konsumenten behövde varan.

Under reparationen får säljaren, beroende på den relevanta varukategorins särdrag, särskilt konsumentens behov av att ha sådana varor permanent tillgängliga, kostnadsfritt tillhandahålla konsumenten en ersättningsvara, inbegripet en rekonditionerad vara, som lån.

Säljaren får på konsumentens uttryckliga begäran tillhandahålla en rekonditionerad vara för att fullgöra sin skyldighet att ersätta varan.”

*Artikel 17*

**Ändring av direktiv (EU) 2020/1828**

I bilaga I till direktiv (EU) 2020/1828 ska följande punkt läggas till:

”69. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828 (EUT L, 2024/1799, 10.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1799/oj)”.

*Artikel 18*

**Ändring av förordning (EU) 2017/2394**

I bilagan till förordning (EU) 2017/2394 ska följande punkt läggas till:

”29. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828 (EUT L, 2024/1799, 10.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1799/oj).”

*Artikel 19*

**Rapportering från kommissionen samt översyn**

1. Senast den 31 juli 2031 ska kommissionen lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv. Rapporten ska innehålla en bedömning av hur detta direktiv, särskilt artiklarna 5 och 16, bidrar till att främja reparation på den inre marknaden, inbegripet reparation av varor som omfattas av reparerbarhetskrav utanför den rättsliga garantin och konsumenternas val av reparation inom ramen för den rättsliga garantin samt dess inverkan på företag och konsumenter.

2. Rapporten ska också innehålla en bedömning av ändamålsenligheten i incitamenten för val av reparation, inbegripet utvidgningen av den rättsliga garantin, och behovet av att främja kommersiella garantier för reparationstjänster och att anta regler om reparatörernas ansvar för reparation.

3. När det gäller artikel 7 ska rapporten innehålla en bedömning av den europeiska onlineplattformens ändamålsenlighet på grundval av information om antalet aktiva leverantörer av reparationstjänster och antalet konsumenter som har använt den europeiska onlineplattformen.

4. Kommissionen ska översända rapporten till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med den information som är nödvändig för utarbetandet av rapporten. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

5. Den harmoniseringsnivå som krävs för att säkerställa lika villkor för företag på den inre marknaden, inbegripet överensstämmelsen och skillnaderna mellan nationell lagstiftning i medlemsstaterna genom vilken detta direktiv införlivas, särskilt när det gäller ansvarsperioder, ska bedömas i samband med den översyn som föreskrivs i artikel 25 i direktiv (EU) 2019/771.

*Artikel 20*

**Utövande av delegeringen**

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 5.9 ska ges till kommissionen för en period av sex år från och med den 31 augusti 2024. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på sex år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 5.9 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 5.9 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

*Artikel 21*

**Övergångsbestämmelser**

Artikel 16 i detta direktiv ska inte tillämpas på köpeavtal som ingåtts före den 31 juli 2026.

*Artikel 22*

**Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 juli 2026. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa åtgärder från och med den 31 juli 2026.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 23*

**Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 24*

**Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 13 juni 2024.

| *På Europaparlamentets vägnar* | *På rådets vägnar* |
|---|---|
| *Ordförande* | *Ordförande* |
| R. METSOLA | M. MICHEL |

*BILAGA I*

**EUROPEISKT FORMULÄR FÖR REPARATIONSINFORMATION**

Del I

Identitet och kontaktuppgifter för den reparatör som tillhandahåller reparationstjänsten

| | |
|---|---|
| Reparatör | [Identitet] |
| Adress | [Geografisk adress som konsumenten ska använda] |
| Telefonnummer | |
| E-postadress | |
| Andra kommunikationsmedel online som gör det möjligt för konsumenten att snabbt och effektivt kontakta och kommunicera med reparatören, om sådana tillhandahålls av reparatören. | |

Del II

Information om reparationstjänsten

| | |
|---|---|
| Vara som ska repareras | [Identifiering av varan] |
| Felets natur | [Beskrivning av felet] |
| Typ av reparation som föreslås | [Vilka typer av åtgärder kommer att vidtas för att reparera felet] |
| Pris för reparation eller, om det inte går att beräkna, tillämplig beräkningsmetod och maximipris för reparationen | [Detta avser det totala beloppet eller, om detta inte är möjligt, beräkningsmetoden och pristaket för reparationstjänsten, i EUR/nationell valuta] |
| Tid för att slutföra reparationen | [Tid i antal dagar då reparatören åtar sig att utföra tjänsten] |
| Tillgång till tillfällig ersättningsvara | [Med tillfällig ersättningsvara förstås att konsumenten kommer att få en likvärdig vara för användning under reparationstiden, reparatören ska ange ”Ja” eller ”Nej”.] |
| Om ja, ange i förekommande fall motsvarande kostnader: | [I EUR/nationell valuta]. |
| Plats för överlämnande av varorna | [Den plats där konsumenten ska överlämna varan för reparation] |
| I förekommande fall, tillgången till stödtjänster | [Ange om och i vilken mån stödtjänster som flyttning, installation och transport erbjuds, eller ”Inga” om ingen stödtjänst erbjuds för den berörda reparationen] |
| Om ja, ange i förekommande fall motsvarande kostnader: | [I EUR/nationell valuta, per erbjuden tjänst] |
| Giltighetstiden för det europeiska formuläret för reparationsinformation | [Giltighetstid på minst 30 dagar] |
| I förekommande fall, ytterligare information | |

Texten inom hakparentes utgör förklarande information till reparatören och måste ersättas med motsvarande uppgifter.

*BILAGA II*

**FÖRTECKNING ÖVER UNIONSRÄTTSAKTER OM KRAV PÅ REPARERBARHET**

1. För tvättmaskiner för hushållsbruk och kombinerade tvättmaskiner/torktumlare för hushållsbruk, kommissionens förordning (EU) 2019/2023 ([1])
2. För diskmaskiner för hushållsbruk, kommissionens förordning (EU) 2019/2022 ([2])
3. För kyl-/frysprodukter, kommissionens förordning (EU) 2019/2019 ([3])
4. För elektroniska bildskärmar, kommissionens förordning (EU) 2019/2021 ([4])
5. För svetsutrustning, kommissionens förordning (EU) 2019/1784 ([5])
6. För dammsugare, kommissionens förordning (EU) nr 666/2013 ([6])
7. För servrar och datalagringsprodukter, kommissionens förordning (EU) 2019/424 ([7])
8. För mobiltelefoner, trådlösa telefoner och surfplattor, kommissionens förordning (EU) 2023/1670 ([8])
9. För torktumlare för hushållsbruk, kommissionens förordning (EU) 2023/2533 ([9])
10. För varor som innehåller batterier för lätta transportmedel, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 ([10])

([1]) Kommissionens förordning (EU) 2019/2023 av den 1 oktober 2019 om fastställande av krav på ekodesign för tvättmaskiner för hushållsbruk och kombinerade tvättmaskiner/torktumlare för hushållsbruk i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG, om ändring av kommissionens förordning (EG) nr 1275/2008 och om upphävande av kommissionens förordning (EU) nr 1015/2010 (EUT L 315, 5.12.2019, s. 285).

([2]) Kommissionens förordning (EU) 2019/2022 av den 1 oktober 2019 om fastställande av krav på ekodesign för diskmaskiner för hushållsbruk i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG, om ändring av kommissionens förordning (EG) nr 1275/2008 och om upphävande av kommissionens förordning (EU) nr 1016/2010 (EUT L 315, 5.12.2019, s. 267).

([3]) Kommissionens förordning (EU) 2019/2019 av den 1 oktober 2019 om fastställande av krav på ekodesign för kyl-/frysprodukter i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG och om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 643/2009 (EUT L 315, 5.12.2019, s. 187).

([4]) Kommissionens förordning (EU) 2019/2021 av den 1 oktober 2019 om fastställande av ekodesignkrav för elektroniska bildskärmar i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG, om ändring av kommissionens förordning (EG) nr 1275/2008 och om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 642/2009 (EUT L 315, 5.12.2019, s. 241).

([5]) Kommissionens förordning (EU) 2019/1784 av den 1 oktober 2019 om fastställande av ekodesignkrav för svetsutrustning i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG (EUT L 272, 25.10.2019, s. 121).

([6]) Kommissionens förordning (EU) nr 666/2013 av den 8 juli 2013 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG vad gäller ekodesignkrav för dammsugare (EUT L 192, 13.7.2013, s. 24).

([7]) Kommissionens förordning (EU) 2019/424 av den 15 mars 2019 om fastställande av ekodesignkrav för servrar och datalagringsprodukter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG och om ändring av kommissionens förordning (EU) nr 617/2013 (EUT L 74, 18.3.2019, s. 46).

([8]) Kommissionens förordning (EU) 2023/1670 av den 16 juni 2023 om fastställande av krav på ekodesign för smarttelefoner, andra mobiltelefoner än smarttelefoner, trådlösa telefoner och surfplattor i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG och om ändring av kommissionens förordning (EU) 2023/826 (EUT L 214, 31.8.2023, s. 47).

([9]) Kommissionens förordning (EU) 2023/2533 av den 17 november 2023 om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG vad gäller krav på ekodesign för torktumlare för hushållsbruk, om ändring av kommissionens förordning (EU) 2023/826 och om upphävande av kommissionens förordning (EU) nr 932/2012 (EUT L, 2023/2533, 22.11.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2533/oj).

([10]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/1542 av den 12 juli 2023 om batterier och förbrukade batterier, om ändring av direktiv 2008/98/EG och förordning (EU) 2019/1020 och om upphävande av direktiv 2006/66/EG (EUT L 191, 28.7.2023, s. 1).

# Sammanfattning av betänkandet Åtgärder för en mer hållbar konsumtion (SOU 2025:124)

## Uppdraget

År 2024 beslutades två direktiv på konsumenträttens område. Det ena direktivet är Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 av den 28 februari 2024 om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information (direktivet om mer konsumentmakt). Det andra direktivet är Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828 (reparationsdirektivet).

Direktiven utgör en del av den s.k. gröna given inom (EU) som är ett paket med politiska initiativ för en grön omställning i (EU) med målet att det inte ska finnas några nettoutsläpp av växthusgaser år 2050. Ett av fokusområdena i den gröna given är att varor ska återanvändas, repareras och återvinnas för att minska avfallet och bevara naturresurser. Det övergripande syftet är att verka för ändrade konsumtionsmönster som bl.a. ska gynna reparation av varor till förmån för inköp av nya varor. Genom direktivet om mer konsumentmakt införs nya bestämmelser om marknadsföring och om den information som ska lämnas till konsumenter innan ett avtal ingås. Reparationsdirektivet innehåller bestämmelser som på olika sätt ska förenkla och möjliggöra att varor i större utsträckning repareras till förmån för nyinköp. Det införs bl.a. en skyldighet för tillverkare att på begäran av en konsument reparera vissa varor. Vidare inrättas en europeisk onlineplattform för reparation där konsumenter ska kunna hitta reparatörer och jämföra olika erbjudanden.

Utredningen har haft i uppdrag att ta ställning till hur direktiven ska genomföras i svensk rätt. I uppdraget har ingått att analysera hur svensk rätt förhåller sig till direktiven och att föreslå nödvändiga författningsändringar och andra åtgärder.

## Marknadsföring i den gröna omställningen

I syfte att genomföra ändringarna i direktiv 2005/29/EG föreslår utredningen att ändringar görs i marknadsföringslagen (2008:486).

I 10 § finns ett förbud mot vilseledande marknadsföring. Av bestämmelsen framgår att felaktiga påståenden eller andra framställningar som är vilseledande inte är tillåtna. Utredningen föreslår att det i paragrafen införs en ny bestämmelse som innebär att en näringsidkare inte får använda sig av vilseledande framställningar som rör miljömässiga eller sociala egenskaper eller cirkularitetsaspekter såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet.

Vidare föreslås en ny bestämmelse som gäller marknadsföring med påståenden om framtida miljöprestanda (14 b §). Det kan vara påståenden om övergång till koldioxid- och klimatneutralitet. Bestämmelsen innebär att sådana påståenden får användas om de har stöd genom tydliga,

objektiva, allmänt tillgängliga och kontrollerbara åtaganden i en genomförandeplan.

Det föreslås också en ny bestämmelse om irrelevanta påståenden (14 c §). Den innebär att en näringsidkare inte får använda sig av påståenden om fördelar för konsumenter som är irrelevanta och som inte är motiverade av på någon egenskap hos produkten eller näringsidkarens verksamhet.

Dessutom föreslås att det införs en bestämmelse om tjänster som jämför produkter (12 d §). Bestämmelsen gäller jämförelser med utgångspunkt i aspekter som tar sikte på produkters hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet eller andra miljömässiga, cirkulära eller sociala egenskaper hos produkter eller leverantörerna av dem. I sådana fall ställs krav på att konsumenten ska informeras om bl.a. den jämförelsemetod som används.

Genom direktivet om mer konsumentmakt ändras bilaga I till direktiv 2005/29/EG (den så kallade svarta listan). Det införs tolv nya punkter om affärsmetoder som under alla förhållanden ska anses otillbörliga. Utredningen föreslår att svarta listan i sin helhet endast ska gälla marknadsföring som riktas till konsumenter.

**Utökade informationskrav vid konsumentavtal**

I syfte att genomföra ändringarna i direktiv 2011/83/EU föreslår utredningen ändringar i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler (distansavtalslagen) och i marknadsföringslagen. Det gäller vilken information som näringsidkaren ska lämna till konsumenter innan ett avtal ingås.

Det föreslås att näringsidkaren ska informera konsumenten om sitt ansvar enligt lag för varans avtalsenlighet. Informationen ska lämnas på ett tydligt sätt genom ett harmoniserat meddelande. Om tillverkaren lämnar en garanti som täcker hela varan och som har en löptid på mer än två år ska information om detta ske genom en harmoniserad märkning. Utformningen av det harmoniserade meddelandet och den harmoniserade märkningen har fastställts genom en genomförandeförordning från EU-kommissionen.

I syfte att uppmärksamma konsumenten på och öka intresset för att reparera varor föreslås att konsumenten ska informeras om en varas reparerbarhetsindex (ett index som kan finnas för en vara och som fastställs inom EU). I de fall ett reparerbarhetsindex inte finns ska information, om detta är tillgängliggjort, lämnas om till-gången till och beräknad kostnad och förfarande för att beställa reservdelar, om tillgången till reparations- och underhållsanvisningar samt reparationsbegränsningar.

För varor med digitala delar, digitalt innehåll, och digitala tjänster föreslås att konsumenten ska få information om den minimiperiod under vilken tillverkaren eller leverantören tillhandahåller kostnadsfria programvaruuppdateringar.

Om ett avtal ingås på näringsidkarens webbplats föreslås att näringsidkaren ska informera om tillgången till miljövänliga leveransalternativ.

## Ändringar i konsumentköplagen

I syfte att genomföra ändringarna i direktiv 2019/771/EU (varudirektivet) föreslår utredningen ändringar i konsumentköplagen.

En vara ska enligt 4 kap. 2 § konsumentköplagen bl.a. ha de egenskaper och andra särdrag som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art. Utredningen föreslår att reparerbarhet införs som en tillkommande egenskap i bestämmelsen.

Enligt 4 kap. 14 § konsumentköplagen svarar näringsidkaren för fel på varan som har funnits vid avlämnandet och som visar sig inom tre år från denna tidpunkt. Konsumenten har i sådana fall rätt att välja mellan avhjälpande och omleverans. Om näringsidkaren avhjälper ett fel på varan föreslår utredningen att den tid inom vilken näringsidkaren ansvarar för fel på varan förlängs till fyra år. Syftet är att konsumenter i högre grad ska välja avhjälpande som felpåföljd.

Utredningen föreslår också att näringsidkaren ska vara skyldig att informera konsumenten om den valrätt som han eller hon har och om den möjliga förlängningen av ansvarstiden som ett avhjälpande innebär.

## Ett europeiskt formulär för reparationsinformation

Utredningen föreslår att nya bestämmelser om ett europeiskt formulär för reparationsinformation införs i konsumenttjänstlagen (1985:716).

Formulärets utformning framgår av bilaga I till reparationsdirektivet. I formuläret anges bl.a. vilken vara som ska repareras, felets natur och typ av reparation som föreslås, tidsåtgång samt priset eller beräkningsgrund för priset. Näringsidkare som utför reparationer av lösa saker ska få ge formuläret till en konsument. Formuläret är frivilligt att använda men fungerar som ett anbud. Om det används och lämnas till en konsument är det giltigt som ett anbud i minst 30 dagar. Syftet är att konsumenter ska kunna begära formuläret av flera reparatörer och ges goda förutsättningar att jämföra olika reparatörers erbjudanden. Genom formuläret ska intresset för att reparera varor öka.

Det ska vara kostnadsfritt för konsumenten att begära formuläret. Näringsidkaren får dock ta ut en kostnad för undersökning om det behövs för att identifiera felets art, typen av reparation och för att uppskatta priset för tjänsten. Innan en avgift tas ut ska dock konsumenten informeras om detta.

## En ny lag om reparation av konsumenters varor

Utredningen föreslår en ny lag som ger konsumenter rätt att begära att en näringsidkare ska reparera vissa varor. Lagen omfattar tio varor som specificeras i en bilaga till reparationsdirektivet. Det är bland annat tvättmaskiner, diskmaskiner, mobiltelefoner, surfplattor och batterier för lätta transportmedel. De aktuella varorna omfattas av unionsrättsakter där det finns krav på reparerbarhet, bl.a. kan det finnas krav på vilka reservdelar som tillverkaren måste tillhandahålla och under hur lång tid. Avsikten är att listan med varor ska utökas.

Enligt den föreslagna lagen ska tillverkaren av en vara på begäran av en konsument reparera varan under den tid som varan omfattas av krav på

reparerbarhet. Skyldigheten att reparera varan gäller endast om en reparation är möjlig. En reparation får inte vägras endast av den anledningen att varan tidigare har reparerats av någon annan än tillverkare. Tillverkaren har rätt att ta ut ett skäligt pris för en reparation.

Bestämmelserna kompletteras med informationskrav för tillverkaren. Konsumenter ska informeras om reparationstjänsterna och riktpriser för typiska reparationer.

För det fall tillverkaren inte är etablerad inom Europeiska unionen ska i stället tillverkarens auktoriserade representant, importören eller distributören svara för skyldigheten att reparera varan.

Av den föreslagna lagen framgår vidare att en tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg till en vara ska erbjuda dessa till ett skäligt pris. Det finns också ett förbud mot avtalsvillkor och teknik som hindrar reparation.

Konsumentverket ska utöva tillsyn över att de marknadsrättsliga bestämmelserna i lagen följs och kunna meddela de förelägganden som behövs för att bestämmelserna ska följas.

### En europeisk onlineplattform för reparation

Genom reparationsdirektivet inrättas en europeisk onlineplattform där konsumenter ska kunna söka efter reparatörer av varor. Det övergripande syftet är att uppmuntra till reparation och därigenom främja en mer hållbar konsumtion och cirkularitet i ekonomin. Den europeiska onlineplattformen ska hanteras av Europeiska kommissionen. Medlemsstaterna kan välja att inrätta en egen plattform. Utredningen föreslår att Sverige ansluter sig till den europeiska onlineplattformen.

Medlemsstater som ansluter sig till den europeiska onlineplattformen ska utse en nationell kontaktpunkt. Kontaktpunkten ska bl.a. ansvara för att tillhandahålla tillgång till den nationella delen för registrering för reparatörer och utgöra stöd till kommissionen vad gäller driften av plattformen.

Utredningen föreslår att Naturvårdsverket ska vara nationell kontaktpunkt för onlineplattformen och få i uppdrag att utse någon eller några personer att ingå i den expertgrupp som kommissionen ska inrätta för detta.

### Övriga förslag

Utredningen föreslår att Konsumentverket ska ansvara för att konsumenter får tillgång till information om sina rättigheter enligt reparationsdirektivet.

Konsumentverket ska även ansvara för uppgiften i direktivet att en åtgärd ska vidtas i syfte att främja reparation.

Det föreslås vidare att lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen ändras så att den omfattar överträdelser av de bestämmelser som genomför reparationsdirektivet.

### Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Utredningen föreslår att den nya lagen om reparation av konsumenters varor och övriga lagändringar träder i kraft den 1 januari 2027.

En ändring i förordningen (2012:989) med instruktion för Naturvårdsverket föreslås träda i kraft den 31 juli 2026.

**Konsekvenser**

Lagförslagen till följd av direktivet om mer konsumentmakt inne-bär att det ställs tydligare krav på marknadsföring, särskilt miljö-relaterade påståenden, samt utökade krav på vilken information som ska ges före ett konsumentköp. Förslagen till följd av reparationsdirektivet innebär bl.a. skyldigheter för tillverkare att reparera vissa typer av varor på begäran av en konsument.

Åtgärderna syftar till att bidra till mer miljömässigt hållbara konsumtionsmönster och att minska förtida kassering av fungerande varor, vilket leder till minskade utsläpp av växthusgaser. Konsekvenserna för miljön bedöms positiva.

För konsumenter bedöms förslagen leda till bättre köpbeslut som gynnar hållbar konsumtion och den cirkulära ekonomin. Förslagen bedöms innebära kostnadsbesparingar för konsumenter eftersom varor i större utsträckning kan förväntas repareras till förmån för nyinköp. En ökad konkurrens när det gäller reparationstjänster är ägnad att leda till lägre priser på reparationstjänster.

Förslagen kommer att gynna företag som erbjuder miljömässigt hållbara produkter. Företag som säljer varor till konsumenter kan få vissa kostnader, främst initiala, för att anpassa marknadsföring och information. Förslagen förväntas leda till en minskad omsättning av vissa typer av nya varor till följd av att konsumenter i stället låter reparera varor. Reparatörer bör kunna få en ökad omsättning.

# Betänkandets lagförslag

## Förslag till lag (2026:000) om reparation av konsumenters varor

Härigenom föreskrivs[1] följande.

**Lagens tillämpningsområde**

**1 §** I denna lag finns bestämmelser om reparation av varor som köps av konsumenter.

Lagen gäller varor som omfattas av de unionsrättsakter om krav på reparerbarhet som anges i bilaga II till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828.

**Ord och uttryck i lagen**

**2 §** I denna lag avses med

*auktoriserad representant*: en fysisk eller juridisk person som är etablerad i Europeiska unionen och som enligt skriftlig fullmakt från en tillverkare har rätt att i tillverkarens ställe utföra särskilda uppgifter avseende tillverkarens skyldigheter enligt förordning (EU) 2024/1781,

*distributör:* varje fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utom tillverkaren eller importören, som tillhandahåller en vara på marknaden,

*importör:* varje fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som släpper ut en vara från ett tredjeland på unionsmarknaden,

*konsument:* en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*krav på reparerbarhet*: krav enligt de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II till direktiv (EU) 2024/1799 som gäller varor eller komponenter i varor och som gör det möjligt att reparera en vara, inbegripet krav som rör förbättrade förutsättningar för enkel demontering och krav som gäller tillgång till reservdelar, reparationsrelaterad information och verktyg,

*tillverkare:* varje fysisk eller juridisk person som tillverkar en vara eller som låter konstruera eller tillverka en vara och saluför den under sitt eget namn eller eget varumärke,

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar.

**Konsumentens rätt till reparation av en vara**

**3 §** Tillverkaren av en vara ska på begäran av en konsument reparera varan under den tid som varan omfattas av krav på reparerbarhet.

Skyldigheten att reparera varan gäller endast om en reparation är möjlig. En reparation får inte vägras endast av den anledningen att varan tidigare har reparerats av någon annan än tillverkaren.

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828.

**4 §** En reparation ska utföras kostnadsfritt eller till ett skäligt pris och inom skälig tid från det att tillverkaren får tillgång till varan.

**5 §** Avtalsvillkor som i jämförelse med bestämmelserna i 3 och 4 §§ är till nackdel för konsumenten är utan verkan mot denne.

**6 §** Tillverkaren av en vara ska ge konsumenter kostnadsfri information om reparationstjänsten på ett lättillgängligt, klart och begripligt sätt under den tid som reparationsskyldigheten gäller.

Vägledande information om priser för typiska reparationer ska ges på en fritt tillgänglig webbplats.

**7 §** Om tillverkaren av en vara inte är etablerad i Europeiska unionen ansvarar tillverkarens auktoriserade representant i unionen för skyldigheterna enligt 3, 4 och 6 §§.

Om tillverkaren inte har någon auktoriserad representant i Europeiska unionen ansvarar importören av varan eller, om det inte finns någon importör, distributören av varan för de skyldigheter som avses i första stycket.

**Tillhandahållande av reservdelar och verktyg**

**8 §** En tillverkare som tillhandahåller reservdelar och verktyg till en vara ska erbjuda dessa till ett skäligt pris.

**Förbud mot avtalsvillkor och teknik som hindrar reparation**

**9 §** Tillverkaren av en vara får inte använda avtalsvillkor eller hårdvaru- eller programvarutekniker som hindrar andra än tillverkaren från att reparera en vara, om det inte är motiverat av legitima och objektiva skäl.

**Tillsyn och sanktioner**

**10 §** Konsumentverket ska utöva tillsyn över att bestämmelserna i 6, 8 och 9 §§ följs.

**11 §** Konsumentverket får meddela de förelägganden som behövs för att bestämmelserna i 6, 8 och 9 §§ ska följas.

Ett föreläggande enligt första stycket ska förenas med vite om det inte av särskilda skäl är obehövligt.

**12 §** Konsumentverket får förelägga var och en att lämna upplysningar och att tillhandahålla de handlingar som behövs i ett ärende om tillämpningen av denna lag.

Ett föreläggande enligt första stycket får förenas med vite.

**13 §** Konsumentverkets beslut enligt 11 och 12 §§ får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

---

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2027.

# Förslag till lag om ändring i konsumenttjänstlagen (1985:716)



Härigenom föreskrivs[1] i fråga om konsumenttjänstlagen (1985:716) att det ska införas tre nya paragrafer, 62–64 §§, och en ny rubrik närmast före 62 § av följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| | ***Det europeiska formuläret för reparationsinformation*** |
| | *62 §* |
| | *En näringsidkare som utför reparationer av lösa saker får ge konsumenter det europeiska formulär för reparationsinformation som avses i bilaga I till Europaparlamentet och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828.* |
| | *Formuläret ska ges i en handling eller i någon annan läsbar och varaktig form som är tillgänglig för konsumenten. Formuläret ska ges inom skälig tid från den tidpunkt då konsumenten begärde det och innan konsumenten blir bunden av ett avtal om utförande av reparationstjänsten.* |
| | *63 §* |
| | *Det europeiska formuläret för reparationsinformation ska ges utan kostnad för konsumenten.* |
| | *Om en undersökning behövs för att identifiera felets art och typen av reparation samt för att uppskatta priset för tjänsten, får näringsidkaren begära att konsumenten betalar kostnaden för undersökningen. Näringsidkaren ska före undersök-* |

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828.

*ningen informera konsumenten om kostnaden. Konsumenten är annars inte skyldig att ersätta den.*

*64 §*

*Näringsidkaren får inte ändra villkoren i det europeiska formuläret för reparationsinformation under en period av 30 dagar från den dag då formuläret lämnades till konsumenten. Näringsidkaren och konsumenten får dock komma överens om en längre giltighetstid.*

*Om konsumenten inom giltighetstiden godtar villkoren i formuläret är näringsidkaren skyldig att utföra tjänsten på dessa villkor.*

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2027.
2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

# Förslag till lag om ändring i lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler



Härigenom föreskrivs[1] i fråga om lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler att 1 kap. 2 §, 2 kap. 2 och 3 §§ ska ha följande lydelse.

*Nuvarande lydelse* *Föreslagen lydelse*

**1 kap.**

2 §[2]

I lagen avses med

*affärslokal*: fast eller rörligt affärsställe där näringsidkaren varaktigt eller vanligen driver verksamhet,

*avtal utanför affärslokaler*: avtal som ingås

– då näringsidkaren och konsumenten samtidigt är närvarande på någon annan plats än i näringsidkarens affärslokal eller efter det att konsumenten lämnat ett anbud på en sådan plats,

– i näringsidkarens affärslokal eller med hjälp av ett medel för distanskommunikation i omedelbar anslutning till att konsumenten kontaktats av näringsidkaren på någon annan plats där de samtidigt varit närvarande, eller

– under en utflykt som har organiserats av näringsidkaren i marknadsförings- eller försäljningssyfte,

*digitalt innehåll*: data som framställs och tillhandahålls i digital form,

*digital tjänst*: en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller att utbyta uppgifter eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av tjänsten,

*distansavtal*: avtal som ingås inom ramen för ett av näringsidkaren organiserat system för att träffa avtal på distans, om kommunikationen uteslutande sker på distans,

*driftskompatibilitet*: förmåga att fungera med annan hårdvara eller programvara än sådan som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*kompatibilitet*: förmåga att utan konvertering fungera med sådan hårdvara eller programvara som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*marknadsplats online*: en tjänst som använder programvara, inbegripet en webbplats, en del av en webbplats eller en applikation, som administreras av en näringsidkare eller för dennes räkning och som gör det möjligt för konsumenten att ingå distansavtal med andra näringsidkare eller konsumenter,

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 av den 28 februari 2024 om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information.

[2] Senaste lydelse 2022:655.

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*personuppgifter*: sådan information som avses i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning),

*programvaruuppdatering: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster förblir avtalsenliga, inbegripet en säkerhetsuppdatering eller en funktionalitetsuppdatering,*

*reparerbarhetsindex: ett index som uttrycker möjligheterna att reparera varan och som fastställts inom den Europeiska unionen,*

*tillverkare: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare, eller den som importerar varor till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,*

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar,

*vara med digitala delar*: lös sak som är integrerad eller sammankopplad med ett digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att avsaknaden av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varan inte kan användas på det sätt som är avsett.

**2 kap.**

2 §[3]

Innan ett avtal ingås ska näringsidkaren ge konsumenten information om

1. sitt namn, organisationsnummer, telefonnummer, adress, e-postadress och andra medel för kommunikation via internet som näringsidkaren tillhandahåller och som gör det möjligt för konsumenten att bevara uppgifter i en läsbar och varaktig form, och, om näringsidkaren agerar för någon annans räkning, motsvarande uppgifter för den näringsidkaren,

2. varans eller tjänstens huvudsakliga egenskaper i den omfattning som är lämplig med hänsyn till varan eller tjänsten och till hur informationen ges,

3. varans eller tjänstens pris, inbegripet skatter och avgifter, eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas; om avtalet löper på obegränsad tid eller avser en prenumeration, ska även kostnaderna per faktureringsperiod och per månad anges,

4. personanpassning av priset på grund av automatiserat beslutsfattande,

5. kostnader för leverans eller porto och andra tillkommande kostnader,



[3] Senaste lydelse 2022:655.

6. kostnaden för att ett medel för distanskommunikation används, om inte kostnaden är beräknad efter normaltaxa,

7. villkoren för betalning samt för leverans eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande; om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska det i början av beställningsprocessen anges vilka betalningssätt som godtas och om det finns några begränsningar för leveransen,

7. villkoren för betalning samt för leverans*, inbegripet tillgången till miljövänliga leveransalternativ,* eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande; om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska det i början av beställningsprocessen anges vilka betalningssätt som godtas och om det finns några begränsningar för leveransen,

8. handpenning eller andra ekonomiska garantier som konsumenten ska lämna och de villkor som gäller för detta,

9. *den rätt som konsumenten har att reklamera enligt lag,* hur reklamation kan göras och gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan vända sig för att framställa klagomål,

9. hur reklamation kan göras och gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan vända sig för att framställa klagomål,

10. huruvida och under vilka förutsättningar det finns en ångerrätt, tidsfristen och övriga villkor för ångerrätten, hur ångerrätten utövas samt att det finns ett standardformulär för utövande av ångerrätten,

11. den skyldighet konsumenten vid utövande av ångerrätten kan ha att på egen bekostnad återsända varan samt, vid distansavtal, kostnaden för att återsända varan om den är sådan att den inte kan återsändas med post,

12. huruvida konsumenten är skyldig att ersätta näringsidkaren enligt 15 § 3 eller 4,

*13. åtaganden från näringsidkaren eller tillverkaren om att, utöver vad som följer av lag, betala tillbaka det som betalats för varan, byta ut eller reparera den eller utföra någon form av service på den, ifall varan inte överensstämmer med uppgifter som lämnats i utfästelser eller marknadsföring eller om det finns andra avvikelser från uppgifter som lämnats på ett sådant sätt,*

*13. näringsidkarens ansvar för varans avtalsenlighet på ett tydligt sätt genom ett sådant harmoniserat meddelande som avses i Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960 av den 25 september 2025 om utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelandet om den rättsliga garantin om avtalsenlighet (reklamationsrätt) och den harmoniserade märkningen för den kommersiella hållbarhetsgarantin,*

*14. garantier och liknande utfästelser som innebär att tillverkaren av en vara svarar för varans hållbarhet under en längre tid än två år, baserat på uppgifter från tillverkaren, på ett tydligt sätt genom en sådan harmoniserad märkning som avses i Kommissionens*

| | |
|---|---|
| | *genomförandeförordning (EU) 2025/1960,* |
| | *15. näringsidkarens ansvar enligt lag för avtalsenligheten i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster,* |
| *14*. den assistans och service som gäller efter försäljningen, | *16.* den assistans och service som gäller efter försäljningen *samt andra garantier och liknande utfästelser än de som avses i punkten 14,* |
| | *17. för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, den minimiperiod under vilken tillverkaren eller leverantören tillhandahåller kostnadsfria programvaruuppdateringar, baserat på uppgifter som tillverkaren eller leverantören tillgängliggjort för näringsidkaren,* |
| *15*. uppförandekoder som gäller för näringsidkaren och hur konsumenten kan ta del av dem, | *18.* uppförandekoder som gäller för näringsidkaren och hur konsumenten kan ta del av dem, |
| *16*. avtalets löptid | *19.* avtalets löptid, |
| *17*. kortaste giltighetstid för konsumentens skyldigheter enligt avtalet, | *20.* kortaste giltighetstid för konsumentens skyldigheter enligt avtalet, |
| *18*. villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt, | *21.* villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt, |
| *19*. funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder, | *22.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder, |
| *20*. kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det, och | *23.* kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det, och |
| *21*. vilka möjligheter som finns att få en tvist med näringsidkaren prövad utanför domstol. | *24.* vilka möjligheter som finns att få en tvist med näringsidkaren prövad utanför domstol, |
| | *25. varans reparerbarhetsindex eller om ett sådant inte finns, baserat på uppgifter som tillverkaren tillgängliggjort för näringsidkaren, information om* |
| | *a) tillgång till samt beräknad kostnad och förfarandet för att be-* |

*ställa reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla varans avtalsenlighet,*

*b) tillgång till reparations- och underhållsanvisningar samt*

*c) reparationsbegränsningar.*

Vid en auktion får informationen enligt första stycket 1 ersättas med motsvarande uppgifter om auktionsförrättaren, om det är möjligt att delta i auktionen även på ett annat sätt än genom att använda ett medel för distanskommunikation. Under samma förutsättning får information enligt första stycket 9 om gatuadressen till det verksamhetsställe dit konsumenten kan framställa klagomål avse auktionsförrättarens verksamhetsställe.

3 §[4]

I fråga om distansavtal ska informationen enligt 2–2 b §§ ges klart och begripligt och på ett sätt som är anpassat till det medel för distanskommunikation som används. Särskild hänsyn ska tas till behoven hos underåriga och andra särskilt utsatta personer. Informationen enligt 2 b § 1 ska ges i ett särskilt avsnitt i onlinegränssnittet och vara direkt och lätt tillgänglig från den plats där sökresultaten presenteras.

Om avtalet ska ingås genom ett sådant medel för distanskommunikation som gör att information endast kan ges i begränsad omfattning eller under begränsad tid, ska åtminstone information enligt 2 § första stycket 1, i fråga om näringsidkarens namn och organisationsnummer, 2–5, *16* och *18* ges med hjälp av det kommunikationsmedlet. Om det finns en ångerrätt, ska information enligt 2 § första stycket 10 också ges med hjälp av kommunikationsmedlet. Övrig information enligt 2 § första stycket och 2 a § ska ges på något annat lämpligt sätt i enlighet med kraven i första stycket i denna paragraf.

Om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats, ska konsumenten särskilt uppmärksammas på innehållet i den information som ges enligt 2 § första stycket 2–5 och *16–18*.

Om avtalet ska ingås genom ett sådant medel för distanskommunikation som gör att information endast kan ges i begränsad omfattning eller under begränsad tid, ska åtminstone information enligt 2 § första stycket 1, i fråga om näringsidkarens namn och organisationsnummer, 2–5, *19* och *21* ges med hjälp av det kommunikationsmedlet. Om det finns en ångerrätt, ska information enligt 2 § första stycket 10 också ges med hjälp av kommunikationsmedlet. Övrig information enligt 2 § första stycket och 2 a § ska ges på något annat lämpligt sätt i enlighet med kraven i första stycket i denna paragraf.

Om avtalet ska ingås på näringsidkarens webbplats *och medför en betalningsförpliktelse för konsumenten*, ska konsumenten särskilt uppmärksammas på innehållet i den information som ges enligt 2 § första stycket 2–5, *14* och *19–21*.

[4] Senaste lydelse 2022:655.

Bilaga 4

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2027.

2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet. Äldre bestämmelser gäller även om avtalet har ingåtts efter ikraftträdandet för information som näringsidkaren till grund för avtalet har lämnat före ikraftträdandet.

# Förslag till lag om ändring i marknadsföringslagen (2008:486)



Härigenom föreskrivs[1] i fråga om marknadsföringslagen (2008:486)

*dels* att 3, 4, 10, 22 a §§ ska ha följande lydelse,

*dels* att det ska införas tre nya paragrafer, 12 d, 14 b och 14 c §§, och närmast före 12 d, 14 b och 14 c §§ nya rubriker av följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| | 3 §[2] |
| I denna lag avses med | I denna lag *och i direktivbilagan enligt 4 §* avses med |
| | *allmänt miljöpåstående: ett miljöpåstående som inte ingår i en hållbarhetsmärkning och som inte specificeras tydligt och väl synligt på mediet,* |
| *affärsbeslut*: ett beslut som fattas av en konsument eller en näringsidkare om huruvida, hur och under vilka förutsättningar en produkt ska köpas, om hela eller delar av köpesumman ska betalas, om produkten ska behållas eller överlåtas, eller om en avtalsenlig rättighet i samband med produkten ska utnyttjas, oavsett om konsumenten eller näringsidkaren beslutar att handla eller att avstå från att handla, | |
| | *certifieringssystem: ett kontrollsystem från tredje part som intygar att en produkt, en process eller en affärsverksamhet uppfyller krav för användning av en hållbarhetsmärkning på villkor som är allmänt tillgängliga och som uppfyller följande kriterier.* |
| | *a) Systemet är tillgängligt på transparenta, rättvisa och inte diskriminerande villkor för näringsidkare som vill och kan uppfylla systemets krav.* |
| | *b) Systemets krav utarbetas av systemets ägare i samråd med sakkunniga och berörda parter.* |
| | *c) Systemet fastställer förfaranden för att hantera bristande efterlevnad av systemets krav och föreskriver återkallande eller tillfälligt inställande av näringsidkarens an-* |

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 av den 28 februari 2024 om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information.

[2] Senaste lydelse 2022:656.

*vändning av hållbarhetsmärkningen vid bristande efterlevnad av systemets krav.*

*d) Övervakning av näringsidkarens efterlevnad av systemets krav sker inom ramen för ett objektivt förfarande och genomförs av en tredje part vars kompetens och oberoende i förhållande till systemets ägare och näringsidkaren grundar sig på standarder och förfaranden på internationell nivå, unionsnivå eller nationell nivå,*

*digitalt innehåll:* data som framställs och tillhandahålls i digital form

*digital tjänst*: en tjänst som gör det möjligt för konsumenten att skapa, bearbeta, lagra eller få tillgång till uppgifter i digital form, eller att utbyta uppgifter eller interagera på annat sätt med uppgifter i digital form som laddas upp eller skapas av konsumenten eller av andra användare av tjänsten,

*driftskompatibilitet*: förmåga att fungera med annan hårdvara eller programvara än sådan som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*elektronisk post*: ett adresserat eller på något annat sätt individualiserat elektroniskt meddelande i form av text, röst, ljud eller bild som sänds via ett allmänt elektroniskt kommunikationsnät och som kan lagras i nätet eller i mottagarens terminalutrustning tills mottagaren hämtar det

*erkänd utmärkt miljöprestanda: miljöprestanda som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke eller i nationella eller regionala EN ISO 14024 typ I miljömärkesprogram som är officiellt erkända i medlemsstaterna eller krav på högsta miljöprestanda i annan unionsrätt,*

*förbrukningsvara: en komponent i en vara som återkommande förbrukas och som behöver bytas ut eller fyllas på för att varan ska fungera på avsett vis,*

*god marknadsföringssed:* god affärssed eller andra vedertagna normer som syftar till att skydda konsumenter och näringsidkare vid marknadsföring av produkter,

*hållbarhet: en varas förmåga att behålla sin funktion och prestanda under normal användning,*

*hållbarhetsmärkning: en förtroendemärkning, kvalitetsmärkning*

*eller motsvarande som syftar till att särskilja och marknadsföra en produkt, en process eller en affärsverksamhet med hänvisning till dess miljömässiga eller sociala egenskaper och som inte uppfyller något krav inom Europeiska unionen eller i nationell rätt,*

*kompatibilitet*: förmåga att utan konvertering fungera med sådan hårdvara eller programvara som normalt används med samma typ av varor med digitala delar, digitalt innehåll eller digitala tjänster,

*konsument*: en fysisk person som handlar huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet,

*marknadsföring*: reklam och andra åtgärder i näringsverksamhet som är ägnade att främja avsättningen av och tillgången till produkter inbegripet en näringsidkares handlande, underlåtenhet eller någon annan åtgärd eller beteende i övrigt före, under eller efter försäljning eller leverans av produkter till konsumenter eller näringsidkare,

*marknadsplats online*: en tjänst som använder programvara, inbegripet en webbplats, en del av en webbplats eller en applikation, som administreras av en näringsidkare eller för dennes räkning och som gör det möjligt för konsumenten att ingå distansavtal med andra näringsidkare eller konsumenter,

*miljöpåstående: en framställning som inte uppfyller ett krav inom Europeiska unionen eller i nationell rätt, inbegripet text, bilder, grafik eller symboler, och som anger eller antyder att en produkt, en produktkategori, ett varumärke eller en näringsidkare*

*a) har positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än andra produkter, produktkategorier, varumärken eller näringsidkare, eller*

*b) har förbättrat sin påverkan på miljön över tid,*

*näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten,

*produkter*: alla typer av varor och tjänster, även digitala tjänster, digitalt innehåll, fast egendom och rättigheter och skyldigheter,

*programvaruuppdatering: en uppdatering som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster förblir avtalsenliga, inbegripet en säkerhetsuppdatering eller en funktionalitetsuppdatering,*

*rankning*: den relativa position som en näringsidkare tilldelar produkter så som de presenteras, organiseras eller vidarebefordras, oberoende av vilka tekniska medel som används för sådan presentation, organisation eller vidarebefordran,

*reparerbarhetsindex: ett index som uttrycker möjligheterna att reparera en vara och som fastställts inom Europeiska unionen,*

*tillverkare: den som tillverkar varor eller som genom att sätta sitt namn, varumärke eller annat kännetecken på varor uppger sig vara tillverkare eller den som importerar varor till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,*

*vara*: lös sak, med eller utan digitala delar,

*vara med digitala delar*: lös sak som är integrerad eller sammankopplad med ett digitalt innehåll eller en digital tjänst på ett sådant sätt att avsaknaden av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten gör att varan inte kan användas på det sätt som är avsett.

4 §[3]

Bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 ska gälla som lag i Sverige. Regeringen tillkännager den aktuella bilagan i Svensk författningssamling.

Vid en prövning enligt någon av bestämmelserna i bilaga I till direktivet ska denna lag tillämpas.

Bestämmelserna i punkterna 1–31 i bilaga I till direktivet *ska tillämpas även om marknadsföringen riktas till näringsidkare.*

Bestämmelserna i punkterna 1–31 i bilaga I till direktivet *gäller endast marknadsföring som riktas till konsumenter.*

Bestämmelsen i punkt 14 i bilaga I till direktivet ska tillämpas på åtgärder som skett i strid med denna punkt om inte åtgärden omfattas av spellagen.

10 §

En näringsidkare får vid marknadsföringen inte använda sig av felaktiga påståenden eller andra framställningar som är vilseledande i fråga om näringsidkarens egen eller någon annans näringsverksamhet.

Första stycket gäller särskilt framställningar som rör

1. produktens förekomst, art, mängd, kvalitet och andra utmärkande egenskaper,

*2. produktens miljömässiga och sociala egenskaper eller cirkulari-*



[3] Senaste lydelse 2020:338.

| | |
|---|---|
| | *tetsaspekter såsom hållbarhet, reparerbarhet och återvinningsbarhet,* |
| *2*. produktens ursprung, användning och risker såsom inverkan på hälsa *och miljö*, | *3*. produktens ursprung, användning och risker såsom inverkan på hälsa, |
| *3*. kundservice, reklamationshantering samt metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande, | *4*. kundservice, reklamationshantering samt metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande, |
| *4*. produktens pris, grunderna för prisberäkningen, särskilda prisfördelar och betalningsvillkoren, | *5*. produktens pris, grunderna för prisberäkningen, särskilda prisfördelar och betalningsvillkoren, |
| *5*. näringsidkarens egna eller andra näringsidkares kvalifikationer, ställning på marknaden, åtaganden, varumärken, varunamn, kännetecken och andra rättigheter, | *6*. näringsidkarens egna eller andra näringsidkares kvalifikationer, ställning på marknaden, åtaganden, varumärken, varunamn, kännetecken och andra rättigheter, |
| *6*. belöningar och utmärkelser som har tilldelats näringsidkaren, | *7*. belöningar och utmärkelser som har tilldelats näringsidkaren, |
| *7*. leveransvillkor för produkten, | *8*. leveransvillkor för produkten, |
| *8*. behovet av service, reservdelar, byte eller reparation, | *9*. behovet av service, reservdelar, byte eller reparation, |
| *9*. näringsidkarens åtagande att följa uppförandekoder, och | *10*. näringsidkarens åtagande att följa uppförandekoder, och |
| *10*. konsumentens rättigheter enligt lag eller annan författning. | *11*. konsumentens rättigheter enligt lag eller annan författning. |

En näringsidkare får inte heller utelämna väsentlig information i marknadsföringen av sin egen eller någon annans näringsverksamhet. Med vilseledande utelämnande avses även sådana fall när den väsentliga informationen ges på ett oklart, obegripligt, tvetydigt eller annat olämpligt sätt.

***Tjänster som jämför produkter***

*12 d §*

*Om en näringsidkare tillhandahåller en tjänst som jämför produkter och som ger konsumenter information om miljömässiga eller sociala egenskaper eller om cirkularitetsaspekter såsom hållbarhet, reparerbarhet eller återvinningsbarhet, när det gäller produkterna eller deras leverantörer, ska näringsidkaren informera konsumenten om*

*– den jämförelsemetod som används,*

*– de produkter som jämförs och deras leverantörer, och*

*– de åtgärder som vidtas för att hålla informationen uppdaterad.*

*Informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket.*

***Påståenden om framtida miljöprestanda***

*14 b §*

*En näringsidkare får vid marknadsföring som riktas till konsumenter inte använda sig av ett miljöpåstående om framtida miljöprestanda utan att påståendet stöds av tydliga, objektiva, allmänt tillgängliga och kontrollerbara åtaganden i en genomförandeplan.*

*Genomförandeplanen ska vara realistisk och innehålla mätbara och tidsbundna mål. Den ska även innehålla andra relevanta och nödvändiga delar för att stödja dess genomförande. Näringsidkaren ska se till att en oberoende sakkunnig regelbundet kontrollerar hur genomförandeplanen följs och att slutsatserna görs allmänt tillgängliga.*

***Påståenden om irrelevanta fördelar***

*14 c §*

*En näringsidkare får vid marknadsföringen inte använda sig av påståenden om fördelar för konsumenter som är irrelevanta och som inte är motiverade av någon egenskap hos produkten eller näringsidkarens verksamhet.*

22 a §[4]

Vid andra avtal än distansavtal och avtal utanför affärslokaler enligt 1 kap. 2 § lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler ska näringsidkaren innan avtalet ingås ge konsumenten klar och begriplig information om

1. sitt namn och telefonnummer samt sin gatuadress och e-postadress,
2. produktens huvudsakliga egenskaper i den omfattning som är lämplig med hänsyn till produkten och till hur informationen ges,

[4] Senaste lydelse 2022:656.

| | |
|---|---|
| 3. produktens pris, inbegripet skatter och avgifter, eller, om priset inte kan anges i förväg, hur priset beräknas, | |
| 4. kostnader för leverans eller porto och andra tillkommande kostnader, | |
| 5. villkoren för betalning samt för leverans eller fullgörande på något annat sätt och tidpunkt för leverans eller fullgörande, | |
| *6. den rätt som konsumenten har att reklamera enligt lag och* hur reklamation kan göras*,* | *6*. hur reklamation kan göras, |
| *7. åtaganden från näringsidkaren eller tillverkaren om att, utöver vad som följer av lag, betala tillbaka det som betalats för produkten, byta ut eller reparera den eller utföra någon form av service på den, ifall produkten inte överensstämmer med uppgifter som lämnats i utfästelser eller marknadsföring eller om det finns andra avvikelser från uppgifter som lämnats på ett sådant sätt,* | *7. näringsidkarens ansvar enligt lag för varans avtalsenlighet på ett tydligt sätt genom ett sådant harmoniserat meddelande som avses i Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960 av den 25 september 2025 om utformningen av och innehållet i det harmoniserade meddelandet om den rättsliga garantin om avtalsenlighet (reklamationsrätt) och den harmoniserade märkningen för den kommersiella hållbarhetsgarantin,* |
| | *8. garantier och liknande utfästelser som innebär att tillverkaren av en vara svarar för varans hållbarhet under en längre tid än två år, baserat på uppgifter från tillverkaren, på ett tydligt sätt genom en sådan harmoniserad märkning som avses i Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2025/1960,* |
| | *9. näringsidkarens ansvar enligt lag för avtalsenligheten i fråga om digitalt innehåll och digitala tjänster,* |
| *8*. den assistans och service som gäller efter försäljningen, | *10.* den assistans och service som gäller efter försäljningen, *samt andra garantier och liknande utfästelser än de som sägs i punkten 8*, |
| | *11. för varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, den minimiperiod under vilken tillverkaren eller leverantören tillhandahåller kostnadsfria programvaruuppdateringar, baserat på uppgifter som tillverkaren eller leverantören tillgängliggjort för näringsidkaren,* |
| *9*. avtalets löptid, | *12.* avtalets löptid, |

Bilaga 4

*10.* villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt,

*11.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder, *och*

*12.* kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det.

*13.* villkoren för att säga upp avtalet, om det gäller tills vidare eller förnyas automatiskt,

*14.* funktionen hos en vara med digitala delar, digitalt innehåll eller en digital tjänst, inbegripet tekniska skyddsåtgärder,

*15.* kompatibilitet och driftskompatibilitet mellan varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster, i den utsträckning näringsidkaren känner till eller borde känna till det,

*16. varans reparerbarhetsindex eller om ett sådant inte finns, baserat på uppgifter som tillverkaren tillgängliggjort för näringsidkaren, information om*

*a) tillgången till samt beräknad kostnad och förfarandet för att beställa reservdelar som är nödvändiga för att upprätthålla avtalsenligheten hos varan,*

*b) tillgången till reparations- och underhållsanvisningar samt*

*c) reparationsbegränsningar.*

Informationsskyldigheten enligt första stycket gäller inte, om informationen framgår av sammanhanget. Informationsskyldigheten gäller inte heller i fråga om

1. avtal som inte innebär en betalningsförpliktelse för konsumenten eller, i fråga om avtal om digitalt innehåll som levereras på något annat sätt än på ett fysiskt medium eller digitala tjänster, att konsumenten ska tillhandahålla personuppgifter på det sätt som anges i 2 kap. 1 § andra stycket lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler,

2. vardagliga avtal som fullgörs omedelbart,

3. andra avtal om fast egendom än sådana som avser uthyrning av fast egendom, eller

4. avtal som anges i 2 kap. 1 a § första stycket 1, 2 och 6–8 samt andra stycket och i 3 kap. lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler.

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2027.

2. Äldre bestämmelser gäller för marknadsföring som har vidtagits före ikraftträdandet.

# Förslag till lag om ändring i konsumentköplagen (2022:260)



Härigenom föreskrivs[1] i fråga om marknadsföringslagen (2022:260)

*dels* att 4 kap. 2 § ska ha följande lydelse och

*dels* att det ska införas två nya paragrafer, 4 kap. 14 a § och 5 kap. 4 a § av följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| **4 kap.** | |
| 2 § | |
| Varan ska, utöver vad som följer av 1 §, | |
| 1. vara ägnad för de ändamål för vilka varor av samma slag i allmänhet används, | |
| 2. stämma överens med kvaliteten på och näringsidkarens beskrivning av ett prov eller en modell som har gjorts tillgänglig för konsumenten före köpet, | |
| 3. ha den mängd och de egenskaper och andra särdrag i fråga om hållbarhet, funktionalitet, kompatibilitet, säkerhet och särdrag i övrigt, som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art, | 3. ha den mängd och de egenskaper och andra särdrag i fråga om hållbarhet, *reparerbarhet,* funktionalitet, kompatibilitet, säkerhet och särdrag i övrigt, som är normalt förekommande för varor av samma slag och som konsumenten med fog kan förutsätta med hänsyn till varans art, |
| 4. stämma överens med sådana uppgifter om varans egenskaper och andra särdrag eller användning som näringsidkaren eller någon i ett tidigare säljled eller för näringsidkarens räkning har lämnat vid marknadsföringen av varan eller annars före köpet, och | |
| 5. åtföljas av den förpackning och andra tillbehör samt anvisningar för installation, montering, användning, förvaring och skötsel som konsumenten med fog kan förutsätta. | |
| | *14 a §* |
| | *Om näringsidkaren avhjälper ett fel på varan, förlängs den tid inom vilken näringsidkaren enligt 14 § första och andra styckena svarar för fel på varan till fyra år från de tidpunkter som anges där.* |

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828.

**5 kap.**

*4 a §*

*Innan näringsidkaren vidtar en åtgärd enligt 4 § ska näringsidkaren informera konsumenten om rätten att välja mellan ett avhjälpande och en omleverans samt om den förlängning av näringsidkarens ansvarstid som ett avhjälpande innebär enligt 4 kap. 14 a §.*

*Informationen enligt första stycket ska anses vara väsentlig vid tillämpningen av 10 § tredje stycket marknadsföringslagen (2008:486).*

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2027.

2. Äldre bestämmelser gäller för avtal som har ingåtts före ikraftträdandet.

# Förslag till lag om ändring i lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intresse



Härigenom föreskrivs[1] att 1 § lagen (2023:730) om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen ska ha följande lydelse.

| *Nuvarande lydelse* | *Föreslagen lydelse* |
|---|---|
| 1 § | |
| Denna lag tillämpas i fråga om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen i domstolar eller vid förvaltningsmyndigheter avseende överträdelser av | |
| – bestämmelser i förordningar som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om grupptalan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022, och bestämmelser som kompletterar dessa, och | |
| – bestämmelser som genomför direktiv som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets *förordning (EU) 2022/2065* av den *19 oktober 2022.* | – bestämmelser som genomför direktiv som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets *direktiv (EU) 2024/1799* av den *13 juni 2024.* |
| Lagen tillämpas också i fråga om godkännande av enheter för att väcka sådan grupptalan. | |

---

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2027.

[1] Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1799 av den 13 juni 2024 om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828.

# Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttrande över betänkandet lämnats av Allmänna reklamationsnämnden, Elektronikbranschen, Finansinspektionen, Fondbolagens förening, Företagarna, Förvaltningsrätten i Karlstad, Journalistförbundet, Justitiekanslern, Kammarkollegiet, Kammarrätten i Sundsvall, Kemikalieinspektionen, Kommerskollegium, Konkurrensverket, Konsumentverket, KRAV ekonomisk förening, Livsmedelsföretagen, Livsmedelsverket, Lunds tingsrätt, Lunds universitet, Miljömärkning Sverige AB, Naturskyddsföreningen, Naturvårdsverket, Regelrådet, Statens energimyndighet, Statens jordbruksverk, Statskontoret, Stockholms tingsrätt (Patent- och marknadsdomstolen), Stockholms universitet, Styrelsen för ackreditering och teknisk kontroll (Swedac), Svea hovrätt, Svensk Dagligvaruhandel, Svensk Handel, Svenska Institutet för Standarder (SIS), Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Annonsörer, Tidningsutgivarna (TU), Tillväxtverket, Umeå universitet, Uppsala universitet, och Utgivarna.

Applia, Avfall Sverige, Direct Selling Sweden, Energiföretagen Sverige, Energigas Sverige, Föreningen Svensk Värdepappersmarknad, Göteborgs tingsrätt, Informationstekniska standardiseringen (ITS), Konsumentvägledarnas förening, Kontakta, Lantbrukarnas riksförbund (LRF), Näringslivets regelnämnd, Research Institutes of Sweden AB (RISE), Småföretagarnas riksförbund, Stockholm Environment Institute, Svensk Elstandard, Svensk Försäkring, Sveriges konsumenter, Tech Sverige och Teknikföretagen har avstått från att yttra sig.

Yttrande har dessutom lämnats av Sveriges apoteksförening, Föreningen medveten konsumtion, Axfood AB, Svenska föreningen för immaterialrätt och en privatperson.

# Jämförelsetabell: Direktiven och svensk lag

Bilaga 6

En sammanställning av bestämmelser i reparationsdirektivet, varudirektivet, direktivet om grupptalan, direktivet om otillbörliga affärsmetoder och konsumenträttighetsdirektivet med motsvarande eller närmast motsvarande bestämmelser i föreslagen svensk lagstiftning. I det fall det inte anges någon motsvarighet har bedömningen gjorts att ingen genomförandeåtgärd i form av lagstiftning är nödvändig.

| **Reparationsdirektivet** | **Lagen om reparation av vissa konsumentvaror m.m.** |
|---|---|
| Artikel 1.1 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 1.2–1.3 | 1 § |
| Artikel 1.4 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 2 | 3 § |
| Artikel 3 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 4 | 62–66 §§ konsumenttjänstlagen |
| Artikel 5.1 | 4 § första stycket |
| Artikel 5.2 a–b | 5 § |
| Artikel 5.2 c–d | Ingen motsvarighet |
| Artikel 5.3 | 7 § |
| Artikel 5.4 | 8 § |
| Artikel 5.5 | 6 § |
| Artikel 5.6 | 9 § |
| Artikel 5.7 | 4 § andra stycket |
| Artikel 5.8–5.9 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 6 | 6 § |
| Artikel 7.1–7.3 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 7.4 | 67 § konsumenttjänstlagen |
| Artikel 7.5–9.1 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 9.2 | 67 § konsumenttjänstlagen |
| Artikel 9.3–10 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 11 | 10–16 §§ |
| Artikel 12 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 13 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 14 | 2 § |
| Artikel 15 | 10–16 §§ |
| Artikel 17 | 1 § lagen om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen |
| Artikel 18 | 10–16 §§ |
| Artikel 19 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 20 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 21 | Punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till konsumentköplagen |

| | |
|---|---|
| Artikel 22 | Ikraftträdande och övergångsbestämmelser, även till konsumenttjänstlagen, konsumentköplagen och lagen om grupptalan till skydd för konsumenters kollektiva intressen |
| Artikel 23–24 | Ingen motsvarighet |

| **Varudirektivet** | **Konsumentköplagen** |
|---|---|
| Artikel 7.1 d | 4 kap. 2 § |
| Artikel 10.2 a | 4 kap. 14 § |
| Artikel 10.3 | Ingen motsvarighet |
| Artikel 10.5 a | Ingen motsvarighet |
| Artikel 13.2 a | 5 kap. 4 a § |
| Artikel 14.1 | Ingen motsvarighet |

| **Direktivet om otillbörliga affärsmetoder** | **Marknadsföringslagen** |
|---|---|
| Artikel 2 | 3 § |
| Artikel 6.1 b | 10 § |
| Artikel 6.2 d | 14 b § |
| Artikel 6.2 e | 10 § |
| Artikel 7.7 | 12 d § |

| **Konsumenträttighetsdirektivet** | **Distansavtalslagen och marknadsföringslagen** |
|---|---|
| Artikel 2 | 1 kap. 2 § distansavtalslagen och 3 § marknadsföringslagen |
| Artikel 5.1 e–ea | 22 b § marknadsföringslagen |
| Artikel 5.1 eb–ed och i–j | 22 a § marknadsföringslagen |
| Artikel 6.1 g | 2 kap. 2 § distansavtalslagen |
| Artikel 6.1 l–la | 2 kap. 3 § distansavtalslagen |
| Artikel 6.1 lb–lc och u–v | 2 kap. 2 § distansavtalslagen |
| Artikel 8.2 | 2 kap. 3 § distansavtalslagen |
| Artikel 22 a | Ingen motsvarighet |
| Artikel 27 a | Ingen motsvarighet |